

EXBRAYAT

**IMOGÈNE
ȘI BANDA
DE SPIONI**

**Editura
FORUM**

Acest prim roman al seriei IMOGÈNE. a fost ecranizat.
Regizor : FRANÇOIS LETERRIER.
Scenariu : MICHEL GRISOLIA și MARTIN LAMOTTE.
Au interpretat : DOMINIQUE LAVANT, Roger Mirmont,
Antoine Duléry, Gérard Darier, Ginette Garcin, Julie
Jezequel ș.a.
O producție G.M.T. difuzată la Televiziunea Franceză pe
Canal 1.

CAPITOLUL I

Imogène McCarthery, poreclită de cei din birou „Taurul Roșu“ din pricina caracterului și a părului ei, intra cu pași siguri în al cincilea deceniu de viață. Energia nestăvilită îi venea de la pasiunea pentru ținutul natal, Scoția, fapt care o îndreptățea să-i disprețuiască pe colegii ei englezi de la înălțimea nașterii sale. Energia îi mai venea, de asemenea, de la pietatea profundă la adresa memoriei tatălui ei, care-și considerase fiica, pînă cînd se prăpădise, o servitoare vrednică, datorare să muncească pe gratis.

Căpitanul Henry James Herbert McCarthery se însurase cam tîrziu. Făcînd parte din Armata Indiilor, venea în Scoția doar la doi ani o dată și atunci era prea ocupat să pescuiască în lacul Vennachar ca să mai aibă și grija căutării unei neveste. Se hotărî s-o facă numai după ce avu de-a face cu primele atacuri de gută, care-l înăcriră într-atît, încît începu să viseze la blîndețea unei căscioare unde să fie alintat. Atrasă de perspectiva unei semire-

trageri care s-o consoleze de văduvie, o anumită Phyllis Oughton acceptă să-și unească destinul cu acela al unui militar aflat în declin. Dar soarta dejucă planurile respectivei Phyllis, moartă pe cînd își aducea fata pe lume. Cînd se produse evenimentul, Henry James Herbert era pe lîngă Lahore¹ și consideră întîmplarea un abuz de încredere din partea consoartei. Noua-născută, botezată Imogène, numai Dumnezeu știe de ce, fu încredințată bunicilor, care rămîneau să trăiască în vechiul burg Callander, perlă a comitatului Perth, în ținutul Highlands din Scoția de Sus. Moartea aproape simultană a tatălui și mamei sărmanei Phyllis coincise cu un acces de proastă dispoziție a căpitanului McCarthery, care-și dădu demisia fiindcă se vorbea de suprimarea fustanelei² soldaților din regimentul lui de pușcași scoțieni. De la întoarcerea la Callander, ofițerul în retragere se instalează în căsuța familiei, la hotarul de nord al orașului, pe drumul spre Killing. Fiindcă Imogène avea cinsprezece ani, tatăl ei hotări să-i desăvîrșească educația. Ca urmare, o învătă că Adam trebuie să fi fost scoțian, deoarece scoțienii erau de departe cel mai deștept popor de pe Pămînt și cel mai plăcut lui Dumnezeu. Odată acest principiu înrădăcinat în mintea micuței, căpitanul o asigură că, printre scoțieni, cei din Highlands formau o clasă privilegiată, căreia, din fericire, îi aparțineau și ei doi. Compatrioții lor din Lowlands ori Borders erau, fără îndoială, amici buni și demni de încredere, dar — mă rog — le lipsea — și avea să le lipsească totdeauna — acel semn al geniului pe care-l are din naștere fie și cel mai umil scoțian al Țării de Sus. Cît despre englezi, ei alcătuiau un talmeș-balmeș de indivizi

¹ Oraș din Pakistanul actual, locul de naștere al poetului național, Mohammad Iqbal (n. t.).

² Fustă plisată, scurtă, din material în carouri, ce ține de costumul național bărbătesc scoțian (n. t.).

neinteresanti și care luaseră conducerea Regatului Unit numai fiindcă erau mulți la număr. Henry James Herbert îi considera pe galezi o populație care nu atinsese încă stadiul lumii civilizate, unde englezii ajunseseră, nu fără greutate, în vreme ce irlandezii rămăseseră în punctul cel mai de jos al scărilor de valori britanice. Dincolo de ei era marea și, după mare, sălbaticii, oricare ar fi fost culoarea pielii lor. Pentru fetiță, acești sălbatici se împărțeau în triburi ale căror centre principale erau Parisul, Madridul, Bruxellesul, Roma. Ajuns la capătul acestui învățământ elementar al adevărurilor fundamentale, tatăl Imogène își folosi ceasurile care-i mai rămăneau libere după pescuit și băut whisky cu amicii, ca să-și instruiască moștenitoarea în istoria clanurilor scoțiene, învățînd-o mîndria de a se numi Mac Gregor grație celebrului Bob Roy, care trăise la Trossachs, lângă Callander, și care-o plăcuse pe o strămoasă a clanului McCarthery. Totuși, cum — în calitate de militar în retragere — avea de gînd să-și scrie memoriile, el acceptă ca Imogène să învețe dactilografia și stenografia cu scopul unic de a-i servi ca secretară cînd avea să se simtă în stare să-și dicteze primele rînduri ale unei opere ce avea să umple Anglia de uimire. Din fericire pentru cea din interiorul Regatului Unit, Henry James Herbert muri de ciroză hepatică înainte de a fi găsit titlul cărții sale răzbunătoare și fiica lui se trezi, pe la treizeci de ani, practic fără venituri, deoarece egoismul patern îi iniăturase pe toți posibili pretendenți la mîna domnișoarei. Cei care se prezentaseră fuseseră bruftuluiți ca redemni de a aparține marelui clan Mac Gregor, astfel încît îndrăgostiții se lăsară iute de curtarea acestei prăjini cu părul roșu, pe care autorul însuși al vieții ei o sechestra mai-mult ori mai puțin. Imogène nu păstra nici o ranchiună celui dispărut, a cărui amintire o venera, moștenind de la el pasiunea orgolioasă pentru Scoția și

anul Mac Gregor. Era de altfel tot ce moștenise împreună cu casa familiei, unde buruienile invadau grădina de multă vreme neglijată.

Dar Cerurile, dînd o nouă dovadă de prețuirea deosebită ce-o acordau familiei McCarthery, făcură ca Imogène să descopere în „Times“ un anunț unde cei interesați aflau despre un concurs de angajare a unor stenodactilografe ce-ar fi urmat să se deplaseze la Londra spre a-și lua în primire locul în personalul administrativ al Amiralității. Strîngîndu-și toate economiile, *miss* McCarthery se duse în capitală, le birui pe concurențele sale englezoaice și debută într-o carieră stabilă, care avea să-i permită, într-o zi, să se retragă la Callander, unde — de altminteri — nu întîrzia să vină în fiecare vacanță de vară. Acest eveniment se întîmplase cu douăzeci de ani în urmă și de atunci Imogène McCarthery, apreciată de șefii ei pentru seriozitate și devotament în muncă, se văzuse mutată la Departamentul de Informații al Amiralității, ceea ce-i permitea să-i lase să creadă — în deplină inocență ori aproape — pe concetățenii din Callander, că aparținea marelui Intelligence Service. Își cîștigă astfel printre ei o considerație fără margini, reieșită îndeosebi din faptul că nimeni nu știa precis cu ce se ocupă.

De la sosirea la Londra, Imogène nu-și părăsise niciodată micul apartament de pe Paulton's Street, în Chelsea, unde plătea regulat chiria doamnei Margaret Horner, proprietăreasa. Vara, ca și iarna, *miss* McCarhtery se ridica din pat la ora șase. Prima ei grijă, țîșnind în sus, era să alerge la fereastră și să arunce o otheadă spre stradă, ridicînd ușurel colțul perdelei de tul. Cel mai adesea ploua, ceea ce-i permitea Imogènei să ridice din

umeri, zicîndu-și cu dispreț : „Mizerabilă vreme, demnă de această țară mizerabilă !” Ea uita, cu cea mai sinceră re-credință, că în Scoția vremea era, în general, și mai rea. După ce-și arunca de pe ea capotul, își freca dinții și-și desfăcea părul — cu singurul scop de a nu apare în fața Lui într-o ținută neglijentă. Imogène se ducea să-i ureze o zi bună tatălui ei, a cărui fotografie în ținută de căpitan al Indiilor zîmbea cu acel zîmbet nițeluș timp pe care whisky-ul îl dă celor ce abuzează de el. Cît despre fiică-sa, ea credea că acest zîmbet cuprindea întregul spirit al Highlandsului, iar ochii cam ieșiți din orbite i se părea că iradiază energie.

— Bună ziua, tăticle. Imogène cea mică e tot în exil, dar va veni ceasul cînd tu și cu mine vom cîștiga din nou dreptul la vechea noastră țară, spre a trăi acolo, în pace, printre ai noștri !

Cu adevărat, nu era într-asta decît o metaforă, fiindcă Imogène știa prea bine că, pe de o parte, ceasul retragerii ei avea să fie peste vreo zece ani și că, deci, ar fi putut să fixeze de pe-acum un termen a ceea ce ea numea „exilul său” și, pe de altă parte, că taică-său rămăsese la Callander, unde-și dormea somnul de veci în micul cimitir, alături de Phyllis, nevastă-sa, alături de părinții ei și, evident, de ai lui. Dar pentru o fiică a Highlandsului realitatea e cu totul lipsită de interes dacă n-o travestești puțin. După acest salut ritual adresat tatălui ei, Imogène se planta cu hotărîre în fața unei gravuri care exista dintotdeauna în familia ei și care-l reprezenta pe Robert Bruce pe colinele de lângă Gatehouse-of-Fleet, compunînd, în mijlocul furtunii, cîntecul său, *Chemarea lui Robert Bruce către oștire înainte de bătălia de la Bannckburn*, care urma să devină imnul național scoțian. În fața portretului Independenței, miss McCarthery nu zicea nimic. Se mulțumea

să-l fixeze pe Robert Bruce și asta îi era de-ajuns pentru ca singele să-i curgă mai iute prin vine și să simtă o dulce căldură răspîndindu-i-se prin tot trupul, în timp ce mușchii i se contractau ca pentru a fi gata de bătălii iminente. Urmînd un ceremonial cotidian, Imogène își lăsa capotul și, în sutien și chiloți, se examina cu ochi critic în oglinda șifonierului. Nu era în asta nici urmă de cochetărie, ci doar o măsură de control spre a-și da seama dacă-și păstra forma în cazul în care bătălia ar fi reînceput,

Chipul pe care-l dăruia oglinzii era acela al unei prăjini de cinci picioare și zece degete¹, bine zidită, cu alura puțin masculină și a cărei piele avea albeața caracteristică roșcatelor.

Doamna Horner considera o onoare pentru ea să măture prin fața ușii în clipa cînd ieșea *miss McCarthy*. Din 1950, cele două femei nu-și mai adresau nici un cuvînt, după ce fuseseră zece ani prietene intime. Imogène o invitase pe proprietăreașă în căsuța ei din Callander în 1939, unde cele două amice trăiseră împreună ultimele zile de pace. Totul crăpă în urma unei reflecții nenorocite a doamnei Horner din timpul bătăliei de la Dunkerque, atunci cînd întreaga Anglie întrevedea o tentativă de debarcare a *Wermachtului*. Într-o dimineață, pe cînd comenta noutățile zilei în prezența unora dintre locatari, între care și Imogène, aflată în drum spre birou, ea își luă luă riscul de a spune că, după părerea ei, se prea putea ca flota germană invadatoare să joace un renghi domnului Churchill, debarcînd în Scoția. Această perspectivă plonjă în tăcere meditativă auditoriul proprietăresei, tăcere găurită ca de un cui de vocea Imogènei :

— Și de ce, doamnă Horner, ar avea germanii ideea bizară de a debarca în Scoția ?

¹ Un picior, măsură de lungime tradițională engleză, are 0,305 m. Subunitatea de măsură este degetul. Un picior are zece degete. Deci personajul măsoară 1,82 m (n. t.)

Aflată cu totul în puterea demonului strategiei, proprietăreasa nu dădu atenție vibrației de rău augur care, pentru câteva clipe, modificase timbrul vocii domnișoarei McCarthery. Ba, mai mult, se enervă că cineva putea califica, în public, de bizare ideile pe care le formulase. De aceea răspunse sec :

— Pentru că astfel, *miss McCarthery*, astfel vor lua toată armata britanică prin învăluire și, profitând de surpriză și de haosul pe care l-ar produce în rîndul populației, ar avea o blesemată de șansă să se apropie de Londra.

Ascultătorii acestui conflict tactic bănuiră, ori mai bine zis simțiră bruscă tensiune dintre cele două femei. Deveniră mai atenți.

— Și ce vă face să credeți, doamnă Horner, că soldații lui Hitler ar debarca mai ușor pe coastele Scoției decît pe cele engleze ?

Problema era pusă atît de net, încît colocatarii îi dădură, în sinea lor, dreptate Imogènei, ba chiar o asigurare de asta. Proprietăreasa realizează gafa. Bunul simț o sfătuia să facă o retragere onorabilă. Dar fiindcă avea public, vru să aibă ultimul cuvînt și nu ezită să se arate de rea-credință. Plescăi în chipul cel mai insolent înainte de a zice :

— Nu văd ce i-ar putea opri...

Se făcu liniște de se auzi cum *miss McCarthery* trage aer în piept și toți cei care-o cunoșteau fură siguri că era preludiul unei furtuni deosebit de violente. Aproape imediat ea țîșni :

— Ei bine, am să vă spun eu ce i-ar opri pe nemții dumneavoastră ! (Acest „dumneavoastră“ fu apreciat de ascultători ca foarte injurios la adresa doamnei Horner, pe care folosirea acestui adjectiv posesiv o plasa, dintr-o dată, în tabăra dușmanilor Marii Britanii.) Scoțienii, draga mea ! Pur și simplu scoțienii, care au probat deja că știu să se bată și să se lase uciși ca să-i apere pe englezi ! Și dacă vreți să știți ce cred, cred că Statul Major german

■ înțeles de mult că singura lui șansă de apune piciorul pe pământul Angliei este să-i atace chiar pe englezi ! Și permiteți-mi să vă spun că, dac-ar fi fost ceva mai mulți scoțieni la Dunkerque, cu siguranță armata n-ar fi trebuit să dea dosul !

Mînia o împinsese pe Imogène prea departe și toți ascultătorii se considerară insultați de această apreciere peiorativă la adresa soldaților Majestății Sale. Se auziră murmure și doamna Horner profită de asta ca să punteze :

— Ce bine că o fată ca dumneata vine să insulte pe cei ce-și dau viața ca să ne salveze libertatea ! (Se notă, cu satisfacție, folosirea cuvintului „fată“, care-o făcu pe miss McCarthery să coboare pe scara socială).

Dar Imogène era la faza cînd poți să spui orice ca să-ți salvezi onoarea și ea nu se temu să remarce :

— Libertatea noastră n-ar fi în pericol dacă n-ați fi pus niște uzurpatori pe tronul Angliei !

Ecedată, asistența se grupă alături de doamna Horner și miss McCarthery trebui să bată în retragere, huiduită. De atunci, Imogène trăi într-o singurătate totală, ceilalți locatari evitînd să-i vorbească și neglijînd chiar s-o salute cînd, din întîmplare, o întîlneau pe scară.

Unii încercară să insinueze c-ar putea fi spioană, dar o știau de prea multă vreme spre a se da curs acestei calomii. Doamna Horner însăși refuză să creadă această versiune. Pe vremea războiului fulger, miss McCarthery marcă puncte, fiindcă, în vreme ce majoritatea colocatarilor părăsiseră Londra, ea rămase în apartament, declarînd celor care-o sfătuiau să se retragă pe cîteva luni în Scoția natală :

— Nu văd de ce o scoțiană ar da bir cu fugiții atîta vreme cît în Londra mai e fie și o singură englezoică !

Doamna Horner avea rude pe lingă Straford-en-Avon și s-ar fi dus bucuroasă la ele, dar orgoliul o împiedică să

plece atîta vreme cît dușmanca ei rămînea pe loc. Astfel, spionîndu-se reciproc, cele două femei trăiră sub bombe și fură citate ca pildă în cartier. Odată venită ziua victoriei, locatarii se întoarseră în apartamentele lor și se împăcară cu scoțiana. Există chiar tentativa de a le împăca pe doamna Horner cu *miss McCarthy*. Ele consimțiră să se salute. Fără îndoială, vremea scosului ghearelor ar fi apus dacă, în 1950, afacerea răpirii lui Peter de la încoronarea din catedrala Westminster de către naționaliștii scoțieni n-ar fi pus gaz pe foc. Imogène nu se sfii să declare că acei compatrioți ai săi nu făcuseră decît să-și reintre în drepturi și că hoții se aflau printre urmăritori și nu printre urmăriți. Într-o seară, un inspector de poliție veni s-o caute pe *miss McCarthy* și o rugă să-l urmeze. Ea plecă sub privirea ironică a dușmancei sale, care-și permise să regrete cu voce tare că nu-i pusese cătușe. La comisariat, Imogène află că observațiile ei despre răpitori fuseseră raportate la poliție și acum i se cereau explicații. Ea le dădu cu ardoarea obișnuită și situația s-ar fi putut înrăutăți foarte ușor dacă un telefon de la Amiralitate n-ar fi pus lucrurile la punct. *Miss McCarthy* se întoarse acasă cu capul sus, dar, știind de unde venea lovitura, nu se coborî nici măcar să-și onoreze proprietărea cu o privire și de atunci îi trimise banii de chirie prin poștă.

Imogène nu uitase lecțiile tatălui ei și considera meritul pe jos drept cel mai bun exercițiu pentru cine vrea să-și îngrijească sănătatea. De aceea, în fiecare dimineață, pe orice vreme, se ducea pe jos la biroul ei de la Amiralitate, străbătînd astfel, cu pașii ei de cocostîrc, mai mult de șase kilometri, ceea ce l-ar fi descurajat pe orice urmăritor. Ea urca pe Kings Road, trăgînd adînc pe nări aerul dimineții și grăbindu-se pe măsură ce i se încălzeau mușchii. Nu-și relua pasul de voie decît în Sloane Square,

unde se obișnuise să cumpere „Times” de la un orb care, de douăzeci de ani, îl vindea în același loc. Apoi, prin piața Hobart și parcul Grosvenor ajungea pe strada Victoria, pe care mergea pînă la catedrala Westminster, unde intra negreșit. Străbătea tot interiorul, luînd-o spre dreapta, trecînd pe lingă capelele laterale și cor ca să ajungă la capela lui Henric VII, de care trecea ca să ajungă la statuia culcată a Mariei, regina Scoției, unde îngenunchea cîteva clipe, rugînd-o să-i dea răbdare și curaj ca să mai trăiască printre englezi încă o zi. Înseninată de acest exercițiu în același timp pios și național, Imogène se decidea să ajungă în sfîrșit pe strada Parlamentului și, prin Whitehall, la Amiralitate.

Miss McCarthery nu se interesa deloc de sport, decît doar dacă erau amestecați scoțienii ori dacă începea Turneul Celor Cinci Națiuni ¹. Atunci își punea pe birou un vas cu scaieți albaștrui, ceea ce-l făcea să spună, chiar pe cel mai fioros adversar, că, văzînd-o pe Imogène, nici nu era de mirare cum de-și luase Scoția scaielele drept emblema. Miss McCarthery avea obiceiul, intrînd în birou, să adreseze un salut colectiv colegilor și, imediat, se cufunda în lucru, ceea ce-i enerva pe ceilalți, obligați să facă la fel, dași ar fi fost mai bucuroși să mai petreacă o vreme povestind cum își petrecuseră seara. În dimineața aceea, lucrurile o luară la vale foarte repede, fiindcă fetele începuseră să bată la mașină cînd Janice Lewis anunță că șeful de birou, Aneurin Archtaft îi permisesese (și aici avu un zîmbet, fiindcă toată lumea știa că Archtaft era în relații foarte bune cu Lewis) să le ceară colegilor să-și dea contribuția, după voie, la cadoul pe care salariații urmau să-l trimită Prea Grațioasei Sale Majes-

¹ Turneu anual de rugby grupînd Anglia, Scoția, Irlanda, Țara Galilor și Franța (n. t.).

tăți cu ocazia aniversării prințesei Ana. Se aprobă cu voce tare inițiativa Janicei și fiecare își deschise poșeta ca să-și dea obolul, fiecare cu excepția domnișoarei McCarthy, care nu-și întrerupse lucrul. Când domnișoara Lewis i se adresează, se făcu tăcere :

— Și dumneata, Imogène, nu vrei să dai nimic pentru mica noastră prințesă ?

Fără să ridice privirea, *miss McCarthy* replică sec :

— Tratatamentul generos pe care mi-l acordă Grațioasa Sa Majestate pentru opt ore de muncă pe zi nu-mi permite să-mi risipesc banii pe cadouri pentru niște suverani străini !

Janice, care știa foarte bine ce caracter are colega ei, continuă să joace teatru spre marea bucurie a celorlalți :

— Nu cumva, Imogène, o tratezi de străină pe Majestatea Sa Elisabeta a II-a ?

— Dar nu cumva, domnișoară Lewis, ignori faptul că familia sa vine de pe continent ? În plus, nu văd de ce o numiți voi Elisabeta a II-a când n-a existat nici o Elisabetă I !

— Cum ? Dar marea Elisabeta ?

— N-o cunosc ! Afară doar dacă nu faceți aluzie la stricata aia infernală care nu numai c-a deposedat-o de tron pe Maria Stuart, dar a și omorât-o. Eu îți spun, Janice Lewis, că trebuie să fii englez ca să îndrăznești să aduci pe tron o astfel de creatură care rămîne rușinea istoriei Angliei.

Scenariul, căruia se lăsa pradă Imogène de ficcare dată, era bine reglat. Întregul birou scoase strigăte scandalizate, care avură drept efect intrarea lui Aneurin Archtaft. El țîșni din biroul său întrebînd :

— Ei bine, doamnele mele, ce se întîmplă aici ?

Atunci se găsea totdeauna cineva care să dezvăluie faptul că *miss McCarthery* insultase familia regală, pe Majestatea Sa Regina Angliei. Aneurin Archtaft, de fel din Milord, în Țara Galilor, se arăta absolut impermeabil la umor și, în plus, coleric. Muncitor îndârjit, își datora postul unei aplicații de fiecare clipă, considerînd drept o gravă lipsă de onoare de la datoria lui de funcționar să admită orice distragere de la îndeplinirea sarcinilor. Deoarece producea tulburări printre colegi și, prin asta, dăuna randamentului lor, Archtaft o detesta pe Imogène, de care ar fi vrut să se debaraseze. Pentru că tocmai îl făcuse nervos un dosar incomplet, el înțelesese să treacă supărarea în contul vechii sale adversare. Se îndreaptă cu pas hotărît spre scoțiană :

— Ce-aveți de zis, *miss McCarthery* ? !

— Că v-aș rămine îndatorată dacă m-ați lăsa să lucrez, domnule Archtaft !

În cazul în care nu știți, vă informez că guvernul mă plătește pentru o anumită însărcinare care nu constă, așa cum credeți, în a ține discursuri.

Se auziră chicoteli și Archtaft își trecu degetul între gît și gulerul cămășii, ca și cînd primul, umflîndu-i-se brusc, s-ar fi simțit strîns de gît :

— *Miss McCarthery*, destul !

— Nu vă rețin, domnule șef de birou !

— *Miss McCarthery*, n-o să mai îngădui multă vreme să nu vă faceți datoria !

La rîndul ei, Imogène, atinsă de streche, țîșni furioasă și strigă :

— Nu cumva vă închipuiți, întîmplător, că un galez pe jumătate sălbatic o să-mi arate care-i datoria mea ? !

Archtaft nu făcea două parale în astfel de dispute oratorice. Inchise ochii ca să numere pînă la zece și să spună o rugăciune către Dumnezeu, cerîndu-i să-i dea puterea să

n-o pocnească pe angajata lui. Cu o voce crispată, murmură :

— Miss McCarthrey, ai noroc că nu ești bărbat !

— Când mă uit la dumneata, domnule Archtaft, sînt convinsă de asta !

Janice aștepta, malițioasă, ca atmosfera să ajungă la punctul maxim de tensiune spre a interveni. Ea se apropie de miss McCartery și, luînd-o afectuos de braț, îi adresează această rugămintă care se auzea de-a lungul întregii zile în acest birou al serviciilor administrative ale Amiralității :

— Nu te-nfură, Imogène !

Apoi, întorcîndu-se către șeful de birou, ea zise cu un zîmbet :

— Cred că nu-î vorba decît de o neînțelegere, domnule Archtaft.

Aneurin, care spera să facă din Janice nevasta lui, nu îndrăzni să insiste și se întoarse în biroul său mormăind amenințări. Janice se întoarse la locul ei și pentru moment totul reintră în normal, fiindcă era imposibil să domnească liniștea acolo unde se găsea o scoțiană.

La mai puțin de o oră de la acest incident, sună telefonul interior. Șeful de serviciu o rugă pe miss McCartery să aibă bunăvoința să vină în biroul său. Toate colegile o priviră pe Imogène cu neliniște. Să fi fost împinsă gluma prea departe ? Conștientă de faptul că e obiectul atenției generale, scoțiana se grozăvi și, înainte de a ieși aruncă, la adresa Janicei Lewis :

— Trebuie că-î vreo lovitură sub centură a nenorocitului de galez !

John Masbury era reputat prin birourile Amiralității pentru eleganța lui. Trecut prin școala Oxfordului, adu-

sese de acolo acea distincție înimitabilă care face să vibreze inimile tuturor englezilor, aspirînd să fie primiți într-o zi în „înalta societate“. La conducerea serviciului căruia aparținea Imogène, John Masbury satisfăcea pe toată lumea și se știa foarte bine cotate. Chiar cei care nu agreau deloc morga lui, intuind-o dincolo de amabilitate, preziceau că va ajunge în cel mai înalt eșalon și că n-ar fi fost de mirare ca el să ia locul într-o zi lui sir David Woolish, marele patron. Miss McCartery făcea parte dintre cei care nu-l simpatizau deloc pe John Masbury. Ea-i reproșa de a se fi născut la Londra, din părinți londonezi, ceea ce-l îndreptățea să trateze personalul în totalitatea lui — și pe ea în chip deosebit — cu o condescendență disprețuitoare, care făcea să fiarbă singele scoțienei. Mereu curtenitor și distant, John Masbury se ridică în clipa cînd Imogène intră în biroul său :

— Vă rog să luați loc *miss* McCartery... *Miss* McCartery, tocmai am avut o convorbire telefonică și domnul Archtaft s-a plîns că l-ați tratat cu lipsă de respect.

— Domnul Archtaft este galez...

— Faptul că este galez n-are nimic de-a face cu împlinirea. V-aș rămîne îndatorat dacă mi-ați răspunde la întrebare.

Imogène începu să se enerveze de-a binelea :

— Am avut o dispută !

— *Miss* McCartery, nu-i posibilă o dispută între un șef de birou și-o simplă angajată. Mi-ar place să fiți convinsă de asta.

— Dar fiindcă eu sînt o simplă angajată, cum aveți amabilitatea să mi-o amintiți, n-o să admit să mi se vorbească pe un ton neconvenabil !

— Vă considerați fără îndoială o persoană foarte importantă, ba chiar indispensabilă ?

— Domnule Masbury, nu cred să fie cineva indispensabil în această clădire !

— Recunosc într-asta bunul simț scoțian .

— Păcat numai că englezii l-au uitat.

Domnul Masbury, rămase o clipă fără grai, apoi, foarte blind, zise :

— Ați fi foarte inspirată, *miss McCarthery*, dacă mi-ați prezenta imediat scuze...

— Regret, domnule, dar nu-mi stă în obicei...

— Cred c-o să fac astfel încît să vă cam schimb obiceiurile !

— Permiteți-mi să mă cam îndoiesc !

— Vă rog să mă iertați, *miss McCarthery* !

— Cu plăcere, domnule Masbury !

Odată scoțiana plecată, domnul Masbury chemă secretara patronului ca s-o întrebe dacă domnul David Woolish putea să-l primească.

Sir David Woolish era un om de vreo șaiszeci de ani, care, practic, n-avea nici un fel de contact cu personalul administrativ al Departamentului de Informații, dar care, totuși, știa aproape tot despre cei și cele care-l compuneau. Spre deosebire de John Masbury, el se arăta de o curtoazie surizătoare, ceea ce-i făcea pe toți oamenii să-l iubească, deși cei apropiați spuneau că, dincolo de zîmbetul lui, se ascundea o voință de fier, căreia nu-i scăpa nimic niciodată. Îns cu umor, nu-i plăcea nimic mai mult decît să-l scandalizeze pe foarte corectul John Masbury. Cînd cel din urmă se prezentă la el, luă lucrurile foarte în ușor :

— Ceva grav, John ?

— Nu chiar, șir, dar cum e vorba de o angajată care se află de multă vreme în instituție, am vrut să vă vorbesc

de ea ca să luați chiar dumneavoastră hotărîrea s-o concediați ori, măcar, s-o puneți pe liber pentru o vreme.

— Ei, ei ! Despre ce-i vorba ?

— Despre *miss McCarthery*.

— Nu-i scoțana aceea înaltă cu părul roșu ?

— Exact.

— O credeam bine cotate.

— În ce privește munca, nu e nimic de reproșat, dar caracterul ei...

Și John Masbury îi raportă lui *sir David Woolish* despre cele două altercații care avuseseră loc între Imogène pe de o parte și Archtaft și el însuși pe de alta.

— ...e absolut nebună ! Fata asta bătrînă își închipuie că, dacă e scoțiană, are toate drepturile și nu-și ascunde disprețul pentru englezi și galezi !

Woolish se chinui să-și stăpînească rîsul :

— Într-adevăr, am impresia că această *miss McCarthery* e un personaj pitoresc !

— Cam prea pitoresc, după gustul meu ! Autoritatea domnului Archtaft și a mea sînt în pericol !

— Totuși nu exagera, John ! Te rog, roagă-te să mi se trimită dosarul acestei ființe năvalnice și dumneata du-te să compui un raport în legătură cu faptele pe care tocmai mi le-ai povestit. O s-o facem să meargă la pas pe scoțiana asta înflăcărată !

Imogène se sili să abordeze un zîmbet triumfător cînd se întoarse printre colegi, dar, în sinea ei, știind cam la ce trebuie să se aștepte, se întreba cu neliniște ce avea să se întîmple. Nimeni neîndrăznind să-i pună vreo întrebare, ea se întoarse la loc și începu să lucreze cu furie. Nu ieși din muțenie decît în clipa cînd o auzi pe *Olympe Faright* rugînd-o pe *Nancy Nanckett* să-i bată la mașină o circulară în patru exemplare înainte de prînz, iar *Nancy*

protestă zicînd că Janice Lewis și Phyllis Steward îi dăduseră deja lucrări suplimentare. Olympe începu să vorbească foarte de sus cu Nancy și Imogène nu se putu abține prea multă vreme :

— Nu cumva și tu te consideri șef de birou, Olympe Faright ? Dacă-i așa, te-anunț că unul ne-ajunge cu vîrf și-ndesat ! Las-o-n pace pe Nancy și achită-te chiar tu de obligațiile pentru care ești plătită !

Olympe, o fată grasă și pe care lipsa de speranță a vreunui măritiş o făcea mereu posacă, se revoltă :

— Și tu ce te bagi, Imogène Mc Carthery, mă rog frumos ? De ce te privesc pe tine certurile mele cu Nancy Nankett ?

— Atîta vreme cît sînt aici, n-o să-i las pe englezi să asuprească o scoțiană !

Tonul începu să urce foarte repede și Nancy, o blondă plăpîndă și care trezea milă cu aerul ei de cîine pierdut, fu cea care instaură calmul rugîndu-o pe protectoarea ei :

— Nu te înfură, Imogène !

Într-adevăr, Nancy, care-și găsise loc printre acele femei doar de vreun an, nu era o scoțiană pur-sînge, fiindcă numai maică-sa venea din țara cea veche, în vreme ce ea se născuse la Melrose, unde se odihnește pe veci inima lui Robert Bruce. Ceea ce era de-ajuns pentru ca ea să aibă dreptul la protecția domnișoarei McCarthery.

Aneurin Archtaft destinase net atmosfera în după-amiaza aceleiași zile venind să le roage pe fete să-și fixeze datele concediului de vară după ce se înțeleg între ele. Imogène fiind cea mai veche, avea dreptul la prioritate, dar se știa dinainte ce dată va alege ea, fiindcă n-o schimbase de douăzeci de ani. A vorbi de concediu le făcea să viseze cu delicii și mereu se găsea cîte ceva care s-o

roage pe Imogène să le spună şi lor ce avea de gând să facă în concediul ei. Miss McCarthery nu ignora faptul că prea puţin le păsa de ea, deşi erau amabile, dar simţea o mare plăcere să povestească despre felul în care îşi va petrece timpul. Şi asta numai ca să nu cedeze rechizitoriului la care ar fi supus-o :

— Ei bine, ca în fiecare an, o să mă duc mai întâi la Alloway, unde s-a născut cel mai mare poet al Regatului Unit şi, dac-o vrea Dumnezeu, o să particip la câteva recitaluri Burns, unde se vor interpreta versuri, unde oameni cultivaţi ne vor povesti despre geniul dispărut...

Phyllis Stewart o întrerupse răutăcioasă :

— Toţi cu paharul cu whisky în mână !

— De acord, domnişoară, bînd whisky, ceca ce voi, englezii, n-aţi fi capabili să faceţi niciodată ca lumea ! Apoi o să mă duc la Dumferline ca să mă reculeg la mormintele celor şapte regi ai noştri şi al lui Robert Bruce. În sfîrşit, înainte de a mă duce să mă odihnesc la mine la Callander, o să mă opresc la Braemar ca să iau parte la Highland Games ¹ şi să mă uit la arşice ².

De data asta Mary Blazer fu cea care interveni :

— Fără îndoială o să vedeţi acolo familia regală, fiindcă palatul de la Balmoral e foarte aproape.

— Da, da, cu ocazia asta primim mulţi străini.

De fiecare dată cînd avea necazuri, Imogène mîncea bine, fiindcă i se părea că trebuie să fie într-o formă bună ca să reziste vicisitudinilor existenţei. Presupunînd că altercaţia sa cu John Masbury risca să-i aducă necazuri serioase, se hotărî să-şi petreacă seara pregătindu-şi *haggis*,

¹ Jocuri sportive (n.a.).

² Un fel de golf (n.a.).

acea budincă scoțiană care se face cu ficat, inimă, făină de ovăz și ceapă, peste care se toarnă din gros whisky, care ține loc de sos. Era aproape miezul nopții sint Imogene termină cu bucătăria, dar, înainte de a se urca în pat, fumă o țigară ascultînd un disc cu cimpoaiele Gărzii Scoțiene. Trecînd prin fața fotografiei tatălui său, îi făcu discret cu ochiul, murmurînd :

— Ai văzut, tati, cum i-am pus la punct azi pe englezii ăștia ?

CAPITOLUL II

A doua zi după evenimentele de mai sus, Imogène McCarthery își recunoscuse sieși că e mai degrabă deprimată, deși nu era decât 24 iunie și nici un scoțian de pe pământ n-ar fi putut crede într-o înfrângere ori un eșec posibil la 24 iunie. Miss McCarthery se sculă deci în dimineața aceea cu energia obișnuită tuturor celorlalte dimineți ale anului și, în plus, cu o încredere nouă în dreptul ei și în succesul final asupra lui Archtaft și John Masbury. După ce-și luă ceaiul, făcu o derogare de la obiceiuri, tăindu-și o porție respectabilă de *haggis*, ceea ce-o ameți puțin, la drept vorbind, dar cu care izbuti să lupte grație unei guri de scotch care, departe de a-i tulbura facultățile de înțelegere, o umplură de ardoare, făcînd-o să dorească lupta. În fața ușii de la intrare trecu prin dreptul doamnei Horner cu nasul atît de sus, încît aceasta se îngălbeni de minie și nu se putu împiedica să nu-i spună doamnei Lloyd, care se întorcea după pesmeți :

— El nu, ia uită-te la ea ! Se consideră Maria Stuart, pe cuvîntul meu ! A, se vedea bine că sîntem în 24 iunie. Din fericire, ziua asta e doar o dată pe an !

În acest timp, fără s-o intereseze diverse doamne Horner și Lloyd, Imogène înainta pe Kings Road cu nasul pe sus, cum se cuvine celor conștienți de faptul că fac parte dintr-o clasă privilegiată a umanității. Dădu de pomană o jumătate de liră vânzătorului de ziare orb din Sloane Square, dorindu-i o zi norocoasă și plină de spor. Intrată în catedrala Westminster, se duse să pună un buchet de flori pe mormîntul reginei Maria Stuart a Scoției, un buchet pe care-l asortase în culorile ciulinului național simbolic, apoi o luă spre colțul sudic, unde erau mormintele poeților, ca să se reculeagă la efigia lui Robert Burns și să regrete, o dată mai mult, că-i dăduseră drept vecine de nemurire pe acele surori Brönte care, în ochii Imogènei, nu treceau drept persoane prea demne de frecventat, chiar într-o altă lume. În sfîrșit, ca ultimă etapă a acestui pelerinaj anual, McCarthery intră în capela lui Eduard Confesorul ca să înghenuncheze o clipă în fața fotoliului Incoronării așezat pe piatra „de Scone“, furată scoțienilor de Eduard I în 1297, ceea ce-i aducea necazuri Imogènei la 1950.

Cu unicul scop de observa un ritual la care nici perspectiva concedierii imediate n-o putea face să renunțe, miss McCarthery întîrzie în Whitehall, ajungînd astfel la birou cu un sfert de oră întîrziere. Colegele ei, de multă vreme în cunoștință de cauză, nu-i puneau niciodată întrebări în legătură cu o întîrziere devenită tradițională. Dar Aneurin Archtaft nu putea înghiți această neglijență disprețuitoare față de regulile pe care era însărcinat să le

pună în aplicare. Ducându-se spre locul ei, Imogène îl găsi aștinându-i calea cu ceasul în mână :

— *Miss McCarthery*, e nouă și un sfert !

— Adevărat ?

— Adevărat ! *Miss McCarthery*, nu știți cumva, din întâmplare, sau nu vă mai amintiți că trebuie să fiți aici la nouă punct ?

— În douăzeci de ani am avut vreme să învăț, domnule Archtaft !

— Ați vrea s-aveți amabilitatea să-mi destăinuiți motivul întârzierii dumneavoastră ?

— Sintem în 24 iunie.

— Și prin ce vă permite această dată să nu țineți seama de orar ?

— Domnule Archtaft, dacă n-ați fi un galez pe jumătate incult, ați ști că pe 24 iunie 1314 Robert Burns i-a înfrint pe englezi la Bannockburn, asigurând astfel independența Scoției.

— Ei și ?

— Ei, și, domnule Archtaft, dacă n-ar fi decît bătaia pe care le-a aplicat-o Robert Burns englezilor și încă ar fi de-ajuns ca o scoțiană să fie obligată, pe 24 iunie, să combată regulile sclavagiste inventate de aceiași englezi !

Acestea fiind zise, v-aș rămîne obligată dacă m-ați lăsa să lucrez.

— *Miss McCarthery*, asta n-o s-o înghit și-o să mai auziți de mine !

— Îmi pare rău să vă spun că nu mă interesați.

Sufocîndu-se de furie, galezul se întoarse în biroul lui, trîntind ușa.

Cînd anunța că vrea să lucreze, Imogène mințea, fiindcă, 24 iunie fiind un fel de concediu, practic nu făcea nimic toată ziua, petrecîndu-și timpul în tovărășia unui roman de Walter Scott și neridicînd nasul din lectura ei

decît spre a-şi distra colegii cu recitarea unor poeme de Robert Burns, din care ştia pe dinafară sute de versuri. Putea să-şi permită să procedeze astfel fiindcă ştia că se poate baza pe complicitatea colegelor de birou, complicitate care nu era deloc gratuită. La 10 aprilie, acestea din urmă îşi luau revanşa. În fiecare an, în ziua aceea, Imogène sosea la birou cu doliu la reverul taiorului. Nesalutînd pe nimeni, se așeza la masa ei fără să sufle vreun cuvînt toată ziua. Accepta fără să se revolte toate sarcinile suplimentare cu care ceilalți simțeau, pur și simplu, plăcerea s-o biciuiască. Pe 10 aprilie, *miss McCarthery* se considera cea mai nenorocită femeie din Regatul Unit fiindcă, la trei veacuri după Bannockburn, la Culloden, Charles-Eduard, „Bunul Prinț Charlie”, fiind bătut de ducele de Cumberland, Scoția își pierduse independența. Colegele Imogènei i-o aminteau cu cruzime.

Totuși, era un făcut ca acel 24 iunie să-i rezerve Imogènei multe surprize. Tocmai declama un poem al lui Burns, cînd domnul Archtaft se întoarse. Zîbind sigur pe el, lansă lovitura :

— *Miss McCarthery* dacă permiteți să intrerup recitalul dumneavoastră, am plăcerea să vă informez că sir David Woolish ar fi fericit — dacă nu-i prea mult ceea ce vă cere — să-l onorați cu o vizită. Imediat !

Patronul cel mare ! O briză înghețată flutură prin birou și Imogène însăși își pierdu cumpătul. Păli, roși, bîlbîi un răspuns vag, ceea ce-l umplu de mulțumire pe domnul Archtaft, care crezu necesar să-și parafeze victoria :

— Deși e 24 iunie, *miss McCarthery*, l-aș putea înștiința pe sir David Woolish că o scoțiană acceptă să cedeze rugăminții unui englez, ori trebuie să-i comunic faptul că, în amintirea bătăliei de la Bannockburn, o să dați mai tîrziu un răspuns convocării sale ?

— Mă duc..., mă duc...

— *Sir David Woolish* a zis imediat, *miss McCarthery*. Vă rog să mă scuzați că subliniez acest lucru.

Domnul Archtaft, aceștea fiind zise, satisfăcut de el însuși, se răsuci pe călcîie, întorcîndu-se în ceea ce Imogène numea „bîrlogul” lui.

Odată șeful de birou dispărut, începură comentarii înfocate. Pentru toată lumea — inclusiv cea interesată — nu era nici o îndoială că *miss McCarthery* avea să fie concediată ca urmare a certurilor ei cu Archtaft și Masbury și chiar le părea rău din această pricină. Nancy Nankett veni s-o sărute și-i șopti la ureche :

— Curaj, Imogène ! Dacă te dă afară facem un memoriu colectiv la *sir David Woolish*...

Acest semn de simpatie îi dădu oarecare siguranță domnișoarei McCarthery. Nu s-ar fi zis că un 24 iunie avea să le ofere englezilor spectacolul confuziei sale, chiar dacă aceștia erau animați de cele mai bune intenții din lume. Și, dacă tot trebuia să părăsească Amiralitatea, n-avea s-o facă fără să-i spună vreo două lui *sir David Woolish*, care, după alte toate, în ciuda înaltelor sale funcții, nu era decît tot un englez ! Înainte de a ieși, își puse hîrțiile în ordine, ca să nu trebuiască decît să le ia în cazul cînd ar fi trebuit să plece neîntîrziat ; apoi, împingîndu-și pieptul înainte, remarcă așa ca s-o audă toți :

— *Sir David Woolish* trebuie că se află în vreun necaz din care numai o scoțiană l-ar putea scoate ! Mă duc în ajutorul lui !

Dar toate acele doamne și domnișoare erau prea emoționate ca să se mai gîndească să rîdă de această ultimă glumă și, după ce scoțiana părăsi încăperea, Janice Lewis rezumă părerea generală declarînd :

— E o fată de treabă și dac-o aruncă-n stradă din cauza lui Archtaft, n-o să mai vorbesc în viața mea cu domnul ăsta !

Se știa că Janice era o ființă de caracter și părerea tuturor fu — deși neexprimată cu voce tare — că șeful de birou tocmai avea să piardă, fără nici o umbră de îndoială, orice șansă de a face din *miss Lewis* nevasta lui.

Cînd fu singură pe holul de unde începea marea scară ducînd spre biroul lui *sir David Woolish*, *Imogène* simți cum se duce naibii mîndria ei. Orice-ar fi zis, nu ignora faptul că avea să fie ca paralizată în fața Marelui Patron, căruia încă nu-i vorbise niciodată. Și, pe urmă, ce-ar fi avut să-i spună ? Se făcuse vinovată de indisciplină și s-ar fi dovedit logic s-o înjure și s-o pedepsească. Spera doar că pedeapsa nu va merge pînă acolo încît s-o dea afară pur și simplu. Tremurînd nițeluș, se prezentă la secretara lui *sir David Woolish*, care-o primi cu amabilitate :

— A ! *Miss McCarthery* ! Într-adevăr, *sir David Woolish* vă așteaptă. Mă duc să-i spun c-ați venit.

Imogène nu îndrăzni să se așeze. Secretara se întoarse aproape imediat :

— *Miss McCarthery*, vreți să mă urmați ?

Scoțiana se gîndi la *Maria Stuart* pe care-o duseseră la eșafod și, totuși, se dovedise curajoasă. Acest nobil exemplu o îmbărbătă, astfel încît intră în biroul Marelui Patron cu un pas aproape sigur.

— Mă bucur să vă văd, *miss McCarthery*. Luați loc, vă rog.

Uluită, *Imogène* se așeză, neînțelegînd prea bine ce i se întîmpla.

— Știu o mulțime de lucruri care se spun pe seama dumneavoastră, *miss McCarthery*...

„Am ajuns și aici“, se gîndi *Imogène*.

— ...și, evident, acela că sînteți născută la Callander, în acel minunat comitat Perth, că domnul, tatăl dumneavoastră, a fost ofițer în serviciul Majestății Sale și că sînteți mîndră de a fi scoțiană.

Imogène înțelegea din ce în ce mai puțin.

— Dar nu toți putem fi scoțieni, *miss McCarthery*, și nu le puteți vrea răul celor care n-au avut un asemenea noroc. Domnii Masbury și Archtaft n-au cerut să se nască în Anglia ori în Țara Galilor și bănuiesc că, dac-ar fi avut de ales... ba chiar și eu... dar acestea sînt evenimente la care nu ne mai putem întoarce, nu-i așa ?

Imogène se întreba dacă nu cumva *sir David Woolish* își bătea joc de ea.

— Domnul Masbury mi-a vorbit mult despre dumneavoastră. Ba chiar mi-a și dat un raport. Dacă recunoaște din plin calitățile dumneavoastră profesionale, nu-i la fel de mulțumit și de .... cum să zic... de caracterul dumneavoastră. Se pare că disciplina vă apasă foarte tare dacă nu există un scoțian care să trebuiască s-o facă respectată. Trebuie să ne scuzați *miss McCarthery* dar Amiralitatea nu poate angaja numai scoțieni ca să nu fie luată drept partid, cu toate complicațiile pe care le-ar aduce o asemenea situație.

Acum Imogène era sigură că interlocutorul ei o lua peste picior cu multă cruzime și-i țîșniră lacrimi din ochi.

— Totuși, pentru că-i respect în mod deosebit pe scoțieni, pentru că domnul, tatăl dumneavoastră, a fost un om al datoriei, care a luptat pentru Coroană, am încredere în dumneavoastră și acesta este motivul pentru care, *miss McCarthery*, v-am rugat să veniți. Am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Cu gura căscată, nedîndu-și seama dacă pricepe bine, Imogène nu suflă o vorbă.

— Nu numai eu, *miss McCarthery*, ci Regatul Unit în întregime cere Scoției — în persoana dumneavoastră — să vină în ajutorul său. Prea Grațioasa Sa Majestate e încă foarte tânără, *miss McCarthery*, și noi trebuie să facem toate eforturile posibile ca s-o ajutăm să-și asume sarcinile atât de grele ale domniei. Nu sunteți de părere ?

— Da... Da, bineînțeles... Sigur, *sir*...

— Eram sigur că pot conta pe înțelegerea dumneavoastră. În plus, regina mamă e scoțiană... Știți, *miss McCarthery*, că mă felicit deoarece nu l-am ascultat pe domnul Masbury și nici n-am luat în tragic raportul lui ? Uneori există incompatibilități de umoare.. Aș vrea, dacă asta se dovedește necesar, la întoarcere să vă schimb din serviciu.

— La întoarcerea mea ? Sînt... sînt... expediată pentru... pentru o vreme ?...

— Nu *miss*, nu sunteți expediată, ci trimisă în misiune extraordinară și... secretă.

Imogène crezu că visează.

— Sînt șeful Departamentului de Informații, *miss Imogène McCarthery* și esențialul pentru mine este să-i dirijez pe agenții noștri să lupte contra spionajului... Dacă acceptați, aș vrea să vă iau, pentru o săptămână, printre cei în care am încredere în mod deosebit...

Inima Imogènei bătea ca o toabă. Într-o clipită îi venură în minte toate cărțile pe care le citise și unde autorii tratau bătăliile fără sfîrșit ale agenților secreți ; ea își îndreptă bustul gîndindu-se la frumoasele spioane.

— *Sir*, sînt gata să mor pentru Coroană !

— Nu vă cer atât de mult, slavă Domnului !

El scoase din sertar un plic mare, care avea pe el doar 34 și i-l arătă Imogènei :

— Trebuie să duceți aceste documente, care sînt planurile noului avion cu reacție Campbell 777, la unul din prietenii mei. El trebuie să le expertizeze pe loc, în cel mai

mare secret, și să ne spună de cât timp crede c-ar fi nevoie pentru a pune la punct primul prototip.

Dezamăgită, Imogène nu se putu împiedica să nu șoptească :

Doar atît ?

— Mă tem că nu realizați încă pe deplin greutatea sarcinii dumneavoastră, *miss*... Aceste planuri sînt vîinate de multe puteri străine și s-ar putea să încerce să vi le fure... Și ca să nu vă ascund nimic... să vă supună la tratamente... brutale.

— Nu mi-a fost niciodată frică pentru viața mea !

Se gîndi că trebuia adăugat : „Cu excepția momentului de-adineauri, cînd să intru în biroul dumneavoastră !”

— Sînt convins de asta și cred că sînteți cu adevărat persoana care-mi trebuie. O să duceți deci plicul ăsta și o să-l puneți chiar în mîna domnului Henry Wardlaw, care locuiește... Marele Patron făcu o pauză de efect ca să mărească surpriza :... la Callander.

— La mine !

La dumneavoastră, *miss* McCarthery. A închiriat pentru trei luni o casuță „Ancorele”.

— O știu !

— Cu-atît mai bine ! O să plecați mîine cu trenul care părăsește Londra la șapte seara. Vă doresc noroc. *miss* McCarthery.

— Mulțumesc, *sir*...

— Evident, mîine o să rămîneți acasă ca să vă faceți valiza. O să am grijă ca documentele să vă fie aduse la domiciliu. E de preferat, pentru apărarea dumneavoastră, să intrați în posesia lor cît mai tîrziu posibil. La revedere, *miss* McCarthery.

Cînd domnișoara Lewis o văzu pe Imogène se gîndi imediat — fără să știe de ce — la tabloul pe care-l admi-

ruse într-o biserică franțuzească și care înfățișa primirea Ioanei d' Arc eliberatoarea de către locuitorii Orléansului. Miss McCarthery nu părea să meargă, ci să alunece la câțiva centimetri deasupra solului, ca înălțată de o exaltare interioară. Schimbarea ei de atitudine era atât de izbitoare, că toate colegile băgară de seamă, iar Nancy nu se putu abține să n-o întrebe :

— Ei, Imogène, n-a fost prea rău ?

Miss McCarthery avu zîmbetul acela sarcastic al celor victorioși, care-și impun voința și se mulțumesc să răspundă (dar cu nasul pe sus, ceea ce spunea multe) :

— Sir David și cu mine ne-am înțeles perfect.

Ele fură puțințel nedumerite și Phyllis Steward întrebă acrișor-dulceag :

— Te-a invitat la masă ?

— Nu, domnișoară Steward, nu m-a invitat la masă. Pur și simplu a ținut să-mi spună cât de mult îmi apreciază munca și m-a rugat să accept o însărcinare deosebită.

Atacul porni din partea domnișoarei Mary Blazer :

— Marele Patron nu mai are secretară ?

— Ba da, domnișoară Blazer, sir David are secretară tot timpul, dar el are ...mă rog, are lucruri pe care nu le poate încredința unei simple secretare.

— Dar ce ți-ar putea el spune dumitale în mod special ? sări Olympe Faright.

— Domnișoară Faright, nu-i treaba dumitale ce-mi poate spune el mie !

— Dar poți fi absolut convinsă că mi-e egal dacă faci ori nu ore suplimentare ! De ce rîzi, miss McCarthery ?

— Fiindcă, draga mea, dacă ai bănuî despre ce e vorba, observația asta cu orele suplimentare ți-ar apare drept ceea ce este: o meschinărie ridicolă !

Domnișoara Faright se simți de-a dreptul lezată de această apreciere și cele două femei începură să se certe

într-un asemenea hal, că Ancurin Archaft trebui să vină încă o dată spre a restabili ordinea:

— A ! M-ar fi mirat să nu fie vorba de dumneavoastră, miss McCarthery ! E de-ajuns să vă întoarceți în acest birou pentru ca imediat să se stîrnească dihonnia !

— N-ați putea vorbi pe alt ton cu mine, domnule Archtaft ?

— Cum ?!

— Cu cine credeți că vorbiți ?

— Vorbesc cu o ticăloasă de scoțiană care începe să-și ia nasul la purtare !

— Te sfătuiesc insistent să adopți alt ton față de mine, galez nenorocit, care nu pricepe nimic și care se crede buricul pămîntului cînd n-are nici măcar încrederea șefilor săi !

O clipă, Archaft crezu că se prăbușește lovit de apoplexie, într-atît se sufoca de furie și creierul i se înecase în sînge. Încearcă să reia situația în mînă cu un efort disperat:

— Ce spui ? ! Ce îndrăznești să spui ? !

— Adevărul !

— Atunci, după dumneata, șefii n-au încredere în mine ? !

— Sînt convinsă, domnule Archtaft ! Și trebuie să adaug că împărtășesc întru totul neîncrederea șefilor dumitale !

— Miss McCarthery, îți dai seama că mă insulti ?

— Ia-o cum vrei, dar lasă-mă să observ un lucru: nu dumneata ești cel căruia sir David i-a încredințat o misiune secretă !

— În timp ce dumitale ți-a încredințat-o, nu-i așa ?

— S-ar prea putea !

Se făcu tăcere de se auzi clar zgomotul ușor al acelor pendulei numărînd secunde. Schimbînd brusc tonul, șeful de birou o sfătui blînd:

— Miss McCarthy, ce-ar fi să te duci la doctorul de la parter chiar acum ?

— La doctor ? De ce ?

— Ca să te examineze, scumpă *miss* ! Cred că ai o criză de delir megaloman...

— Pesemne te crezi și spiritual ! E adevărat că în țara voastră de semicivilizați, lucrul ăsta nici nu-i de mirare ! Dar riști să-ți pară rău pentru ceea ce tocmai mi-ai spus, domnule Archtaf, dacă o să afli într-o zi foarte apropiată că am murit pentru Coroană !

— Fără îndoială în timpul unei misiuni periculoase...

— De ce nu...

— Miss McCartery, în așteptarea unei morți înecunate de glorie pentru Prea Grațioasa Sa Majestate, ați face mai bine să vă întoarceți la această umilă muncă de birou pentru care sînteți plătită. Nu vă cer prea mult, nu-i așa ?

Imogène se așeză în fața mașinii de scris exprimînd în același timp cu voce tare părerea ei cu privire la pierderile grele pe care le suferise Regatul Unit în timpul războiului, pierderi ale căror urmări se vedeau clar abia acum, din cauză că atîția incapabili ocupau posturi pentru care nu erau făcuți.

Plecînd din biroul unde lucra colectivul lui, Aneurin Archtaf se duse direct la John Masbury ca să-i spună ceea ce tocmai i se întîmplase și să-i încredințeze neliștile lui cu privire la starea mentală a domnișoarei McCartery. John Masbury fu atît de tulburat de aceste relatări, încît se duse degrabă la sir David Woolish, puțin surprins de această irupere neprotocolară:

— Ei bine, John, ce se întîmplă ?

— Domnule, e vorba de aceeași miss McCarthery !
— Ce Dumnezeu, tocmai a ieșit de-aici și mi s-a părut foarte simpatică !

— Permiteți-mi să vă spun, *sir*, că dac-ați avea-o direct sub ordinele dumneavoastră, v-ați schimba rapid părerea ! Dar trebuie să vă mărturisesc ce cred eu și domnul Archtaft : miss McCartery suferă de tulburări psihice.

— Ei, ei !

— Mai întâi, exaltarea ei obișnuită nu e naturală ! Pasiunea ei pentru Scoția, disprețul pentru ceilalți englezi atestă o idee fixă și iată că acum se hazardează declarînd cui vrea s-o asculte că ați însărcinat-o cu o misiune specială și în care-și riscă pielea !

— Dar e adevărat, John...

— Poftim ?!

— Miss McCarthery a fost însărcinată, grație mie, să-i ducă lui *sir Wardlaw*, care-și face vacanța la Callander, planurile avionului Campbell 777, ca să ne spună cît mai curînd părerea lui.

— Dar... dar... domnule, Campbell 777 e... e ultra-secret !

— Nu mie trebuie să-mi explici asta, John...

— Și dumneavoastră... dumneavoastră le încredințați Imogènei McCarthery ?

— Cred că va fi la înălțimea misiunii.

— Dar, domnule, n-ați acordat atenție la ceea ce v-am spus ? Nebuna asta se plimbă spunînd tuturor că dumneavoastră i-ați încredințat o misiune secretă !

— Și ai crezut-o ?

— Nu, dar dacă ziceți că...

Marele Patron îl întrerupse :

— Archtaft a crezut-o ?

— Evident că nu.

— Bănuiesc că nici colegele ei de birou ?

— Sigur că nu !

— În cazul ăsta, John, mi se pare că planul meu ar trebui să reușească la perfecție. Dacă cei care-o cunosc pe *miss McCarthery* nu pot admite că ea spune adevărul vorbind despre misiunea pe care i-am încredințat-o, de ce crezi dumneata că agenții străini care se interesează de *Campbell 777* ar avea altă părere decât a dumitale și a tuturor celor ce se apropie de scoțiană ? Fii sigur, John, cred că planurile vor ajunge mai bine la *sir Wardlaw* prin *miss McCarthery*, decât prin intermediul celui mai bun dintre agenții noștri, a cărui deplasare ar fi prilej de alertă. Lăsați-o pe *Imogène* să trângănească și ea, ca o paiață, iar dumneata spune-i lui *Archtaft* că tot ce povestește scoțiana e o glumă și am decis, dumneata și cu mine, s-o punem sub observație într-o clinică pentru câteva zile.

— Bine *sir*... dar îmi permit să vă spun că eu nu împărtășesc încrederea dumneavoastră.

— Liniștește-te, John, ai să vezi că totul o să fie bine.

Miss McCarthery petrecu o seară minunată pregătindu-și valiza. I se părea că trăiește una din acele aventuri minunate care o întorceau pe dos când o vedea derulată pe ecran. Înainte de a se culca, făcu o haltă mai lungă decât de obicei în fața fotografiei tatălui ei și-și termină rugăciunea întrebînd :

— Cred că mă aprobi, tăticule ? Nu-i putem lăsa pe englezii ăștia să se descurce singuri. Sînt niște incapabili !

Cît despre portretul lui *Robert Bruce*, i se păru mai familiar, mai apropiat de ea. *Imogène* intrase în clanul eroilor.

În ziua următoare, de îndată ce *Imogène* puse din nou pleciorul în realitate, își sacrifică obiceiul cotidian de a ridica un colț al perdelei spre a inspecta cerul și, de

această dată, inspectă strada și fu oarecum dezamăgită nevăzând una sau două siluete furișându-se pe sub arcade. Ar fi fost nevoie ca atmosfera eroică pe care voia să și-o construiască în ziua aceea să se sprijine pe ceva tangibil. Înciudată să constate că dușmanul nu părea să se intereseze de ea, se resemnă gândindu-se că spionii nu sînt indivizi care să aibă mania de a se face remarcați. Pe viitor trebuia s-o doară-n cot de toți și de toate. Chiar și cele mai obișnuite și mai familiare aparențe puteau disimula adversari fără milă. Miss McCarthery își făgădui, înainte de a se duce la baie, să caște ochii și să ia aminte.

Spre a dejuca o piedică posibilă, Imogène se gîndi să rămînă închisă în casă și să nu iasă de acolo decît pentru a se duce la gară. Spre sfîrșitul dimineții, cum miss McCarthery tocmai trecuse pragul holșorului ca să-și ia de acolo pardesiul pe care avea de gînd să-l îmbrace la plecare, i se păru că cineva urcă scările cu pași furișați. Neascultînd decît de propriul curaj, deschise brusc ușa și se află în fața unui individ ciudat, destul de solid, chiar gras, cu doi ochi albaștri, ușor exoftalmici și o mustață uriașă, care te făcea să te gîndești la o focă. Tipul cu aer cumsecade avu o mișcare de surprindere cînd apăru scoțiana, care-l atacă direct :

— Căutați pe cineva ?

Celălalt păru tulburat, ca luat pe nepregătite :

— Da... Nu... În sfîrșit, da... O anumită miss Davidson... :

Imogène avu un rinjet de dispreț :

— Nu există și n-a existat niciodată vreo miss Davidson în casa asta !

— A !... Atunei trebuie că m-am înșelat... :

— Te cred !

Și întorcîndu-se în cameră, miss McCarthery îi trînti ușa în nas omului cu mustață de focă. Abia cînd se află

în bucătărie, unde-și făcea un sos ca să mănânce resturile *haggis*-ului pregătit în ajun, Imogène își dădu seama cât fusese de imprudentă. Și dacă omul i-ar fi sărit de beregată ? Înțepenită de uluire, n-ar fi avut timp să se apere. Cu cât se gîndea mai mult la asta, cu atît își dădea seama că prezența acestui individ la etajul ei se dovedea însoțită și scuza ridicolă a individului, inventată prea repede, nu ținea ! Ea se jură — atît pentru a se apăra pe sine, cît și pentru a îndeplini misiunea cu care era însărcinată — să acționeze pe viitor cu ceva mai puțină spontaneitate. Sir David Woolish o avertizase că-și risca viața. De ea depindea să țină seama de acest avertisment. Fără să mai întârzie, miss McCarthery intră într-un fel de debara unde, de obicei, nu se prea hazarda. Montînd o scăriță pliantă, se urcă spre a ajunge la niște cutii pe care nu le mai atinsese de cînd venise la Londra. Ea scoase, dintr-un rufăr ofițeresc, un pachet legat cu grijă și coborî cu asemenea precauții, încît s-ar fi putut crede că înăuntru era un obiect foarte fragil. De fapt, era vorba de revolverul bunicului ei, pe care acesta îl adusese din Transvaal, unde participase la războiul cu burii. Era o armă destul de impunătoare în ce privește dimensiunile și avînd o greutate care-l putea transforma lesne în măciucă. Iar ca să lărgi cu el... trebuia să ai măcar un afet pe roți și nu se știe exact cîtă forță musculară, dar, cu siguranță, una foarte mare. Ca fiică și nepoată de soldați, Imogène învățase de la tatăl ei (care-și alunga plictiseala instruindu-și fela ca pe un recrutar) arta de a demonta și a monta la loc această piesă de muzeu. În această chestiune făcea totdeauna proba unei mari științe. Încearcă să regăsească resturile de altădată, ceea ce i se întîmplă foarte repede. Revolverul, odată curățat cu grijă, ea nu ezită să-l ridice • plectica spre a putea face față oricărei eventualități. Tc-

tuși avu un frison uitîndu-se la proiectilele pe care le conținea butoiășul armei.

Către patru după amiază, cineva sună discret la ușă. Puțin cam prea discret, după gustul Imogènei. Ea avu intuiția faptului că vizitatorul nu ținea să atragă atenția vecinilor. Să fi fost vorba de o a doua tentativă din partea adversarilor ei? Înainte de a deschide, aruncă o otheadă spre stradă să vadă dacă nu se zărea tradiționala mașină neagră în care aveau s-o ducă după ce-ar fi legat-o. Nu văzu nimic, dar, luîndu-și revolverul cu o mîină hotărîtă, deschise ușa cu un gest brusc și se află în fața unui tînăr asemănător unui comisionar de magazin și care ținea un pachet pîrînd să vină de la o patiserie. La vederea acestui revolver îndreptat spre el, băietanul păli, roși, păli din nou și se cramponă de simțul datoriei ca să nu-și ia picioarele la spinare :

— *Mi... Miss McCarthe.. they ?...*

— *Da.*

— *Ți... Țineți... e... e pentru dumneavoastră !*

Îi aruncă pachetul în brațe și dispăru în mare viteză, fără să mai aștepte un problematic ciubuc. Imogène fu nițel dezamăgită, dar — ca o bună scoțiană — se felicită că economisise astfel 6 pence. Înainte de a-l deschide, examinează cu grijă pachetul pe care tocmai îl primise. Oare cine îi trimitea prăjituri? Se gîndi la Nancy Nankett, care se arătase atît de drăguță cu ea în ziua precedentă. Ea deznodă funda și desfăcu hîrtia. Se abținu cu greu să nu scoată un strigăt de surprindere : sub două rînduri de prăjituri uscate era faimoasa mapă, văzută de ea la sir David Woolish, așezată între două cartoane. Imogène o trase ușurel și recunoscu marca T-34 imprimată pe plicul conținînd planurile lui Campbell 777. Ea admiră ingeniozitatea serviciilor secrete și din acea clipă crezu cu adevărat în aventura pe care o trăia.

Către ora cinci, Imogène simţi că nu mai rezistă în singurătate şi-i telefonă lui Nancy, aflată încă la birou, ca s-o roage să treacă pe la ea fiindcă avea să-i mărturisească lucruri foarte serioase. Când se întâlneşte cu tînăra, miss McCarthery o anunţă că pleacă, scuzîndu-se că nu-i poate spune exact motivul şi nici adresa.

— E de-ajuns să ştii, dragă Nancy, că sigur mă îndrept spre nişte pericole uriaşe...

— Pericole uriaşe ?

— Să nu uiţi, dragă, de faptul că noi ţinem de Departamentul de Informaţii al Amiralităţii !

— Ca nişte amărite de stenodactilografe...

— O simplă angajată poate fi chemată odată să-şi asume şi alte obligaţii.

Înţelege-mă din jumătăţi de cuvinte, fiindcă am promis să ţin secretul.

— Imogène, mă înspăimînti !

— Nu trebuie... dar, în sfîrşit, în cazul cînd... cînd n-o să mă mai întorc... aş vrea să ştii că-ţi las toate lucrurile din apartament... Faci cu ele ce vrei... Îţi recomand totuşi să păstrezi portretul lui Robert Bruce...

— Dacă mai continui pe tonul ăsta, Imogène, o să încep să plîng şi vom fi ridicole ! De altfel, sînt convinsă că exagerezi şi că ne vom revedea la cîteva zile după această misterioasă misiune, amîndouă pe deplin sănătoase...

— Să te audă Dumnezeu, draga mea Nancy !

Dar zîmbetul ei, îndurerat şi resemnat totodată, trăda gîndurile de adîncime ale celei care „ştia” şi, neputîndu-se face înţelcasă, se şi simţea puţin în afara lumii. În timp ce miss Nankett pregătea ceaiul, Imogène strecură mapa printre obiectele de lenjerie din valiză, îşi puse pistolul în poşeta pe care avea s-o ţină tot timpul cu ea, în vreme ce fotografia tatălui şi-o puse în trusa de toaletă. La şase,

miss McCarthery o lăsă pe amica ei să plece, spunându-i că ultimile ei dorințe în legătură cu îngropăciunea erau să fie așezată lângă tatăl ei, la Callander. La ora șase și un sfert, pregătită, cu bagajul în mână, Imogène inspectă încă o dată cu privirea decorul în care trăia de atîta vreme. I se puse un nod în gît la gîndul că s-ar fi putut să nu-l mai vadă niciodată. O eroină are dreptul la slăbiciuni omenеști, dat fiind că ea știe să le depășească. Ceea ce făcu și Imogène, care, încuind ușa locuinței sale, se îndreptă cu pas hotărît către propriul ei destin...

CAPITOLUL III

În clipa cînd puse piciorul pe pragul care-o despărțea de stradă, Imogène își puse valizele jos și, lipindu-se de peretele intrării, privi cu prudență în afară să vadă dacă nimeni nu urmărea ieșirea ei. Doamna Horner, care-o pîndea printr-o deschizătură din perdea, tremura de enervare. Dacă n-ar fi fost certată cu *miss McCarthy*, s-ar fi dus s-o întrebe de ce se poartă așa de ciudat. Devorată de curiozitate, fu pe punctul să uite că are un dinte contra scoțienei numai cu scopul de a afla ce se întîmplă ; dar, din fericire pentru amorul ei propriu, locatara sa dispăru înainte de a se hotărî la o tentativă umilitoare.

Pe strada Old Church, Imogène opri întîiul taxi care trecea și-l rugă pe șofer s-o ducă la gara Paddington, dar o făcu strigînd atît de tare, încît bietul om sări în sus și crezu de bun simț să-și anunțe clienta că nu era surd. *Miss McCarthy* ridică din umeri. Nu putea să-i explice cum trebuie că procedase astfel pentru a-l deruta pe dușman în cazul cînd s-ar fi ținut prin imediata apropiere. În timpul cursei întoarse capul de mai multe ori spre a încerca să ghicească dacă era urmărită, dar în spate era o asemenea încurcătură de vehicule, încît se dovedea imposibil să-și dea seama dacă vreunul din ele urma în mod

deosebit taxiul ei. La Paddington se amestecă în mulțime, străbătînd în zig-zag holul uriaș și ieși din nou pe o poartă laterală spre a ajunge la Hampstead Road, de unde un taxi o duse la gara Victoria. Ea începu să facă aceleași figuri și, cum nu mai avea timp să se ducă spre Charing Cross, se mulțumi să se întoarcă la gara Euston de unde pleca trenul spre Edinburgh. Dădu unui hamal să-i ia bilet și se amestecă într-un grup de turiști ca să ajungă la peron fără să fie remarcată. Își luase un vagon așezat la mijlocul trenului și, în acel vagon, compartimentul central, unde avu grijă să se așeze sub butoiașul soneriei de alarmă. Considerînd că nu lăsase nimic la întîmplare, *miss McCarthery* privi pe geam călătorii care se grăbeau spre tren și simți invadînd-o un acces de orgoliu gîndindu-se că nici un suflet din cei ori din cele ce treceau nu bănuia că ea este agentul X al Departamentului de Informații și că ducea — poate — în valiza ei soarta Lumii. Înmuiață, Imogène încerca un fel de milă pentru neștiutorii ei compatrioți și o admirație deplină față de ea însăși, prima decurgînd din a doua. Scoțiana se pierdu în vise cît se poate de plăcute, cînd tresări remarcînd o siluetă ce se disimula în mulțimea celor ce-i conduseseră pe călători, rude, prieteni. I se păru că recunoaște alura acestui om care făcea toate eforturile să nu atragă atenția. Prea multe eforturi și asta ducea exact la rezultatul contrar. Dar individul dispăru și Imogène se întrebă dacă nu cumva se urcase în tren. În adînc, în adîncul sufletului, — deși nu și-ar fi mărturisit-o pentru nimic în lume — simțea o umbră ușoară, a cărei natură n-o ghicea, fiindcă *miss McCarthery* încă nu făcuse cu adevărat cunoștință cu teama. Ea spera că se va putea întinde pe banchetă în cazul cînd compartimentul avea să rămînă liber, ceea ce făcea ca noaptea să fie ceva mai suportabilă, dar ideea de a rămîne singură o îngrozea. Pentru Coroană, Imo-

gène se hotărî să petreacă o noapte albă. O să doarmă în ziua următoare, după ce va fi ajuns în vechea ei casă de la Callander.

Trenul tocmai sta să plece când un trio insolit năvăli pe peron. Trei bărbați împopoțonați cu cele mai complete și sofisticate echipamente de pescuit, care avură doar timpul să se agațe de vagonul aflat în fața lor — și care se întâmpla să fie cel al domnișoarei McCarthery — și trenul porni chiar în clipa când piciorul celui mai tânăr membru al acestui trio simpatic părăsea asfaltul. Imogène îi auzi de departe, pe coridor, unde râdeau și scoteau exclamații despre norocul de a fi reușit să nu piardă trenul. Văzînd-o pe scoțiană singură, cel mai în vîrstă dintre noii veniți ceru voie să se instaleze lângă ea, dacă, evident, n-o deranjau. Își puseră bagajele în plase și o mai întrebă pe Imogène dacă fumul n-o deranja. Dat fiind răspunsul ei negativ, își aprinseră țigările și se lansară într-o conversație glumeață, din care *miss McCarthery* crezu a ghici că era vorba de orășeni care plecau în concediul anual. I se păru că recunoaște în frazele lor puțin accent scoțian, dar, cum ea știa că are tendința să descopere accent scoțian la toți oamenii care i se păreau în vreun fel simpatici, își păstră părerea pentru sine. Călătoria începuse de trei sferturi de oră și tocmai trecuseră de gara Tring, când cel mai vîrstnic dintre cei trei domni le propuse amicilor lui să bea o înghițitură de scotch. Cel mai tânăr — Imogène îl găsea un adevărat băiat frumos, iar el părea că-i aruncă ocheade în care credea că percepe o anumită simpatie — declară că s-ar remonta bucurios fiindcă blestematele astea de trenuri englezești îi dădeau totdeauna palpitații. Domnul mai durduliu, care — prin vîrsta lui — trebuie că se situa între ceilalți doi, protestă :

— Allan, ar trebui să-ți măsoari cuvintele, fiindcă — dacă *miss* e englezoaică — s-ar putea simți jignită de remarcile tale !

Pe dată, cel ce se numea Allan se întoarse către călătore, rugînd-o să-l scuze dacă o supăraseră fără să vrea. Dar *miss McCarthery* fu bucuroasă să răspundă că ea era scoțiană și aliată vechiului clan : Mac Gregor. Cel mai în vîrstă dintre cei trei domni se ridică într-un elan și, adresîndu-se amicilor săi, zise :

— Sus domnilor, fiindcă nu ne putem așeza în fața unei McGregor fără ca ea să ne dea voie !

Cu cei trei bărbați în picioare în fața ei, Imogène savură cîteva dintre cele mai fericite clipe din viața ei. Iată băieți care știau să trăiască ! Dacă Aneurin Archtaft și John Masbury ar fi fost acolo, ar fi luat o lecție pe cinste ! În chipul cel mai grațios de care fu în stare, ea îi rugă pe acești domni să se așeze din nou, dar ei nu voiră să facă nimic pînă nu se prezentară. Cel mai bătrîn declară că se numește Andrew Lynsday, născut la Aberdeen, în Highlands, aflat în exil la Londra, unde de patruzeci de ani exercita meseria de expert geometru ; apoi, arătîndu-l pe cel rotunjour :

— Uite-l pe Gowan Ross, care a văzut lumina zilei la Lowlands, în Peebles și care, și el, trăiește la Londra, unde e bine înfipt în centrul bancar, la Irham & George. În sfîrșit, Allan Cunningham, gafeurul nostru, și el născut la Lowlands, și anume în Dumfries. El se exersează în reprobabila industrie de agent teatral în Soho.

La rîndul ei, Imogène își declină numele și prenumele, dar — vigilența nelăsîndu-se adormită — spuse că e secretară de redacție la Smith & Frazer, export-import, în Backfriars.

La Northampton, Imogène bea whisky cu vecinii de compartiment, care se felicitau pentru norocul de a călători alături de o compatriotă și, după ce aflară că era din Callander, scoaseră exclamații de entuziasm fiindcă chiar acolo se duceau să pescuiască, în lacul Vennachar și în Ka-

trine. Cît despre Allan Cunningham, își făcea o sărbătoare din a vagabonda prin Trossachs, peisaj muntos unde spera să întâlnească fantoma lui Bob Roy. Miss McCarthery nu se putu abține să nu-i spună că familia ei era aliată cu Mac Gregor chiar prin intermediul lui Bob Ray, celebrul haiduc. Această dezvăluire avu drept urmare dublarea atențiilor și Imogène i se păru acum că vedea, în privirea lui Allan, care-o fixa, admirație.

La Rugby, scoțiana știa că cei trei însoțitori erau celibatari. Nu pentru că ar fi fost misogini, dar nu găsiseră niciodată, nici unul din ei, tovarășa visurilor sale. În ce-o privea, miss McCarthery le mărturisi că și ea cunoștea singurătatea și, recunoscînd faptul că, pentru moment, asta i se părea penibil.

La Linchfield unde, dacă e să-l credem pe doctorul Johnson, locuitorii sînt cel mai bine crescuți din toată Anglia, Imogène și prietenii ei, ținîndu-se de mină, cîntau un vechi cîntec din Trossachs.

La Crewe, în curasul opririi destul de lungi, acești domni o rugară pe miss McCarthery să le facă onoarea de a minca din proviziile lor. Ea acceptă fără fasoane, fiindcă i se păru de prost gust să arate maniere scurtoase și apoi fiindcă-i era foame. Gowan se apucă să taie bucăți de jambon. Andrew scoase plăcinte cu mere și Allan „Lardy Cakes” (prăjituri aduse dintr-o călătorie la Eastburne) și care dispărură rapid printre rîsete, glume încîntătoare și făcute în cel mai amical spirit. Între timp se lăsase complet noaptea și era vremea să se odihnească puțin. Ducîndu-se la toaletă ca să se spele pe față, Imogène avu un șoc percepînd silueta omului care se impunea memoriei sale printr-o amintire imposibil de fixat. I se păru că omul, văzînd-o, îi întoarse spatele și fugi. Se temea oare ca ea să nu-l recunoască? În orice caz, miss McCarthery se feli-

cită pentru prezența celor trei vecini scoțieni. Nu risca nimic sub protecția lor și se putea odihni în deplină liniște.

Acești domni se aranjaseră să lase Imogènei cât mai mult loc posibil și ea se instală foarte confortabil. După ce-și spuseră noapte bună, Lyndsay stinse lumina. Toate evenimentele trăite în cursul ultimelor douăzeci și patru de ore dărimaseră pe Imogène, care nu întârzie să se cufunde într-un somn fără vise. Dimineața era încă departe când Imogène ieși din torpoarea în care căzuse la plecarea din Crewe, simțind că era bătută ușurel pe umăr în timp ce o voce prevenitoare și plină de deferență insista :

— Miss McCarthery, trebuie să vă treziți... Treziți-vă, dragă miss...

Imogène deschise ochii și-I recunoscă pe Andrew Lyndsay, care-i zîmbea în vreme ce tovarășii lui coborau bagajele din plasă. Într-o clipă, scoțiana fu în picioare.

— Ce se întâmplă ?

— Ajungem la Edinburg, miss, și știți că trebuie să așteptăm acolo legătura pentru Callander vreme de trei ore ! Sper că acolo c să găsim loc la bufet !

Cel care răspunsese fusese Allan și Imogène avu impresia că el punea mai multă căldură decît ar fi meritat acest răspuns banal în sine. Singură miss McCarthery poate n-ar fi îndrăznit să intre în bufetul gării Warverley, dar cu trei însoțitori nu se temea de nimic. Ea se aranjă astfel încît să-l facă pe Allan să se așeze lângă ea și crezu că vede o umbră de ciudă trecînd pe fața gravă a lui Andrew. Fremătă de plăcere. Era pentru prima oară cînd trezea gelozie din motive sentimentale. Ea observă totuși că, dintre cei trei bărbați, în ciuda orei matinale, Andrew Lyndsay se dovedea cel mai lucid, în timp ce grăsului Gowan părea că nu poate ajunge să se

trezească și Allan nu-și putea opri mersul cotit, tot scu-
zându-se față de însoțitoarea lui pentru această slăbiciune.
Ea îl iertă bucuroasă. După ce băură ceai și mîncară vreo
cîteva chifle și franzeluțe, încercară să reziste oboselii
care-i încercuia la acea oră incertă care nu mai aparținea
nopții și care nu era încă a zilei. Imogène nu voia să
adoarmă de teamă c-o să rămînă cu gura căscată și, cine
știe, poate să sforăie... Primul care cedă pasul fu Gowan
Brusc, fruntea îi căzu în piept și cîteva clipe mai tîrziu
ritmul regulat al respirației sale îi vesti pe amici că nu mai
puteau conta pe el ca să susțină conversația. Allan îi zîmbi
Imogènei, căzînd apoi și el în nemișcarea unui somn re-
parator. Andrew Lyndsay își aprinse o țigară :

— E tristul privilegiu al vîrstei, *miss* McCarthery,
să nu se mai îngrijească de slăbiciunile fizice. Aș putea
rămîne nopți întregi fără să dorm. Dar dumneavoastră,
dacă vreți să vă odihniți puțin, nu vă jenați. Voi fi ca un
păstor veghind la mica lui turmă...

Imogène profită de promisiune și închise ochii spri-
jinindu-se, cu spatele drept, de banchetă. După cîteva
clipe simți o blîndă apăsare pe partea stîngă. Se uită
printre gene. Era Allan adormit care, pierzîndu-și echi-
librul, o apăsa. Imogène fu mișcată pînă la lacrimi.
Această greutate bărbătească o tulbura. Pîndindu-l pe
Andrew, care-i întorsese spatele ca să se uite la agitația
călătorilor trecînd, ea își potrive astfel umărul încît capul
lui Allan să sfîrșească prin a se sprijini pe umărul ei.
Miss McCarthery ar fi vrut ca ziua să nu mai vină nici-
odată. Dar și cele mai bune clipe au un sfîrșit și Imo-
gène sări brusc auzind strigîndu-se :

— Călătorii pentru Dunblane, Callander, Lochearn-
head, Luib, Tyndrum, Dalmally, Talynuilt, Oban în va-
goane, vă rugăm...

Își dădură osteneala, și unii și alții, să se pună pe picioare și să ajungă la tren. Cu picioarele îngreunate, cu spinarea îndoită, ei rumegau: acel gust abominabil al nopții petrecute în tren ori în gară, printre mirosuri pestilențiale și praf de cărbune, care nu sînt numai apajul Căilor Ferate Britanice. După ce toți cei patru amici își depuseră bagajele în compartimentul ales, *miss McCarthery* se eclipsă spre a merge la toaletă ca să-și refacă frumusețea, al cărei farmec sucombuse puțin datorită probelor nopții. Cînd se întoarse printre ei, acei domni scoaseră exclamații admirative în legătură cu prospețimea tenului ei și conveniră că nici o englezoaică n-ar fi putut niciodată, în acest punct, să rivalizeze cu o fiică a Highlandsului. Ei se instalară lîngă fereastră și fiecare își dădu silința să-i facă mai confortabil locul pe care-l ocupa. Dar plăcerea domnișoarei *McCarthery* suferi o eclipsă în clipa cînd trenul se urni, fiindcă, în mijlocul călătorilor întîrziați, alergînd spre vagoane, reperă din nou silueta familiară și în același timp necunoscută. Fu pe punctul de a le vorbi despre asta amicilor ei, dar risca astfel să strice frumosul moment pe care-l trăia și, fără îndoială, să-i oblige la confidențe neașteptate. Înțelepciunea o sfătuia să tacă fiindcă, după toate, putea fi și victima unei iluzii.

Trecînd pe la Bannockburn tăcură ca să se uite mai bine la locul sacru unde scoțienii le aplicaseră englezilor o bătaie magistrală. La Stirling, *miss McCarthery* se semnă pe zid în amintirea tuturor morților cu sînge regesc care trăiseră în acel castel celebru. Debarcînd la Callander, *Imogène* își regăsi — precum la fiecare din întoarcerile ei în patria natală — tinerețea. Uitîndu-și de rezerva naturală și de mindria pe care viața londoneză le scotea în prim plan, ea îi saluta cu voce tare pe oamenii pe

care-i ştia dintotdeauna şi care se grăbiră să ducă vestea : se întorsese fata căpitanului McCarthery. Bătrînul poliţist Samuel Tylor, care supraveghease venirea pasagerilor, îi ură bun venit şi Andrew Lyndsay declară :

— Habar n-aveam, *miss* McCarthery, că am călătorit cu cineva celebru, dacă e să judecăm după respectul deosebit cu care sînteţi întîmpinată !

Riseră şi se despărţiră cei mai buni prieteni din lume. Îşi promisera să se revadă şi Imogène afirmă c-ar fi acceptat cu bucurie o invitaţie la masă într-una din serile următoare. În timp ce se îndrepta cu pas vioi spre casa ei, unde doamna Rosemary Elroy, anunţată, trebuie că dăduse cu mătura pe unde era nevoie, Allan Cunningham şi Gowan Ross se îndreptau spre „Ancaster Arms“, unde-şi reţinuseră camerele, în vreme ce Andrew Lyndsay, pasionat al solitudinii, se ducea spre Kilmahog, la hotelul „Lebăda neagră“, pe care-l conducea Jefferson McPuntish împreună cu nevastă-sa, Allison, hotel de unde, în cîteva clipe, Lyndsay putea ajunge la lacul Vennachar spre a gusta îmbătătoarele şi paşnicele bucurii ale pescuitului la undiţă.

Doamna Elroy, femeie bătrînă, bătînd pe şaptezeci, şi care nu se mai deranja decît pentru a da o mină de ajutor domnişoarei McCarthery, a cărei seriozitate, reţinere şi gust al celibatului le admira, o sărută părinteşte pe Imogène. Gurile rele din Callander spuneau că ea ar fi fost mai mult decît o prietenă devotată a fostului căpitan din Armata Indiilor, acela suportînd cu greu văduvia. Dar în Scoţia, ca şi oriunde în altă parte, bîrfa are căile ei şi nu-i priveşte decît pe cei care vor să plece urechea la ea.

Imogène se regăsi cu plăcere în odaia ei, unde bustul în bronz al lui Walter Scott rămînea ca de obicei în echi-

libru instabil pe planșeta care-l servea drept suport, în fața unui alt portret de-al lui Robert Bruce care, văzut de un artist din veacul al XVII-lea, semăna mai curînd cu Tamerlan decît cu un brav scoțian. Miss McCarthery se apucă să-și golească valiza. Aranjîndu-și lenjeria în șifonier, rochiile în garderob, ea puse alături mapa pe care trebuia să i-o ducă lui sir Wardlaw și, ca să n-o spe-rie pe doamna Elroy în cazul cînd ar fi intrat, își potrivește greoiul revolver pe fundul valizei goale și-l acoperi cu ziare vechi. Rosemary ciocănindu-i în geam ca să-i ordone să vină să-și potolească foamea, Imogène, redeveni fetița de altădată, se supuse și nu conteni, tot timpul mesei, să-i vorbească bătrînei guvernante despre defectele și ridicolul englezilor și englezoaicelor, ceea ce flata xenofobia înțepenită a doamnei Elroy. După acest prînz, în vreme ce bătrîna Rosemary se întorcea acasă la ea, de unde avea să revină abia a două zi dimineață, miss McCarthery urcă să se culce spre a-și reface forțele înainte de a îndeplini și ultima parte a misiunii pe care-o acceptase.

Se însera cînd Imogène se trezi complet refăcută după ostenele drumului. Avu un gînd prietenesc și recunoscător pentru însoțitorii ei din tren și se duse să facă o baie rece, care sfîrși prin a-i reda toate capacitățile. Inima îi bătea puțin la gîndul că avea să-l întâlnească pe misteriosul personaj venit să se ascundă la Callander și ea regreta văzînd cît de repede se sfîrșea o aventură care-o pasiona. Se prîgăti cu cea mai mare grijă ca să facă o bună impresie în legătură cu persoana ei, nevrînd totuși să pară o femeie fatală, și-și strecură în corsaj mapa marcată cu T - 34. Ieșind pe ușa din spate, care dădea spre un șantier și de acolo spre drumul Perthului, drum șerpuind printre grădini, miss McCarthery băgă de seamă silueta unui om nemișcat care, întors cu spatele,

se uita la casa ei. Pe moment nu se gîndi la individul observat de două ori : la Londra și la Edinburgh. Pesemne fiindcă-și închipuia că în patria ei natală nu i se putea întîmpla nimic neplăcut, ea se apropie fără teamă de omul cu pricina și, cu o voce naturală, întrebă :

— Căutați ceva, domnule ?

Celălalt făcu un adevărat salt în față, ca și cînd i-ar fi explodat o bombă în spate și, întorcîndu-se către Imogène, bîlbîi o scuză ininteligibilă. Dar scoțiana nu-l ascultă fiindcă, paralizată de spaimă, îl recunoscuse în sfîrșit, fără nici o umbră de îndoială, pe cel văzut la Londra, seara, apoi la Edinburgh, dimineața : bărbatul cu ochi albaștri și mustață de focă ! Cel pe care-l găsise pe palierul ei din Chelsea ! Prin urmare El erau pe urmele sale ! Cu un efort teribil de voință, *miss McCarthery* își stăpîni mușchii tremurători și se întoarse în goană în casă. Cei cîțiva metri pe care-i făcu i se părură cei mai lungi din viața ei, așteptîndu-se în orice clipă ca ceva să-i spargă capul ori să i se împlinte un cuțit în ceafă. Invocă spiritul lui Robert Bruce cu fervoare, ca să-i dea puterea de a nu ceda panicii care-o stăpînea. Trebuie că Marele Scoțian o auzi, fiindcă ajunse pînă la ea fără să leșine ori să urle și, numai după ce trase zăvorul ușii, își permise o scurtă slăbiciune asupra căreia triumfă grație unui strop de scotch.

După întoarcerea în odaia ei, Imogène zîmbi cu milă gîndindu-se la iluziile hrănite cu cîteva clipe mai devreme. I se părea evident că dușmanii Regatului Unit se arătau cît se poate de hotărîți s-o împiedice să-i dea plicul lui *Mr Henri Wardlaw* și, poate, pe drumul scurt pe care trebuia să-l facă spre a-și îndeplini misiunea, o aștepta moartea. O clipă se gîndi să telefoneze la „Ancorele“, dar i se păru c-ar fi o lașitate. Avea să ducă mapa cu mîna

ei, așa cum i se ordonase, ori să cadă ca o victimă la datorie. Gîndindu-se la această perspectivă, nu putu evita ca o lacrimă să-i alunece pe obraz. E trist să mori, chiar și pentru Coroană... În orice caz, ca fiică de căpitan din Armata Indiilor ce era, ea jură să nu se lase strînsă de gît fără să se apere. Se întoarse să-și ia revolverul din valiză, se asigură că piedica e ridicată și, gata pentru orice eventualitate, îl armă înainte de a-l pune în geantă. Atunci găsi acolo o hîrtie de care nu-și amintea să fi pus-o înăuntru, o foaie îndoită în patru și care semăna cu un mesaj. Tremurînd, cu mintea rătăcită, Imogène o desfăcu așteptîndu-se la amenințări cu moartea sau la un avertisment ultimativ, dar, citind ceea ce avea sub ochi, inima începu să-i bată puternic, în vreme ce gura i se căscă din ce în ce mai mult, fără să-i dea prin cap să și-o închidă :

„Dragă miss McCarthery,

E adevărat că nu vă cunosc decît de puțină vreme și totuși asta îmi e de-ajuns ca să înțeleg că sînteți perechea la care visez dintotdeauna. Sper că veți scuza o îndrăzneală care nu-mi stă în caracter și că veți fi dispusă la a acorda încredere unei declarații sincere a celui care nu îndrăznește să semneze și așteaptă un gest de încurajare din partea dumneavoastră spre a se face cunoscut.

Cu cea mai tandră simpatie și speranță,

Al dumneavoastră,

X...”

Primul bilet de amor pe care-l primea Imogène ! Fu atît de tulburată încît, dintr-odată, uită de misiunea și spaimile ei recente. Fără îndoială, acest mesaj fusese strecurat în geantă în timpul nopții, dar cine putea fi autorul ? Andrew Lyndsay, Gowan Ross ori Allan Cunningham ? Dorea fierbine să fie Allan, dar nu prea cre-

dea. Concordanța de vîrstă îl indica mai curînd pe Andrew Lyndsay, care se arătase atît de prevenitor față de ea, ori Gowan Ross, a cărui atitudine rezervată se pulea explica printr-o timiditate proprie deseori celibatarilor care atinseseră vîrsta de 50 și resimțeau o oarecare rușine să se poarte ca junii îndrăgostiți. Imogène se gîndi că, rugînd-o să-l încurajeze, semnatarul acelor rînduri trebuie că-și imagina faptul că fusese remarcat. Cum să-i comunice că nu știa nimic? Trebuia să fie foarte atentă ca să evite greșeala care risca să umilească amorul lui propriu. Se hotărî să-i observe pe cei trei amici cînd avea să-i întîlnească din nou și era convinsă că atunci avea să-l ghicească pe autorul scrisorii. Între-mată de perspectiva de a fi condusă la altar, Imogène nu mai încerca nici o teamă față de adversari. Avea să se arate demnă de tandrețea celui care-o iubea. Plină de încredere în fața oricărei probe, *miss McCarthy* se aruncă plină de curaj în înserare, către „Ancorele”, unde o aștepta sir Henry Wardlaw.

„Ancorele”, o casă scundă, al cărei acoperiș, în partea din spate, aproape atîngea pămîntul grădinii... *Miss McCarthy* își amintea de vechii ei proprietari, familia Gibbon, care plecase cu doi-trei ani mai înainte să stea cu fiica măritată la Chicago. De mai multe ori pe traseul care-o despărțea de împlinirea scopului său, Imogène se întoarse să se uite dacă o urmăreau, dar, desigur, agresorul prezumtiv înțelesese la ce trebuie să se aștepte și, grijuliu să nu provoace vreun atac care s-ar fi întors contra lui, nu se mai arătă. O Imogène McCarthy n-avea obiceiul să se dea fără luptă și o Imogène McCarthy iubită de cineva devenea practic invincibilă! Cînd ajunse la poarta deschisă ce dădea spre grădina neîngrijită a casei

„Ancorele“, aruncă o ultimă otheadă în jur. Nimic nu părea să miște prin ierburi. Ca să fie cu sufletul împăcat, își ținu respirația și ciuli urechile. Nu prinse alt zgomot decât șoaptele vântului și, dacă n-ar fi fost în misiune, s-ar fi lăsat în voia îmbierii lor, fiindcă păreau să murmure vorbe dulci, acele cuvinte pe care încă nu le auzise nici odată și pe care altcineva n-ar fi îndrăznit să i le spună. Liniștită, fiindcă pentru moment n-avea de ce se teme, Imogène scoase glonțul de pe țeava revolverului și-i puse piedica la loc. Probabil această inițiativă salvă viața lui *sir* Henry Wardlaw fiindcă, în clipa când vizitatoarea lui întinse mîna să tragă de clopoțelul de la intrare, o mîna se așeză pe umărul ei. Scoțiana își înăbuși un strigăt și, făcînd o întoarcere rapidă, îi impuse cu revolverul pe necunoscut, apăsînd în zadar pe trăgaci. Imogène înjură, pentru prima oară în viața ei. Puțin surprins, *sir* Henry șopti :

— *Miss* McCarthery, presupun...

— Da... a...

— Eu sînt cel cu care aveți întîlnire ca să-i dați ceva.

— Ah ! Îmi pare rău de greșeală...

— Să nu mai vorbim de asta... Vreți să mă urmați ?

Fără să aștepte răspuns, *sir* Henry se înfundă în întuneric și Imogène se grăbi ca să nu-l piardă din vedere. Unul după celălalt, ei se strecurară printre două șiruri de gard viu și, fără să știe cum ajunsese acolo, *miss* McCarthery pătrunse într-un salon confortabil unde ardea un foc de lemne. Pe o masă, o sticlă de scotch și două pahare. Musafira suspină sfîrșită. Clipele pe care tocmai le trăise o făceau să aprecieze această senzație de sigu-

ranță pe care-o încerca alături de *sir* Henry care, rugînd-o să se așeze lângă foc, declară :

— Cred că lucrul de care aveți cea mai mare nevoie în clipa asta e puțin whisky...

Ea consideră inutil să protesteze și-și observă gazda în timp ce turna în pahare. Henry Wardlaw respira prin toți porii distincție. Foarte înalt, foarte subțire, avea o lață ascetică și ochii limpezi. Îmbrăcat cu o vestă de tweed, în care Imogène crezu că distinge culorile clanului Mac Gregor, el da impresia unui senior fermier care-și împărțea timpul între studiu și exploatarea pămîntului. Un bărbat foarte simpatic. Zîmbind, el se înclină în fața scoțienei :

— Beți, *miss*, asta o să vă întremeze...,

Băură amîndoi. Punînd paharul pe masă, *sir* Henry afirmă :

— Mă tem, *miss* McCarthery, că vă lipsește singele rece de care are nevoie un agent al Departamentului de Informații.

Blamată astfel, Imogène roși, dar, redevenind stăpînă pe ea, protestă :

— Cînd o să aflați ce mi s-a întîmplat, domnule, o să înțelegeți că am scuze !

Ea povesti de-a fir-a-păr prima ei întîlnire cu omul cu ochi albaștri pe panterul casei sale londoneze, scurtele apariții ale aceluia la gara Euston și la Edinburgh ; în sfîrșit, felul cum îl surprinsese, cu cîteva clipe în urmă, spionîndu-i casa. *Sir* Henry clătină gînditor din cap :

— Mda... și nimeni altcineva n-a încercat să intre în contact cu dumneavoastră ?

— Nimeni, *sir*. De altfel, am călătorit în compania a trei compatrioți, exilați ca și mine la Londra, și care ve-

neau la Callander să-și petreacă vacanța. Ei nu m-au părăsit deloc și, grație lor, m-am simțit în siguranță.

— Cine erau acești domni ?

— Andrew Lyndsay, un geometru, Gowan Ross, contabil și Allan Cunningham, agent teatral.

— Ei bine, acum, că am făcut cunoștință, *miss McCarthery*, cred că puteți să-mi dați documentele pe care vi le-a încredințat David Woolish.

Discret, Imogène se retrase într-un colț al încăperii ca să-și descheie corsajul și să scoată din el mapa. Aranjându-se la loc, reveni la sir Henry și i-o dădu cu un zîmbet în care se putea citi mîndria datoriei împlinite. Wardlaw luă coupe-papierul și tăie plicul. Scoase din el foile pe care le examină rapid, întorcîndu-se apoi spre *miss* și declarînd cu răceală :

— Îmi pare rău să vă spun, *miss McCarthery*, că, în ciuda a ceea ce credeți, omul cu ochi albaștri sau un altul, și-a atins scopul. Uitați-vă !

Îngrozită, Imogène trebui să se plece în fața evidenței. Plicul nu conținea decît foi albe. Se bîlbîi :

— Nu e... nu-i posibil...

— Din păcate este, *miss McCarthery*... Nu bănuieți cam cînd ar fi putut avea loc substituirea ?

— Nu.. Dar, în sfîrșit, e aceeași mapă !

— Da, cel puțin e în același fel ca originalul.

Imogène se ridică vehement :

— Trebuie să ordonați să fie arestat omul acela ! O s-o faceți, nu ? Callenderul nu e mare ! O să fie găsit repede !

— Afară doar dacă n-a plecat. Liniștiți-vă, *miss McCarthery*. Nu uitați că Departamentul de Informații acționează în afara poliției oficiale... Eu n-am, în ce mă

privește, nici o autoritate să cer arestarea vreunui om. Ce motiv aş putea invoca fără să trădez secretele noastre ? În plus, omul de care-mi vorbiți se dovedește, fără îndoială, de o forță ciudată și gândiți-vă puțin la complicațiile în care ne-ar antrena un demers intempestiv.

— Și atunci ?

— Miss McCarthery, cineva care acceptă să lucreze cu noi trebuie să facă proba inițiativei spre a duce la capăt misiunea care i s-a dat. Aveți datoria deci să recuperați aceste documente cât mai curînd și nu contează prin ce mijloace. Aveți toate creditele posibile !

— Deci, *sir*, am auzit bine ? Pot face orice ? !

— Chiar așa am spus, *miss*, orice !

Umilită, în prada unei furii oarbe, Imogène se întoarce acasă visînd să-l aibă prizonier pe omul cu ochi albaștri, să-l tortureze sălbatic între cei patru pereți ai unei carcere, pînă cînd acela avea să-i înapoieze documentele. Dar, pentru moment, se simțea pusă în imposibilitatea de a acționa fiindcă nu putea conta pe nimeni. Deodată se gîndi la însoțitorii ei din tren și fu străbătută de un fior de speranță. Printre ei exista unul care o iubea și acela n-ar fi refuzat s-o ajute. Împreună și-ar fi riscat viața pentru salvarea Coroanei și onoarea Imogènei ! Ar fi fost, astfel, o logodnă demnă de o descendentă a lui Bob Roy !

Neputîndu-și găsi somnul, *miss McCarthery* îi scrisese lui Nancy ca s-o pună la curent, în termeni voalați, cu nenorocirile și speranțele ei. În capot, cu pletele roșii strînse într-un turban verde, ea se așeză la masă și-și începu epistola :

„Scumpa mea Nancy,

Inchipuie-ți că sînt dezonorată. N-o să mărturisesc asta altcuiva decît ție, dar tu ești prietena mea și sînt con-

vinsă că împărtășești rușinea mea și mă plîngi. Mi s-a furat ceva ce aveam și despre care tu nu trebuie să știi că aveam. Trebuie să-ți spun că cineva mă iubește și mi-a trimis un bilet de amor. Bănuiesc că e pe bune. De asemenea, să nu te miri, dragă Nancy, dac-o să mă revezi prevăzută cu un soț și devenită doamnă... E adevărat că nu știu încă numele iubitului meu și de asta nu ți-l spun. Dar o să vrea el oare o femeie dezonorată ? Sînt literalmente depășită de responsabilitățile pe care le am. Deși regina este englezoaică, eu n-o pot trăda nici măcar involuntar. Cine poate ghici ce nenorociri riscă să copleșească Regatul Unit ca urmare a lipsei mele de precauție ! Nancy, sînt nenorocită și aș vrea să mor dacă n-aș ști că sînt iubită din umbră. Îmi lipsești. La revedere, Nancy dragă, roagă-te pentru prietena ta ca să-i redea Cerul onoarea permițîndu-i să regăsească ce-a pierdut ! Te sărut,

Imogène McCarthery.*

La Londra, miss Nankett, scoasă din minți de această scrisoare, i-o citi sub pecetea jurămîntului domnișoarei Lewis, care-i vorbi despre ea lui Aneurin Archtaft, iar el găsi în asta confirmarea pronosticului său. Încercînd să cîștige partida față de Janice, el insinuă că poate celibatul era cel care-o redusese pe Imogène la această tristă condiție.

CAPITOLUL IV

Fiindcă avea o constituție robustă și era obișnuită cu o disciplină militară, Imogène petrecu o noapte totuși normală, în timpul căreia visele roze o duseră departe de coșmarele ei. Trezită, ea nu se sculă imediat, acordându-și câteva clipe de reverie plăcută, punându-și pentru a suta oară întrebarea : cine murea de dragoste pentru ea fără a îndrăzni s-o declare deschis ? În ciuda voinței sale, fața zîmbitoare a lui Allan Cunningham i se impunea memoriei complice. Ca să scape de această vrajă sterilă, se grăbi la baie, unde un duș foarte rece o readuse în simțiri. Exercițiile de gimnastică odată terminate, luă micul dejun făcându-și un plan de contraatac. Sir Henry declarase că nu putea influența deloc poliția oficială fiindcă nu trebuia amestecată în afacerile poliției secrete. Bun, dar ce-o împiedica pe ea să spună că i se furase o bijuterie și că bănuia identitatea hoțului ? Ar fi fost un mijloc excelent de a-l regăsi pe omul cu ochi albaștri și cînd ar fi fost adus la post ea n-ar fi riscat nimic altceva, decît obligația de

a-și cere scuze pentru o acuzație nefondată. Dar nu i-ar mai pierde urma și și-ar juca atunci cartea ei proprie. La această perspectivă, mușchii i se contractară și lungile ei degete osoase se crispară ca și când și-ar fi ținut deja adversarul de gît. Încîntată de ceea ce i se părea a fi o excelentă viclenie strategică, *miss McCarthery* își încălță pantofii fără toc și zîmbi portretului tatălui ei, asigurîndu-l că avea să repare afrontul făcut onoarei familiei sale. Avu conștiința faptului că *sir Walter Scott* îi adresa o încurajare mută, iar *Robert Bruce* o privea cu prietenie. Sporindu-și astfel forțele, ea ieși în aerul acelei noi dimineți, trase adînc în piept ozonul Highlandsului și se îndreptă cu pași hotărîți spre postul de poliție.

Archibald McClostaugh, șeful de secție, n-o cunoaștea pe *miss McCarthery*. Numit la *Callender* de cîteva luni, la cererea lui, avea în sfîrșit postul liniștit pe care visase să-l aibă cu cîteva ani înainte de pensie. El aștepta aici, într-o trîndăvie retribuită, momentul cînd avea să-și depună uniforma și să se ducă să-și mănînce pensia liniștit, în satul lui, *Höbbkirk*, pe care-l considera cel mai frumos din *Borders* și unde se putea abandona de dimineață pînă seara pasiunii devorante pe care-o avea pentru jocul de șah. *Archie* se înțelegea perfect cu polițistul *Samuel Tyler*, a cărui fire era la fel de puțin „polițistă” ca a lui și care, la fel ca el, se felicita pentru calmul populației din *Callender* și cătunele învecinate, ceea ce-i permitea să petreacă cea mai mare parte a timpului la pescuit. Nici unul, nici celălalt nu crezuseră necesar să-și ia nevastă. Nu regretau.

În fiecare dimineață, șeful de secție, ajungînd la birou, arunca o otheadă angoasată spre cutia de scrisori și scăpa un suspin de ușurare văzînd că în ea nu era nici o hîrtie care să fi deranjat existența lui bine reglată. Liniștit, se instala în fața tablei de șah, așeza pionii negri și pe

cei albi și, oftind de plăcere, plonja într-una din problemele săptămânale din „Times“, care-i lua cel puțin o săptămână ca să reușească, fiindcă nu se putea lăuda cu deșteptăciunea și mai mult se muncea decât analiza. Om pozitiv, intuiția nu era punctul lui forte. Cu toate astea, o ducea foarte bine. Samuel Tyler fiind absent, *miss McCarthy* intra direct în încăperea ocupată de Archibald fără ca asta să-l distragă de la ocupația lui de șef de secție preocupat să înceapă pentru a zecea oară un atac al cailor albi care urma să ducă la matul negrelor din trei mutări. În lipsa altor calități profesionale, McClostaugh avea perseverență. Imogène așteptă câteva clipe, apoi, văzînd că polițistul era hotărît să nu-i acorde nici o atenție, lovi sec în birou, ceea ce avu drept efect imediat împrăștierea pieselor de pe tablă. Zise :

— Ei ? !

Convins că tocmai era pe punctul de a rezolva problema propusă, Archie ridică o față arțăgoasă :

— Ei ce ? !

— Ei, mă întreb dacă da ori nu o să bagi de seamă prezența mea !

— Mai întîi, cine ești dumneata ?

— Eu sint Imogène McCarthy !

— Ia dispari din calea mea !

— Eu ? Și de ce, mă rog ?

— Fiindcă niciodată o femeie care se respectă nu se garnisește cu un nume ca ăsta !

Miss McCarthy rămase o clipă fără grai, înainte de a exploda :

— Îți dai seama că-l insulti pe tata ? !

— Îți dai seama că mă faci să-mi pierd vremea ? !

— Doar nu-ți închipui că guvernul te plătește ca să joci șah !

— Ce-mi închipui eu nu te privește și, dacă n-o iei din loc, te arestez pentru ultragiu adus unui agent de poliție în exercițiul funcțiunii !

Imogène avu un rînjat răzbunător și, arătînd tabla de șah, zise :

— Asta e exercițiul funcțiunii ? !

— Ieși afară ori chem un agent !

— Păi chiar dumneata ești agentul !

— Cum ? A, da, așa-i !... În sfîrșit, pentru Dumnezeu, ce ți-am făcut ? !

— Mie ? Nimic.

— Atunci de ce naiba mă ciocănești ?

— Fiindcă m-au furat.

— Nu se poate !

— Nu se poate ?

— Nu se poate fiindcă la Callander n-a existat nici-odată vreun hoț. Și nici în regiune. Asta încă de pe vremea netrebnicului de Bob Roy.

Imogène sări ca și cînd ar fi fost palmuită :

— Ce-ai îndrăznit să zici ? Sticlete nenorocit ce ești !

— Ei, ei, atenție, miss ! Atenție !! Nu fiindcă dumneata ai plete roșii...

— Dacă le am așa e pentru că și tatăl meu le avea la fel, iar eu n-o să permit unui bastard blestemat...

— Mă iei drept bastard, miss ?

Din fericire apăru Samuel Tyler, întors după turul de dimineață prin oraș. La vederea Imogènei, fără să ghidească drama care zguduise liniștea obișnuită a biroului, o salută pe fata căpitanului cu acel ceva care-i rămăsese din tinerețea lui de jucător cu arcul sîmbetele seara la „Mîndrul Highlander“ și întrebă amabil :

— Cum îți merge, miss Imogène ?

— Mi-ar merge bine, Tyler, dacă poliția ar fi dată pe alte mîini !

Samuel era cunoscut ca fiind greu de cap, dar ceva tot pricepu el : că nu-i totul în regulă între șeful lui și miss McCarthery. Se făcu însă a nu înțelege, dar Archie îl apostrofă :

— Tyler, cunoști persoana asta ? !

— De foarte multă vreme, domnule !

— E nebună, ori ce ?

Imogène rânji :

— Nu te jena ! Fă ca și cum n-aș fi aici ! Uite ce se întâmplă când străinii sînt aduși în posturi de încredere !

— Auzi, Samuel Tyler ? Mă tratează de străin ! Pe mine ! Pe mine care m-am născut în Borders, iar maică-mea pune whisky în biberon ca să-mi formeze caracterul !

— În Borders ați fost contaminați de englezi ! În timp ce noi, în Highlands...

— În Highlands ați rămas în stare sălbatică !

Samuel își scoase casca spre a-și putea scărpinga căpățîna și întrebă :

— De fapt, ce se întâmplă ?

Imogène răspunse prima :

— Tocmai venisem să-i cer ajutor și protecție acestui limbric și, sub pretext că-l deranjez de la șahul lui, mă insultă pe mine, pe tata și pe Bob Roy !

Pe deplin contrariat, Tyler vru să reinstaureze calmul :

— Nu-ți ieși din pepeni, miss Imogène, trebuie că e vorba de o neînțelegere...

Vehementă, miss McCarhtery protestă :

— O neînțelegere ? ! Tocmai îți spun că individul ăsta...

— Archibald McClostaugh, șef de secție...

— ...am fost furată !...

— Și eu susțin că minte, fiindcă un locuitor din Cal-
lander nu-i capabil să fure !

— Și cine ți-a spus c-ar fi vorba de cineva din Cal-
lander ? !

Stupefiați, Archie și Samuel se privesc rapid. Imogène
profită de asta ca să încheie triumfătoare :

— E un străin !

Dintr-odată, McClostaugh se transformă :

— În acest caz, *miss*, totul se schimbă... Vrei să fii
amabilă să stai jos ? Să vedem, cine anume și ce ți-a fu-
rat ?...

— O... o bijuterie...

Archie o privi disprețuitor :

— N-ai aerul că ești prea sigură de ceea ce spui.

— I-auzi idee ! Tocmai bună pentru un mărginaș !

Tyler interveni înainte ca șeful lui să înceapă să urle :

— Te rog, *miss* Imogène... Nu-l scoate din fire pe dom-
nul McClostaugh...

— Atunci să nu faci observații idioate !

Șeful de poliție invocă o duzină de sfinți scoțieni ce-
lebri pentru puterile lor alinătoare și-și reluă interogato-
riul :

— Ce fel de bijuterie v-a fost furată *miss* ?

— O... bijuterie...

— Am auzit, dar ce bijuterie ? Un colier ? Un inel ?
O diademă ? O broșă ?

— Un... un colier...

— Din ce ?

— Din aur cu pietre prețioase.

— De ce fel ?

— Asta nu vă privește !

Încă o dată, Tyler trebui să potolească spiritele :

— *Miss* Imogène, dă-ți silința...

Dar Archibald închise discuția cu un sec :

— Destul Samuel, am înțeles !

Se ridică și, venind lângă *miss McCarthery*, îi viră un arătător răzbunător sub nas răcnind din rărunchi :

— Niciodată nu ți s-a furat vreo bijuterie ! Spui basme ca s-o faci pe interesanta ! Șterge-o înainte de a-mi ieși din fire ! Tyler, fă-o să iasă ! Și, *miss*, dacă vrei un sfat, nu abuza de whisky de dimineața, că n-o să țină figura !

În ciuda protestelor ei, pe care furia le făcea ininteligibile, Samuel o duse la ușă ținând-o strâns.

Scoțiana odată dispărută, Archie puse la loc piesele pe tabla de șah mărturisindu-se subalternului său :

— Eram liniștiți aici și trebuia să vină nebuna asta să ne scoată de pe șină ! De unde-a ieșit ?

— Lucrează la Londra într-un minister. E o fată de ispravă, dar taică-su a tras la măsea cam mult...

— Din nenorocire există mulți copii care plătesc pentru părinții lor. Ar trebui s-o urmărești nițel, Samuel, să vezi dacă nu se dedă la vreo excentricitate...

Indignată de neînțelegerea a cărei victimă se considera, *miss McCarthery* se hotărî să meargă să-i ceară sfatul prietenului ei Andrew Lyndsay la hotelul „Lebăda Neagră”, la Kilmahog, deoarece, cu cât se gîndea mai mult la asta, cu atât era mai sigură că el era autorul biletului de amor. Se duse deci la Kilmahog cățărată de un velociped incredibil, pe care nu-l mai folosca de vreo treizeci de ani și a cărui șa o bătuse ceva de groază. Dar la „Lebăda Neagră” i se spuse că domnul Lyndsay se dusesese la Calander, la niște amici. Dezamăgită, Imogène luă calea de întoarcere și se prezentă la „Ancaster Arms”, unde i se spuse că domnii Ross și Cunningham plecaseră de vreo jumătate de oră împreună cu un domn venit să-i caute.

Miss McCarthery nu se dădu bătută. Trebuia să-l vadă pe Andrew Lyndsay. Avea să dea de el chiar dacă toți spiridușii și drăcușorii din landă și-ar fi unit forțele cu

cele ale animalului ăla extravagant numit Archibald McClostaugh, ca s-o împiedice în acțiunea ei. Totuși, hotărî că trebuie să se mai gîndească înainte de a acționa. Domnii pe care-i căuta se plimbau prin Callander. Nevăzîndu-i pe strada principală, Imogène putea admite că se opriseră undeva la taclale. Amintirile copilăriei, prilejuate de tatăl său, îi spuseră că, atunci cînd un bărbat nu e acasă, trebuia să fie la pescuit ori la crîsmă și, cum Andrew Lyndsay nu era pe cale să se dea pescuitului, Imogène se îndreptă fără ezitare spre „Mîndrul Highlander”, unde venea odinioară atît de des să-și ajute tatăl să iasă din stabiliment cu acel minimum de demnitate necesar în orice împrejurare, să-l salveze pe un bătrîn căpitan al Armatei Indiilor care depășise doza de whisky capabilă să asigure respectarea legilor echilibrului, legi devenite astfel o minciună sfruntată.

Intrarea domnișoarei McCartery la „Mîndrul Highlander” produse o oarecare senzație printre bețivii deja făcuți. Ted Boolitt, patronul, un cvadragenar cu fața congestionată, fiul lui Nicholas Boolitt, prietenul căpitanului McCarthery, se grăbi :

— Miss McCarthery, sînt al naibii de bucuros să vă văd în această Casă care este puțin și a domniei voastre... În sfîrșit, vreau să spun a tatălui dumneavoastră... Ce să vă dau ?

— Cu voia ta, Ted, n-o să iau nimic. Caut un domn...

Din grupul bețivilor se ridică o voce :

— Aici *miss*, n-ai decît s-alegi !

Rîsete grosolane umplură crîsma. Stînjedit, Ted tuși, iar nevastă-sa, Margaret, atrasă de zgomot, ieși din bucătărie. Era o creatură gălbejită și care semăna cu o andivă. Thomas, băiatul ei, îi șopti ceva la ureche și doamna Boolitt se uită cu dispreț la scoțiana cu părul roșu, făcînd-o,

prin intermediul răposatului ei tată, vinovată de nenorocirea care i se întâmplase prin măritişul cu beţivul de Ted. Logica feminină urmează căi nebănuite. Furios, Boolitt se adresează clienţilor cu severitate :

— Domnilor, puţin respect vă rog ! Miss McCarthery e unica fiică a celui care-a fost cel mai fidel acestei Case ! În această calitate, dînsa are dreptul la preţuirea oricui, atîta timp cît îmi face onoarea să-mi mie oaspete !

O tăcere respectuoasă urmă acestei tămlieri pe care Imogène o încheie printr-un gungurit :

— Mersi, Ted...

Totuşi limbricul anonim nu dezarmă deloc :

— Ted, e dreptul tău să te-nfurii. Nu vrem decît să-i facem un servici domnişoarei McCarthery şi, deoarece caută un bărbat, sîntem aici, gata să ne punem la dispoziţia sa !

Rîsetele reîncepură mai aprinse, dar Imogène nu se lăsa demontată prea uşor. Agresivă, se întoarse către velsa adunătură :

— Am spus că umblu după un domn, stimabile glumet, dar dumneata nu răspunzi la definiţia asta ! Nu m-aş mira chiar, dacă e s-o iau după grosolănia dumitale, că nu eşti unul din Highlands !

Fără să ştie, *miss McCarthery* lovise bine, fiindcă băncosul, un reprezentant al comerţului, venea de la Glasgow. Ca de fiecare dată cînd se făcea apel la patriotismul local, cei din Highlands trecură cu arme şi bagaje de partea Imogènei. Ted, fericit din pricina acestui reviriment, vru să-şi ia partea de triumf şi, adresîndu-se celui care glumise pe seama amicei lui, anunţă :

— Domnhule Beckett, cred că nu vă mai rămîne decît să daţi un rînd la toată lumea fiindcă aţi atacat o fiică a Highlandsului !

Ted Boolitt nu-și pierdea niciodată din vedere interesele. Aclamații salutară propunerea lui și Beckett, zîmbind mînzește, fu obligat să se execute, numai cu scopul declarat de a nu nemulțumi clientela ipotetică. Imogène, demonstrînd o mărinimie a sufletului care-i aduse mulți simpatizanți, acceptă să ia o dușcă împreună cu adversarul ei și, cu toate că era pe puțin ora 11 dimineața, își goli paharul de whisky, sub ochii înduioșați ai lui Ted Boolitt, care recunoștea puțin în fiică ceea ce făcuse gloria tatălui, dar și sub privirea mîhnită a polițistului Tyler, intrat la „Mîndrul Highlander“, fără ca nimeni să-l fi băgat în seamă.

Andrew Lyndsey nefiind acolo, miss McCarthery își luă rămas bun cu grație de la onorata adunare și ieși, dînd nas în nas cu sergentul, care murmură:

— Șeful are dreptate, miss Imogène, n-ar trebui să pui whisky pe limbă încă de la ora asta !

Năucită în prima clipă, scoțianca reacționează cu putere și, în uimirea admirativă a tuturor celor care asistau la scenă, îl trata pe Samuel Tyler drept flăcău prost-crescut. După ce ieși, Ted Boolitt rezumă părerea generală declarînd :

— Spună fiecare ce-o vrea, dar fata asta are un ceal ei !

Samuel, care ținea în mod deosebit să nu piardă pasul, se apropie, uitîndu-se chiorîș, de patronul „Mîndrului Highlander“ :

— Ted Boolitt, dacă ți se pare distractiv să auzi cum e insultat un polițist al Grațioasei Sale Majestăți, n-ai decît ! Dar ține seama că sus-zisul polițist o să știe să aplice cu strictețe regulamentele cu privire la închiderea debitelor și crîșmelor ! Cel puțin de-acum încolo !

Ieșind, Tyler avu satisfacția să audă ecourile disputei care-i puneau în priză pe Boolitt și nevastă-șă.

Neștiind unde să meargă ca să dea de Andrew Lyndsay, Imogène se adandonă aventurii, urmată discret și de departe de polițistul Tylor, care respecta ordinele șefului său.

Încurcată rău din cauza bicicletei, *miss McCarhery* se întreba, trecînd de ultimile case din Callander pe drumul spre Kilmahog, dacă n-ar fi făcut mai bine sa se întoarcă acasă spre a se îngriji de masa de prînz, cînd, înțepenită de uluire, îl văzu venind către ea pe hoțul cu pricina, omul cu ochi albaștri și mustață de focă, avînd o undiță pe umăr. Ca un bun agent al Departamentului de Informații, admiră viclenia aceluia. Ca să nu dea de bănuît, acest individ continua să-și joace rolul de pașnic pescar, așteptînd — fără îndoială — ca cercetările să se orienteze în altă direcție și apoi să fugă spre a se întîlni cu cei carora trebuia să le dea documentele șterpelite. Imogène rînji pe dinăuntru. Acest sinistru „naiv“ habar n-avea ce urma să i se întîmple ! Cînd ajunse în dreptul scoțienei, avu intenția să-i adreseze un zîmbet amabil, dar pe care Imogène îl găsi hidos, într-atît distingea în el înșelăciunea. Dură doar o clipă. Dintr-un salt, Imogène îi aruncă bicicleta pe picioare și agentul căzu cu nasul în praf, încurcat între cadru și roata din spate. Pe dată, *miss McCarthery* i se aruncă în spinare și, trăgîndu-l de gulerul cămășii, începu să-l strîngă de gît urlînd :

— Hoțule ! Ai să-mi dai mapa ! Da ori nu ?! O să mi-o dai, ori paștele mă-sii de treabă ! În momentele de maximă exaltare, Imogène regăsea instantaneu înjurăturile părintești preferate. Ea continuă deci: Te strîng de gît ca pe un pui de găină, pui de lele !

Cu ochii ieșiți din orbite, imobilizat de bicicleta care-i paraliza picioarele, victima domnișoarei *McCarthery*, chiar dac-ar fi vrut, ar fi fost incapabilă să răspundă,

fiindcă începuse să se sufoce. Samuel Tyler, care asistase de departe la atac, rămase o clipă înțepenit pe loc, apoi, luându-și picioarele la spinare, se grăbi către cuplul înlănțuit. Numai că la vîrsta lui nu mai mai putea depăși trapul. Cînd ajunse la cei doi luptători, bărbatul cu mustață era gata să leșine. Înșfăcînd-o pe Imogène de umeri, polițistul o zvîrli cît colo și se grăbi să vină în ajutorul victimei, a cărei trahee făcea un zgomot de țeavă crăpată în vreme ce aspira cu aviditate aerul de care fusese cît pe-acî să fie lipsit pentru totdeauna. Cînd se asigură că învinsul își venea în simțiri, Samuel se întoarse către *miss McCarthery* și, cu un ton sever, o întrebă:

— *Miss Imogène*, te avertizez că nu voi tolera să semeni panică și scandal în Callander ! Te-am văzut aruncîndu-te cu furie asupra acestui nenorocit ! Vrei să-mi spui ce-nseamnă asta ?!

— E hoțul meu !

Polițistul se întoarse din nou spre omul care se scula cu greutate și, ajutîndu-l să scape de bicicletă, îl întrebă :

— Ați auzit-o ?

Cu o voce încă întretăiată de scurte respirații, celălalt răspunse:

— Da, dar nu pricep.

Imogène începu să tropăie:

— Samuel ! N-o să-l lași să iasă din afacere în felul ăsta ! Te avertizez că dacă nu-i pui imediat cătușe, o să depun plîngere contra dumitale !

Dacă exista pe lume ceva care să nu-i placă lui Tyler, era ca cineva să-i sugereze ce trebuie să facă. Zise deci :

— *Miss McCarthery*, eu sînt polițist de patruzeci de ani și n-am nevoie de nimeni care să mă-nvețe meserie ! Il acuzi pe acest domn...

— Acest domn ? Un spion mizerabil !

— Miss McCarthery, te sfătuiesc să-ți stăpânești limba fiindcă defăimarea e prevăzută în Codul Penal !

— Păi dacă-ți spun că e spion, cap de lemn nenorocit ce ești !

— Miss McCarthery, ultragierea unui agent aflat în exercițiul funcțiunii e și ea prevăzută în Codul Penal, ai grijă ! Prin urmare, fă-mă să pricep : acest domn e un hoț ori un spion ?

— Ambele !

Tyler se adresă mai amabil omului cu mustață de focă:

— Datoria mea e să vă rog să-mi spuneți punctul dumneavoastră de vedere în legătură cu acuzația.

— Nu sînt nici hoț, nici spion, ci comerciant celibatar, pașnic, din Aberystwyth, pe coasta Cardiganului, în Țara Galilor...

Samuel trebui să se interpună degrabă, fiindcă, asemeni unei tigroaice căreia i s-au luat puii, Imogène se aruncă din nou asupra nenorocitului de galez, urlînd:

— Un galez ! Ar fi trebuit să-mi închipui ! Numai un galez ar fi îndrăznit să-mi facă una ca asta !

Atrași de strigătele ei, locuitorii Callanderului, mirosind o petrecere pe alese, făcură cerc. Tyler îi văzu venind de departe și, nevrînd — pentru nimic în lume — să ajungă mingea cetățenilor orașului, îi zori pe combatanți să isprăvească:

— Pe scurt, miss McCarthery, îl acuzi pe acest domn că ți-a luat un obiect de valoare...

— Chiar așa !

— Și dumneavoastră, domnule, pretindeți că nu-i așa ?

— Bineînțeles !

— În acest caz, vă rog să mă urmați amândoi la biroul de poliție, iar șeful de secție o să ia hotărîrea care trebuie luată.

La vederea lui Tyler, a Imogènei și a unui al treilea personaj necunoscut, Archibald McClostaugh, care era cît pe-aci să reușească un gambit la damă, scoase un geamăt înăbușit. Cu un gest furios, împinse tabla de șah și își apostrofă adjunctul cu o voce plină de amărăciune :

— Samuel Tyler, zi mi bine că ai ambiția să-mi iei locul și nu te dai în lături, ca să-ți atingi scopul, de la nici o manevră ! Ce se mai întîmplă ?

Polițistul prezintă un raport succint, din care, evident, Archie nu pricepu nimic. Miss McCarthery vru să intervină, dar i se ordonă să tacă din gură cu o astfel de violență, încît nu mai suflă o vorbă. Apoi șeful se adresează galezului :

— Numele, prenumele, ocupația...

— Herbert Flootypol, 50 de ani, născut la Aberystwyth, unde și locuiesc și unde exercit meseria de librar al universității. Iată documentele mele.

Archibald le consultă înainte de a i le înapoia și ținu să afle :

— Ați venit la Callander să faceți ce anume ?

— Să mă odihnesc, fiindcă am avut o gripă nenorocită și, în plus, sînt înnebunit după pescuit.

— Bun.. Ei bine, eu nu văd în asta decît ceva foarte natural !

Imogène suspină compătimitoare :

— Contrariul m-ar fi mirat !

— Pe mine ceea ce m-ar fi mirat, *miss McCarthery*, e să te fi purtat ca o persoană cu capul pe umeri !

— Tot ce vreau e ca individul ăsta să-mi dea mapa mea !

— Ce mapă ?

— Vreau să zic bijuteria !

O bijuterie ori o mapă ?

— Amîndouă !

— Miss McCarthery, ia notă de ceea ce vreau să-ți mărturisesc : am cincizeci și șapte de ani, sînt în poliție de treizeci și șase de ani și încă nu și-a permis nimeni, niciodată, să-și bată joc de Archibald McClostaugh așa cum ai dumneata insolența s-o faci ? Miss McCarthery, golește locul repede, că altfel te bag la pușcărie pentru excese în locuri publice datorate beției !

— Hai ? !

— Și dacă-l mai plictisești pe acest domn, înaintez plîngere pentru defăimare și-ți promit să adaug acestea fiind zise, c-o să plătești daune tot restul vieții !

Dar Tyler, care prevedea o criză, speră s-o rețeze de la rădăcină, rugîndu-se de irascibila lui compatriotă :

— Nu-ți ieși din pepeni, Imogène !

Umflată de mînie, ea urlă :

— N-ar fi trebuit să mă-ndoiesc de faptul că nu ești decît un polițist venal !

McClostaugh n-ar fi fost mai copleșit nici dacă i s-ar fi prăbușit acoperișul pe creștet :

— Dumneata ai... ai zis chiar venal ? !

— E clar că nenorocitul ăsta de galez te-a cumpărat !

— Miss McCarthery, în numele legii...

— Archibald McClostaugh, să ții minte, la rîndul dumitale, ce-ți spun : ai să fii spînzurat !

Șeful de secție se gîndise de mult la diverse ipoteze în legătură cu viitorul lui, dar nu prevăzuse niciodată că într-o zi s-ar fi putut legăna la capătul unei funii.

— O să fii spînzurat ca agent al dușmanului și trădător al Coroanei !

Imogène ieși înainte ca Archie să-și fi revenit în simțiri. Herbert ieși la rîndul lui fără ca vreunul din polițiști

să-i dea atenție. Strivit în fotoliu, cu ochii ficși, McClos-
taugh oferea o imagine atît de perfectă a omului redus
la zero de vreo lovitură a sorții, încît Samuel Tyler fu
cutremurat. Îl chemă cu blindețe :

— Șefule...

Archie ridică spre el o privire încărcată de întreaga
mizerie a lumii și, cu o voce cavernoasă, se interesă :

— Samuel Tyler, îmi ești prieten ?

— Da, șefule...

— Știi că datoria unui prieten e să spună adevărul
oricare ar fi el celui ce are încredere în aprecierile lui ?

— Da, șefule...

— Samuel Tyler, pe sufletul și conștiința ta, crezi că
sînt nebun ?

— Sigur nu, șefule...

— Ți-a trecut pe la ureche că aș putea fi prada unor
halucinații auditive ?

— Niciodată, șefule.

— Am auzit deci bine pe această mare iapă roșie anun-
țîndu-mă c-o să fiu spînzurat pentru crima de trădare ?

— Indiscutabil, șefule...

— Mersi, Tyler... Du-te să cauți pentru noi două por-
ții duble det whisky, cred că avem nevoie...

— Și eu cred la fel, șefule...

— Ei bine, șterge-o, ce mai aștepti ? !

— Banii, șefule.

— Samuel Tyler, îmi pare rău să-ți spun că mă de-
cepționezi...

Și, ducînd mîna la buzunar, adăugă :

— Observația fiind făcută, o să iei un whisky dublu
pentru mine și unul simplu pentru tine... În orice caz,
e bine ca distanța ierarhică să fie respectată...

Miss McCarthery dădu nas în nas cu Andrew Lyndsay în clipa cînd se aștepta cel mai puțin. Tocmai traversa strada care duce la gară, cînd îl întîlni. Asta îi dădu curajul pe care scena recentă cu șeful de secție i-l cam scămoșase :

— A, domnul Lyndsay, sînt bucuroasă să vă văd !

— Păi... la fel și eu, *miss McCarthery* !

— Vă caut din zori !

— Din zori ?

— Sau aproape. Am fost la Kilmahog o clipă după ce plecaserăți. M-am dus la „Ancaster Arms” și am aflat că tocmai ieșiserăți cu domnii Cunningham și Ross.

— Așa-i. Închipuiți-vă că Allan a fost chemat de urgență la Edinburgh ca să vadă — ori mai curînd să contacteze, cum zice el în jargonul lui îngrozitor — o cîntăreață, se zice plină de speranțe și care pentru moment lucrează la cabaretul „Trandafirul fără ghimpi”. Ross s-a dus cu el.

Imogène o detestă pe această cîntăreață necunoscută din pricina căreia, cu sigurnăță, n-avea să-l vadă pe Allan cîteva zile.

— Pot să vă întreb ce-a pricinuit onoarea vizitei dumneavoastră la mine la Kilmahog ?

— Am fost victima unui furt !

— Nu se poate ! Ce vi s-a luat ?

Ea ezită o clipă, apoi zise :

— O bijuterie de familie la care țineam mult.

— Sînt dezolat pentru dumneavoastră, dragă *miss McCarthery* !

— Îl cunosc pe hoț !

— În cazul ăsta, totul mi se pare ușor de rezolvat !

— Nu, fiindcă poliția de-aici e complicea lui.

— Adevărat ?

Pe furiș, Lyndsay aruncă o privire neliniștită către interlocutoarea lui.

— Pretind că n-au probe !

— Și dumneavoastră aveți ?

— În fapt, nu. Doar probe morale.

— În justiție n-au nici o greutate... Dragă prietenă, aș fi dezolat dacă acest incident supărtător v-ar strica vacanța. Încercați să nu vă mai gândiți la această istorie penibilă și consolați-vă privind această natură extraordinară, care valorcăză cât toate bijuteriile din lume ! Gândiți-vă că există în viață atâtea lucruri delicate pe lângă care trecem fără să le observăm totdeauna...

Începuseră să pășească alături și Imogène își simți inima oprindu-se. Andrew Lyndsay făcea cu siguranță aluzie la tandrețea pe care o avea față de ea și era disperat văzând că n-o ia în considerație. Cu voce mișcată, întrebă :

— Dragostea de exemplu ?

Blocat, trecu ceva vreme până să spună :

— Și dragostea, evident...

— Nu pareți tocmai convins de asta...

— O, știți, la vîrsta mea...

— Nu există o vîrstă anumită pentru dragoste... Cu condiția să întâlnești o persoană de care să nu te simți prea departe...

Jenat, Lyndsay se mulțumi să aprobe :

— Da, mda... asta fără discuție...

— Înțeleg, dragă domnule Lyndsay, că atunci cînd nu mai ești prea tînăr, poți avea o anume rețineră în a mărturisi un sentiment care stă mai bine tinereții. Dar, credeți-mă nu trebuie să vă fie rușine... E de-ajuns să-ți spui că declarația pe care nu îndrăznești s-o faci poate a fi fost ghicită...

Pierdut, Andrew rămase tăcut și Imogène o ținu pe-a ei :

— Și mai ales nu trebuie să disperi, Andrew...

Întoarsă acasă, Imogene se surprinse fredonînd, ceea ce i se întîmpla rar. E adevărat că nu era mai puțin rar ca un bărbat să-i declare iubirea lui, fie și cu atîta retincentă și timiditate ca Lyndsay. În fond, scoțiana își mărturisi că era puțin decepționată. Nesciind despre dragoste decît ceea ce spune Shakespeare prin gura eroilor lui pasionați, ea-și închipuia să o scenă în care un bărbat și o femeie își mărturiseau atracția nu avea loc decît pe un balcon la o adică pe o bancă într-un scuar, dar totdeauna avînd noaptea și luna drept martori și complici. Dar, în sfîrșit, nu trebuia să se întrebă prea mult. Totuși l-ar fi crezut pe Andrew Lsnesday mai îndrăzneț. Din fericire, ea avea îndrăzneală cît pentru doi. Atît de bucuroasă fiind, *miss McCarthery* uitase și de furtul documentelor și de cearta ei cu poliștii ! Pentru a marca această zi frumoasă, ea se aruncă spre bucătărie și, fiindcă emoțiile îi măriseră pofta de mîncare, își făcu o supă scoțiană de carne, în care lingura ședea dreaptă ca un catarg văduvit de steag.

Abia în cursul euforiei date de o digestie pașnică, îi reveni memoria evenimentelor neplăcute. Își reproșă că adoarme în deliciile unui viitor drapat în cele mai frumoase culori, în vreme ce *sir David Woolish* conta pe ea, iar soarta întregului Regat Unit depindea poate de energia ei. Plecînd de la acest principiu, că orice decizie trebuie să fie luată în liniștea meditației, ea închise ochii spre a reflecta mai bine și adormi aproape imediat. Cînd se trezi era aproape șapte după amiază, dar se simțea în plină formă și gata de încăierare din toate puterile. Dar împotriva cui ? I se părea evident că pe viitor nu trebuia să conteze pe ajutorul poliției ca s-o ajute să-i vină de hac acestui galez nerușinat. La rîndul lui, *sir Wardlaw* dăduse de înțeles că ținea să rămînă în afara acestei po-

vești. Spre cine să se îndrepte ? Atunci se gîndi din nou la cel pe care în adîncul sufletului îl și numea logodnicul ei și-și reproșa că nu fusese prea cinstită cu el. Furtul unei bijuterii îl lăsa indiferent, dar dacă ar fi înțeles că era vorba de planuri cu privire la Apărarea Națională, n-ar fi luat în considerație aventura dintr-o cu totul altă perspectivă ? Imogène avea încredere. Andrew era un gentleman și, acum, apărătorul ei de drept. Prin urmare îi datora adevărul. Cu siguranță avea s-o ierte că-l mințise cînd va ști că existaseră rațiuni înalte ale minciunii ei și, fără să se mai codească, luă calea Kilmahogului.

La „Lebăda Neagră“, Imogène fu înștiințată că domnul Lyndsay era în camera lui și că trebuia anunțat să coboare ca s-o întâlnească. Ea protestă fiindcă Andrew și ea se știau de-atîta vreme încît putea să-și permită să-l întâlnească la el. Obținînd numărul apartamentului său, se avîntă pe scară sub ochii scandalizați ai lui Jefferson McPuntish, proprietarul, care fu pe punctul de-a o chema înapoi, apoi ridică din umeri spunîndu-și că, desigur, dama asta avea etatea dincolo de care virtutea devine o obișnuință a odihnei depline. Fericită ca o puștoaică la ideea de a-i face o surpriză lui Lyndsay, *miss McCarthery* ciocăni discret la ușa celui pe care-l considera ca și soțul ei. Împinse ușa și pătrunse în cameră. Din baie, Andrew întrebă :

— Cine e ?

Imogène se pregătea să răspundă cînd ochii i se rotunjiră în vreme ce gura i se deschidea pentru o exclamație care nu-și luă zborul de pe buzele ei. Pe masă, chiar deasupra, se etala mapa avînd scris sus T-34, care i se furase ! Indignat de absența răspunsului, Lyndsey apărui în pijama și, la vederea vizitatoarei, păru, de asemenea, stupefiat. Dîndu-și seama apoi de ținuta lui nepotrivită, murmură :

— Scuzați-mă...

Se întoarse în baie, de unde reveni cîteva clipe mai tîrziu, îmbrăcat cu un halat de casă din mătase cenușie.

— Miss McCarthery, dacă m-aș fi așteptat !...

În clipa aceea remarcă starea cataleptică a vizitatoarei lui. Neliniștit, se apropie :

— Ce se întîmplă ? Nu vă simțiți bine ?

Fără să răspundă, Imogène arată mapa cu un deget tremurător :

— A, mapa asta ? tocmai mi-au adus-o. Nu știu cine a depus-o la recepția hotelului declarînd că probabil eu am pierdut-o. Se pare că a fost găsită pe drumul Kilmahogului puțin după trecerea mea. Dar, la dracu', nu pricep ce-nseamnă asta, fiindcă nu-mi aparține !

Scăpată de bănuiala terorizantă care-i încleștase creierul de cînd văzuse prețiosul plic, miss McCarthery izbucni în rîs. Intrigat, Andrew o observa așteptînd o explicație. Introducerea fiind totuși consumată în acest fel, îi răspunse făcînd o grimasă :

— Dragă Andrew, mapa asta e a mea ! E cea care mi s-a furat !

— Dar nu ziceai ceva de-o bijuterie ?

— Nu mă blama pentru asta, Andrew, n-aveam dreptul să-ți încredințez adevărul. E de-ajuns să știi că, fără îndoială, îmi redai onoarea !

— A !... Ei bine atunci, iată-mă fericit s-o pot face...

— Trebuie că cel care mi-a furat-o a pierdut-o și asta explică de ce n-a părăsit Callanderul imediat după ciordeală !

— Da, da...

Lyndsay părea s-o contemple pe Imogène din ce în ce mai mult, cu acea privire aprobatoare și în același timp plină de milă pe care o au oamenii în fața cuiva care-o ia razna. Dar Imogène era prea mulțumită ca să dea atenție

atitudinii omului de lângă ea. Punînd mina pe mapă, anunță :

— Scuză-mă că te părăsesc așa iute, Andrew, dar e important ca ea să-i fie dată cît mai curînd destinatarului...

— Nu vreți s-aveți răbdare cît să mă-nbrac ca să vă-nsoțesc ?

— Nu, nu ! V-am deranjat destul cu asta ! Pe mîine, dragă, scumpul meu prieten ! N-o să uit niciodată ce-ați făcut pentru mine și aveți dreptul să-mi cereți orice !

Lyndsay se înclină, ceea ce-i permise să nu răspundă.

Semiîntunericul ascundea contururile cîmpiei străbătută de *miss McCarthery*, care, nebună de bucurie, se întorcea la Callander. Rîdea singură visînd la revanșa asupra spionului galez care trebuie că scotocea prin toate ungherele ca să pună iar mîna pe prețioasele documente. Ajungînd la Callander, ea ocoli spre stînga spre a trece de tîrgușor, ajungînd direct la „Ancorele“, unde *sir Henry Wardlaw* avea s-o felicite pentru reușită. Se gîndea c-ar fi inutil să-i povestească circumstanțele exacte ale triumfului său. Era mai bine să se ascundă în spatele unei tăceri modeste, care i-ar permite lui *sir Henry* să-și închipuie acțiunile eroice despre care avea să-i mărturisească lui *sir David Woolish*. Ca o bună scoțiană ce era, Imogène nu neglija nici un profit.

Miss McCarthery tocmai trecea de păduricea care-i masca „Ancorele“ cînd, subit, i se păru că cerul cade pe pămînt ori, mai bine, că pămîntul se aruncă spre bolta nocturnă. Nu mai avu vreme să reflecteze mai departe asupra acestui straniu fenomen fiindcă leșină, neștiind că tocmai fusese pocnită c-o măciucă în moalele capului.

CAPITOLUL V

Imogène deschise cu încetineală ochii și când mintea i se eliberă de tunelurile lumii de dincolo, nu recunoscuse decorul familiar al odăii sale. Absența lui *sir* Walter Scott pe peretele din față o aduse la realitate. Firește că un pat era cel în care se trezea, dar altul decât al ei ! În ciuda vârstei sale, *miss* McCarthery rămăsese cu totul mirositoare și-și aminti poveștile murdare auzite de-a lungul vieții și care, toate, aveau ca punct de plecare un bărbat rău care abuza de fecioria unei fete inocente. Înnebunită, pe punctul de a fi incapabilă să judece și să-și spună că, nemaifiind tânără, existau puține șanse ca o astfel de aventură să i se mai întâmple și că, în orice caz, dacă asta se producea, ar fi avut amintirea faptului, ea vru să sară jos din pat, dar fu incapabilă. Picioarele îi erau fixate de pat prin curele, iar mâinile prinse în cătușe. Vederea lor o împinse să se întrebe dacă, din întâmplare, nu era la închisoare. Dar n-auzise niciodată spunându-se că acolo ar fi mașini de gătit. Or ea vedea clar una într-un colț al încă-

perii, al cărei mijloc era ocupat de o masă de lemn vopsită în alb și două scaune așezate față-n față. O fereastră dădea către un exterior însorit, dar din care prizoniera nu putea deduce nimic. Apoi scoțiana își aminti accidentul din ajun și realizează, cu douăsprezece ore întârziere, că fusese pocnită și probabil drogată. Trebuie că mîrșavul de galez o urmărise și, informat asupra faptului că se afla din nou în posesia documentelor, o atacase ca să i le ia înapoi. Și acum, închisă într-o casă fără îndoială abandonată, cu mîinile și picioarele legate, avea să moară de foame. Această perspectivă o ducea la disperare pînă într-atît, încît nu se putu abține să nu scoată un urlet care-i amintea plînsul ciinilor presimțind apropierea morții iminente. Rezultatul fu că ușa odăii se deschise cu violență spre a lăsa să treacă un fel de avorton care se grăbi către prizonieră și-i declară, cu cel mai barbar accent cockney¹ :

— Te-apucă des ? Ia mai zi o dată, că mă bagi în boală ! Dacă mai turbezi, îți lipesc un căluș pe cînte, pricepi ?

Dintr-un salt, *miss McCarthery* se aruncă spre individ. Din clipa cînd se afla în fața unui posibil adversar, își regăsea forța. Chiar îi dădu o mostră imediată gardianului ei :

— Ia zi, nenorocitul, cu ce drept mă ții legată ? Nu-i cumva vreo lovitură de pe urma căreia îți pregătești spînzurătoarea ?

Celălalt rînji :

— Taci păpușico, simt că mă ia cu ôf de la lîngurică !

Niciodată nu-și permisese cineva s-o trateze pe *Imogène McCarthery* drept păpușică. Primi chestia asta cu un șoc.

— Nu-s păpușica ta și te sfătuiesc să te porți ceva mai respectuoas cu mine, englez pitic și urduros !

— Iară eu te sfătuiesc să-ți închizi pliscul și iute, dacă nu vrei să-ți ard una peste mutra ta de scoțiană afurisită !

¹ Vorbire populară, necultivată (n. t.).

Cearta devenise patriotică. O descendentă a Mac Gregorilor nu se putea lăsa dată gata de un fluieră-vînt venit, fără îndoială, direct din noroaiele de la Whitechapel.

— Ai făcut bine că m-ai legat așa strins, fiindcă ți-aș arăta eu cum îi tratăm aici pe englezi noi, scoțienii adevărați !

Mititelul începu să rîdă :

— De fapt ai haz, afurisită de roșcovană ! Jules al tău trebuie că nu se plictisește cu tine !

Această familiaritate îi displăcea Imogènei. Răspunse cu un aer înțepat că nu-l cunoștea pe Jules. Celălalt observă cu milă :

— Hai nu mă duce pe mine cu tărăboanța ! Jules e tipul tău, bărbatul tău !

— Nu sînt măritată !

— Păi aici e cuiul, fata mea ! Am cunoscut și eu de-aștea ca tine și-au terminat-o la azil !

— În vreme ce tu ai s-o termini în ștreang !

— Te repeți, draguță ! Dacă ești cumînțică am ordin să-ți dau drumul o dată cu căderea nopții.

— Ca să aibă șeful timp s-o roiască, așa-i ?

— Pentru sănătatea ta ai face mai bine să n-amesteci borcanele !... Ți-o zice Jimmy !

Poate că, după toate, băiatul ăsta mititel nu era atît de ticălos cum părea... Imogène încercă să schimbe tactica :

— Jimmy, ți-aș putea fi soră mai mare...

— Ba chiar mi-ai putea fi mamă !

Miss McCarthery consideră această afirmație ca foarte deplasată. Dar te poți oare aștepta la tact de la indivizi ca el ?

— ...Și de-asta nu vreau să-ți fac rău. Nu trebuie decît să promiți că stai cuminte pînă diseară. Bine ?

Imogène ezită să promită, dar cu un duşman care-o atacase cu laşitate pe la spate ar fi fost proastă să se mai îngrijească de propriile ei promisiuni !

— Bine !

— O.K. ! Şi ca să-ţi dovedesc că sînt băiat bun, mă duc să-ţi fac o gustare.

— Ce-ai zice de nişte ouşoare cu slăninuţă ? Ei ?

— Aş zice c-ar fi foarte bine venite !

— Atunci, mititico, ai să pricepi de ce se spune că Jimmy e regele ouălor cu şuncă !

Sfrijitura se duse să aducă un coş plin cu ouă şi o uriaşă bucată de slănină afumată pe care-o cîntări în miini cu satisfacţie.

— Avem din ce găti ! Nu şi-a bătut joc de noi patronul !

Puse merindele pe masă, luă o oală de untură, apoi puse mina pe-o tigaie ale cărei dimensiuni o impresionară pe Imogène. S-ar fi putut pune în ea la prăjit o duzină de ouă. Jimmy aruncă în ea o bucată enormă de untură şi-o puse pe foc, aprinzîndu-l. Miss McCarthery nu se putu abţine să nu remarce :

— Prea iute focul !

— Nu-i treaba ta !

În untura încinsă dădu drumul bucăţelelor de slănină pe care le tăia cu un cuţit de măcelar.

— Le faci prea groase !

— Mă calci pe bătăture, scoţiano !

Slănina începu să se prăjească şi un fum acru umplu încăperea. Cu un aer dezgustat, Imogène remarcă :

— Nu mă surprinde că englezii n-au nici un gust, dacă toţi gătesc ca tine !

Luat la vale, temnicerul se întoarse spre ea :

— Vrei să-ţi ţii clanţa ? Da ?

Începu să spargă ouăle și înjură fiindcă, din pricina enervării, i se sparse gălbenușul unuia. Miss McCarthery dădu drumul unui coteodăcit ironic care sfârși prin a-l înfuria pe Jimmy :

— E din cauza ta ! Dacă nu m-ai bate la cap...

Scos din sărite, Jimmy deschise fereastra și, luînd tigaia, aruncă afară slănina și ouăle, apoi, punînd-o din nou pe mașina de gătit :

— Atunci fă-le tu, dacă ești atît de dată dracului !

— Aș face-o cu plăcere, dar n-am fost învățată să pregătesc ouă cu șuncă legată fedeleș !

Celălalt ezită, apoi se hotără :

— Bine, te dezleg...

O împunse cu cuțitul de bucătărie :

— ...Dar îți pun în vedere că țin în mînă ustensila asta și, la cea mai mică mișcare neprevăzută, ți-o înfig în spina !

— Minunată perspectivă !

Jimmy desfăcu legăturile care imobilizau pe Imogène. Aceasta își masă încheieturile mîinilor și gleznelor. Cînd se ridică în picioare, mărunțelul se dădu un pas îndărăt cu ochii răi, strîngînd cuțitul în pumn. Miss McCarthery începu să micșoreze focul comentînd :

— Trebuie să nu fie o căldură prea mare ca să nu se ardă totul... Acum las să se topească numai puțină grăsime...

Lipit de ea, Jimmy nu se depărta nici măcar un deget. Imogène părea să nu se sinchisească de asta.

— Dacă ai vrea să tai șunca în felii cît se poate de subțiri...

El îi porunci să se așeze ca să aibă vreme să-i sară deasupra dacă avea de gînd să se ridice în vreme ce tăia

el slănina. Imogène cufundă slănina în grăsimea caldă, apoi, cu grijă, sparse patru ouă deasupra bucăţelelor de slăninuţă aurie, întoarse cu grijă de pe o parte pe alta. Ca hipnotizat, Jimmy o privea manevrînd.

— Te pricepi la asta, nu se poate spune că nu !

Miss McCarthery ştia că venise momentul să-şi joace cartea. Ea chemă în ajutor, în minte, toate marile umbre ale Highlandsului, apoi, dîndu-se uşor îndărăt, luă coada tigăii enorme cu ambele mîini şi, zicînd cu o voce pe care se silea să şi-o stăpînească :

— Acum e cel mai greu ! Imogène aruncă peste mutra mărunţelului — care observa de aproape, foarte interesat, această metodă scoţiană de care habar n-avea — tot conţinutul tigăii şi el scoase un urlet de durere. Lăsînd cuţitul, îşi duse iute mîinile la faţa năclăită. Imogène nu pierdu timpul şi, strîngîndu-şi forţele, ridică iute tîgaia deasupra capului ca să-l pocnească în creştet, icnind ca un tăietor de lemne. Acesta îşi strivi nasul de podea fără un geamăt. Uluită, scoţiana îl contemplă întins la picioarele ei. Revenindu-şi, ea scotoci ceea ce considera a fi un cadavru spre a vedea dacă, nu cumva, din întîmplare, avea la el faimoasa mapă, dar fără să-şi facă prea multe iluzii. Jimmy n-avea nici măcar acte. Ridicîndu-se, îşi aruncă ochii spre fereastră şi înţepeni zărindu-l pe Herbert Flootopol, galezul, cu un pistol în mînă, care se apropia de casa unde se afla ea, strecurîndu-se pe lîngă zid. Miss McCarthery fu pe punctul de a-şi pierde sîngele rece şi de a începe să urle de spaimă. Dar, cum era o femeie plină de resurse, luă iar tîgaia în mînă, strîngînd-o convulsiv şi se rezemă de perete în clipa cînd vizitatorul punea mîna pe clanţa uşii. Era hotărită să se apere cu sălbăticie. Ridicînd ustensila cît mai sus posibil, aşteptă cu ochi strălucitori şi gura uscată. Nu mai era deloc miss McCarthery.

stenodactilografă la Amiralitate, ci fiica dezlănțuită a Highlandsului, care, spre a-și apăra clanul amenințat, cu paloșul într-o mână și pumnalul în alta, se pregătea să se bată pînă la ultima suflare. Prin urmare, ori de cîte ori se întreba ce se întîmplase în clipa aceea, Herbbert Flootypol își mărturisea cu credință că tavanul i se prăbușise pe creștet de două ori. El se arătă nespus de jignit cînd pricepu că prima lovitură, înfundîndu-i pălăria pînă la nas trebuia să-i fie imputată violenței cu care Imogène îi trînti tîgaia pe cap și că a doua, aruncîndu-l fără suflare la pămînt, revela conștiința profesională a domnișoarei McCarthery, obișnuită să termine ceea ce începuse. În vreme ce Herbert Flootypol aluneca într-o noapte compactă, Imogène, cu nervii făcuți praf, încordată de angoasă în fața acestor două trupuri etalate grotesc la picioarele ei, își abandonează arma și, ca o căprioară care ia distanță, fugi în galop.

Cînd slujba îl obliga să rămînă la birou, unde — natural — n-avea nimic de făcut, Tyler, dacă-i permitea timpul, se instala călare pe un scaun plasat pe trotuar și, cu brațele încrucișate pe spătar, privea, cu pipa în gură, defilînd trecătorii. Nu era foarte reglementar ceea ce făcea, evident, și un inspector înțepat ar fi zis că Samuel dădea poliției Grațioasei Sale Majestați o imagine prea de imberb. Dar, la Callander se trăia puțin la marginea lumii. În plus, acest loc pe stradă, în pragul postului, îi permitea să pălăvrăgească în voie cu amicii — și tot tîrgul se lăuda cu prietenia bătrînului polițist în vreme ce el era ținut la curent, de către cei ce bîntuiau pe acolo, fără să se deranjeze, cu diversele evenimente și incidente.

Tocmai în această blindă liniște irupse Imogène fără cea mai mică reținere. Tyler, care-și închipuia că se află

la adăpostul oricăror surprize, care se considera dotat cu sînge rece în fața oricărei probe, își scăpă pipa, al cărei cap se sfărîmă de trotuar și rămase de-a-ntregul paralizat văzînd-o apărînd pe *miss McCarthery* cu părul vîlvoi, cu fața mînjită de pete de funingine, cu bluza boțită și poalele zdrențuite. Înainte ca el să fi căpătat o idee clară despre ceea ce vedea, scoțiana dispăruse în biroul de poliție. Răsucindu-se pe scaun, cu riscul de a cădea pe jos, Samuel se grăbi după ea.

Hotărît s-o sfîrșească definitiv cu „negrele”. Archibald McClostaugh ținea cu „albele” un gambit la damă ca să degaje jocul și să creeze condițiile necesare unei ofensive victorioase. cînd Imogène aproape dărimă pentru a doua oară ușa biroului său Archie făcu un salt de pe scaun și pionii de pe tabla de șah căzură amestecați într-o înfrîngere generală. Îngrozit, șeful de post contempla înspăimîntătorul spectacol pe care vizitatoarea i-l oferea și Samuel, care-o urma, îl auzi pe șeful său scoțînd un geamăt care ținea mai degrabă de horecîit și hohot de plîns, și crezu că aude un „nu,nu” disperat.

Instalată în fața biroului lui McClostaugh, Imogène anunță :

— Archibald McClostaugh, tocami am ucis doi bărbați.

Șeful de post avu impresia că pereții biroului său se apropiau, în vreme ce plafonul cobora peste el ; pe scurt, fu cît pe-aici să leșine. Prea emoționat ca să scoată vreo vorbă, el emise o interjecție incredulă către Samuel :

— E ?

Cu răceală, ca și cînd ar fi relatat un accident dintre cele mai obișnuite, *miss McCarthery* repetă :

— Archibald McClostaugh, tocmai am ucis doi bărbați în căsuța părăsită de pe drumul Kilmahogului, unde

pe vremuri locuiau soții Bannister.

Șeful de post își regăsi suflul și, o dată cu el, furia care-l scotea din țîni ori de cîte ori se afla în prezența scoțienei.

— Și ce dracu făceai în casa aia ?

— Mă sechestraseră !

— Miss McCarthery, n-ai deci nici o altă posibilitate să te distrezi decît să vii să pisezi doi slujbași cinstiți ai Coroanei cu istorii de adormit copiii ?

— Adică nu mă crezi ?

— Nu, nu te cred ! În sfîrșit, paștele ei de treabă, cine să fi fost în stare să te sechestreze ?

— Herbert Flootypol, pe care l-ai eliberat în mod abuziv !

— Dar de ce, pentru Dumnezeu !

— Imogène, care nu ținea să-i pună pe acești marța-foi la curent cu activitatea ei secretă, se refugie în subînțeleșuri :

— Na ghicești ?

Achie rămase o clipă fără replică, apoi fața i se lumină :

— Vrei să dai de înțeles că...

Atunci dădu drumul la un formidabil hohot de rîs, care-o scandaliză pe miss McCarthery. Plîngînd de veselie, Archie reluă :

— Păi cum așa, produci ravagii în inimile turiștilor ?

— Archibald McClostaugh, glumele dumitale sînt demne de personajul mitocan și dobitoc care ești !

— Zău !... Și zi, te-au atacat amîndoi ?

— Exact, dar unul după altul !

Șeful de post hohotea, pierdut într-un rîs nebun, care-i tăia respirația și Tyler avea toate motivele din lume să-și păstreze seriozitatea gîndindu-se la stîmabilul căpitan din

Armata Indiilor care băuse prea mult whisky înainte de a aduce pe lume o fiică silită să plătească printr-o scrin-teală excesele tăicuțului său.

— Înțelegi Samuel ? Satirii din Hinghlands și-au dat întâlnire la Callander ca să abuzeze de această scumpă *miss* McCarthery !

Redevenind serios, el continuă :

— Ar trebui să vezi un specialist, *miss*.... Asta se îngrijește foarte bine, toate poveștile astea, știi...

— Dar dacă vă spun că i-am culcat la pământ pe amîndoi !

— De acord, i-ai omorît... Ce poate fi mai normal și mai obișnuit, nu Tyler ? Și mi-aș permite să vă întreb cu ce armă ați comis aceste două omucideri ?

— Cu o tigaie !

— Poftim !

— Cu o tigaie fierbinte !

— O...dar cum așa ? o tigaie fierbinte, cunoști ceva mai ucigător, Samuel ? *Miss* McCarthery, doctorul Jonathan Elscott e un specialist foarte bun și, dacă vrei, pot să-i telefonez...

Imogène se simțea extraordinar de calmă. Sarcasmele șefului de post n-o atingeau, fiindcă ea savura dinainte confuzia adversarului ei cînd avea să se afle față în față cu cele două cadavre. Cu voce liniștită, dar hotărîtă, ea observă :

— Fără-ndoială vrei să treci drept un tip cu umor printre vécarii de țară din împrejurimi, Archibald McClos-taugh, dar — ca să-ți dai seama dacă mint ori spun ade-vărul — n-ar fi mai simplu să vii cu mine pînă la casa părăsită a familiei Bannister ?

— Păi ce, crezi că n-am altceva mai bun de făcut în viață decât să mă iau după capriciile domnișoarelor care nu par a fi în deplinătatea facultăților mintale ?

— Tabla ta de șah n-ar putea aștepta nici o clipă ? Archie își mușcă buzele :

— Samuel, bătrîne, ia-te după ea acolo... poate că, în sfîrșit, o să se hotărască să ne lase liniștiți...

Locuitorii Callanderului comentară fiecare după dispoziția proprie trecerea lui Tyler și a fiicei căpitanului din Armata Indiilor. În primul rînd ținuta Imogenei fu ceea ce frapă opinia publică. Dar nimeni nu îndrăzni să hui-ducie perechea care trezea curiozitatea întregului tîrg.

Pe măsură ce se apropia de casa familiei Bannister, Tyler se simțea din ce în ce mai impresionat de siguranța însoțitoarei sale. Dar dacă spusese adevărul ? Ce poveste urită ! Și ce încurcături în perspectivă ! Ar fi făcut mult mai bine să rămînă la Londra această Imogène, care, de cînd venise la Callander, nu contenea să se dea în spectacol ! Pătrunseră cu multiple precauții înăuntru și apoi în bucătărie. Imogène fu silită să se plece în fața evidenței : dacă mașina de gătit și masa mai erau încă acolo, nu existau în schimb mai multe cadavre decât în biroul lui Archibald McClostaugh. Vexată, umilită, ea nu putu decât să spună :

— Totuși, sînt sigură...

Dar, văzînd ochii plini de milă cu care-o fixa Samuel Tyler, cuvintele-i rămaseră în gît și izbucni în plîns. Po-litistul o bătă patern pe umăr :

— Hai, *miss*, hai... Viața ne aduce pe toți aici... Nu trebuie să-ți reproșezi... Cîteva zile de odihnă la aer curat și-o să vezi că totul revine la normal... O să redevii cea care erai înainte... Să nu mai vorbim de povestea asta... Hai să te duc de-aici.

Miss McCarthery se lăsa dusă acasă fără proteste. La ce bun ? Îi mulțumi lui Tyler pentru amabilitatea lui și acceptă ceaiul calmant pe care i-l propuse doamna Rosemary Elroy. Cît despre șeful de post, cînd subordonatul său îi prezentă un raport, scoase un suspin :

— Săraca fată !... Crezi într-adevăr că i s-a sucit min-tea fiindcă nu s-a măritat ? În orice caz, Samuel, în drum spre casă ai face bine să treci pe la doctorul Elscott ca să-l rogi s-o viziteze pe miss McCarthery. El o să ne spună dacă riscă ori nu să devină periculoasă.

După ce dormi două-trei ore, Imogène se tezi odihnită și bine dispusă, fiindcă era nevoie cu adevărat de mult mai mult ca să doborî o scoțiană prin vinele căreia curgea vechiul sînge al clanului Mac Gregor. La bucătărie o găsi pe doamna Elroy și i se păru că aceasta o privește cu un aer înveselit.

— E ceva ce nu merge, doamnă Elroy ?

Menajera, ocupată să spele vesela din ajun, puse cu grijă șervetul pe care-l ținea în mînă, precum și cîrpa de vase, deoparte, înainte de a răspunde :

— Miss Imogène, nu eram decît o fată tînă cînd doamna McCarthery m-a rugat să vin s-o ajut în gospodărie. Și astfel te-am văzut venind pe lume. Cînd cerul l-a privat pe tatăl dumitale de o soție fidelă și devotată, eu am fost cea care, pe măsura puterilor mele, am încercat să umplu golul care se căscase prin dispariția sărmanei dumitale mame. Vreme de ani și ani am făcut tot ce-am putut pentru ca tatăl dumitale, căpitanul McCarthery, să fie respectat la Callander și fiica lui să arate ca o domnișoară cum trebuie. Am așteptat clipa cînd căpitanul Mc-

Carthery s-a dus după scumpa lui soție și dumneata ai avut vîrsta la care să te poți descurca singură, ca să-i spun și eu „da“ lui Leonard Elroy, care-mi ceruse mina de zece ani. Ei bine ! Dă-mi voie să-ți spun, *miss Imogène*, că o viață atît de cinstită ca a mea merită respect !

Puțin surprinsă — deși cunoștea bine caracterul Rosemariei, însetată de respectabilitate, Imogène o asigură că împărtășea pe deplin părerea bătrînei. Dar aceasta nu se arată mulțumită de răspuns. Ținea la plingerea ei.

— *Miss Imogène*, dă-mi voie să observ că nu dovedești respect mărturisindu-mi considerația la care am dreptul, ci neîntorcîndu-te în starea în care erai azi dimineață și încă însoțită de un polițist !

— Dar era vorba de Samuel Tyler. Doar le-ai recunoscut, nu-i așa ?

Doamna Elroy arboră un aer înțepat :

— Natural că l-am recunoscut și asta era cu atît mai ușor cu cît e singurul polițist din oraș ! Ceea ce nu înseamnă că o persoană la locul ei trebuie să se întoarcă acasă întovărașită de un polițist și într-o ținută care te face să crezi că a adunat-o de pe pragul crîșmei „Mindrul Highalnder“. În plus, patul dumatăle nici nu era desfăcut..

— N-am dorit acasă.

— Poate așa sînt astăzi obiceiurile, dar trebuie să înțelegi, *miss Imogène*, că nu mai sînt așa de tînără ca să mă obișnuiesc cu toate astea, care, pe vremea mea, o clasau drept vinovată pe orice fată !

— Dacă ai ști ce mi s-a întimplat !

Din ce în ce-mai glacială, doamna Elroy afirmă fără drept de apel că nu ținea să știe și, ca să sublinieze ceea ce

ea considera o discuție irevocabil încheiată, începu să fluiera fals *Inima mea este în Highlands...*

Imogène se întoarse în living amuzată și, în același timp, puțin neliniștită, fiindcă doamna Elroy era celebră prin limba ei ascuțită și nu ținea ca aceasta să imprăstie îndoieli cu privire la reputația ei. Ecourile ar fi putut ajunge la urechile lui Andrew Lyndsay, influențându-i sentimentele. Sărmanul Andrew, care trebuie că era ocupat să pescuiască în lacul Vennachar fără a bănui cît de puțin că logodnica lui fusese cît pe-aici să schimbe viața pe moarte !...

Luînd-și ceaiul de după amiază, Imogène se întreba cum avea să facă spre a-și recupera documentele o dată mai mult furate, cînd doamna Elroy, înainte de a se întoarce acasă, îi dădu o scrisoare pe care tocmai o adusese poștaşul. Așteptă un moment în speranța că Imogène avea să-i spună de la cine venea această misivă și ce anume cuprindea, dar, cum Imogène nu părea deloc pe punctul de a aluneca în confidențe, îi dori foarte sec o seară bună și se retrase, hotărîtă să-și verse năduful pe Leonard Elroy, pe care reumatismul contractat în slujba lui de paznic de pescuit îl ținea într-un fotoliu și la mila ei.

Scrisoarea era de la Nancy Nankett, care-i mărturisea prietenii sale că n-a înțeles nimic din ceea ce-i scrisese. În ce fel putea fi ea dezonorată ? Avea asta cumva vreo legătură cu iubitul misterios la care făcea aluzie ? Biata Nancy declara că nu știe ce să creadă și o ruga pe Imogène să-i trimită un cuvîntel de lămurire spunîndu-i mai pe față ce s-a întîmplat. Induioșată, miss McCart-hery ridică din umeri. Această micuță Nancy se descope-

rea ca foarte afectuoasă, dar singele englezesc pe care i-l pusese în vine tatăl ei o făcea să înțeleagă destul de greu. Ei hai, trebuia să pună punctele pe i pentru ca Nancy să nu-și mai imagineze atâtea. Imediat, ca cineva care nu lasă niciodată pe mâine ceea ce poate face azi, Imogène își lua notesul și stiloul. Aptă — cu scrisul ei mare, ascuțit — începu :

„Sumpă Nancy

De la ultimele mele vești, evenimentele s-au precipitat. Am fost doborâtă, sechestrată, ținută ascunsă și am petrecut noaptea legată de un pat... Evident, tremur puțin pentru reputația mea, dar vreau totuși să sper că asta nu-mi va păruși frumoasele proiecte... El se vădește a fi foarte timid (ceea ce mă uimește din partea unui om de vîrsta și cu situația lui) și nu îndrăznește să-mi mărturisească cinstită iubirea sa. Din fericire eu sînt intuitivă și nu-i nici o nevoie ca lucrurile să fie clar exprimate ca să le înțeleg. N-am îndrăznit încă să-i spun că am fost dezonorată, fiindcă sper că totul se va aranja foarte rapid. Mă cunoști, Nany dragă, și știi că nu sînt femeia care să se lase învinsă...”

Clopoțelul soneriei de la ușa de intrare o făcu pe Imogène să sară, smulsă brusc de la confidențele ei. Cine venea s-o vadă ? Se gîndi imediat la Andrew, dar, hotărîtă să nu se lase luată pe nepregătite, înhăță pistolul înainte de a deschide. Atunci cînd puse mîna pe clantă realizează că, dacă vreun dușman se pregătea să sară pe ea, ar fi fost în inferioritate în privința putinței de a se apăra. De aceea, dîndu-se un pas înapoi și îndreptînd ȳrma spre ușă, strigă :

— Întră !

Doctorul Elscott făcu un apreciabil salt înapoi cînd se află în fața pistolului Imogènei. Cît despre aceasta din

urmă, era prea surprinsă de vizita neașteptată ca să realizeze necuviința situației. Doctorul behai, arătând arma :

— E...e...în...încărcată ?...

Imogène coborî revolverul.

— Întră, întră doctore, scuză-mă, dar sînt obligată la unele precauții

— Văd. —

În vreme ce intra în living-room, Jonathan Elscott își făgădui să le mulțumească lui Archibald McClostaugh și Samuel Tyler pentru misiunea cu care-l însărcinaseră. La rîndul ei, Imogène se întreba cu ce semăna vizita doctorului, detestat încă de tatăl ei fiindcă voia să-l oprească de la băutură cu acea obstinație plină de zel a începătorilor într-ale meseriei ; de altfel nici ea însăși nu-l prețuia deloc, fiindcă istoria pretindea că el era un descendent al clanului Mac Leod, dintotdeauna încarnarea rivalilor clanului Mac Gregor.

— Să vă ofer ceva, doctore ?

— Dacă ați avea ceva whisky... Mi-ați dat oarece emoții și nu mă simt prea bine, dacă vreți să știți adevărul.

Ducîndu-se să caute sticla cu scotch și două pahare, Imogène zîmbea triumfătoare : o dată mai mult Mac Gregorii erau deasupra celor din clanul Mac Leod ! Așteptă ca oaspetele ei să termine de băut și să-și recapete culoarea, ca să-l interogheze :

— Cărui fapt datorez plăcerea vizitei dumitale, doctore Elscott ?

— Archibald McClostaugh mi-a mărturisit că vi s-au întîmplat niște necazuri...

Miss McCarthery îl întrerupse sec :

— Ceea ce mi s-a întîmplat mă privește numai pe mine.

— A !...Sănătatea nu vă pricinuieste necazuri ?

— În nici un fel !

— Aha ! Și nu vrei să vă examinez ?

— Păi de ce m-ai examina ?

— Am crezut că înțelg...

— Nu poate fi decît o înțelegere greșită.. Dobitocul ăla de șef de post e zelos ! De-altminteri, o să mai audă el vorbindu-se de mine și-o să spun eu cui trebuie cîteva vorbe despre el... Doamne ! În unele cercuri sus-puse oamenii țin cont de părerea mea...

— A !... Pesemne sînteți funcționară în vreun birou...

— La Amiralitate, dar într-un serviciu special, unde funcțiile ocupate nu sînt adesea decît o fațadă...

— Aa...

Își termină whiskyul de băut, apoi.

— Spuneți-mi, *miss McCarthery*, citiți mult ?

— Poftim ?

— Vă întreb dacă citiți mult.

— Destul, da, dar de ce mă întrebați ?

— Și ce fel de cărți vă plac ?

— De istorie...

— Dar romane de spionaj ?

— Și...

— A...Vă duceți des la cinema ?

— O dată pe săptămînă. Dar, cîstit. doctore, nu văd...

— Vă plac în mod deosebit filmele eroice ?

— Vă mărturisesc că nu-mi displac...

— O ultimă întrebare, *miss*... Cînd sînteți singură în apartamentul propriu din Londra ori chiar aici, vi se înțimplă... cum să spun... să auziți.... cum să zic,... voci ? În sfîrșit... să credeți că vă vorbește cineva atunci cînd nu e nimeni de față... Ca să vă însărcineze să faceți ceva... de pildă o acțiune plină de strălucire ?

Imogène McCarthery se întreba dacă nu cumva Jonathan Elscott își bătea joc de ea cu înrebările lui idioate

cînd, deodată, pricepu că el încerca să demonstreze că era nebună ! McClostaugh trebuie că-l îndoctrinase, fiindcă doctorul continuă :

— Și fantomele ? Despre ele ce credeți ? Uite, în odaia asta unde stăm amical de vorbă, vedeți ceva extraordinar ?

Miss McCarthery se ridică dintr-un salt, umflată de mînie, pe punctul de a i se face rău rostind primele cuvinte care i se îngrămădeau pe buze :

— Da, văd ceva uluitor ! Văd un fel de doctoraș ticălos care încearcă să-mi joace festa cea mai nenorocită pe care a inventat-o vreodată spiritul întortocheat al clanului Mac Leod ! Un fel de doctoraș ticălos despre care o să spun eu de ce-i capabil !

Jonathan Elscott scoase un fel de schelălăit și, dintr-un salt, ajunse la ușă, înhățîndu-și în trecere plălăria. Nu-și mai aminti niciodată cum de putuse, în numai cîteva clipe, să țîșnească de pe fotoliu, să alerge la intrare, să deschidă ușa, să străbată grădina și să se afle în mașina lui, cu piciorul pe accelerator. Dar susținea, în fața tuturor celor care voiau să-l asculte, că nu va uita niciodată rîsul isteric al domnișoarei McCarthery, ceea ce încă îi da furnicături.

CAPITOLUL VI

A doua zi, Imogène se sculă gata să reia lupta. Încerca o oarecare amărăciune constatînd că sir Henry Wardlaw nu-i da semn de viață, dar o prevenise în legătură cu asta : nu trebuia să conteze pe el, aștepta pur și simplu ca ea să-și ducă misiunea la bun sfîrșit. Cînd fu gata să iasă miss McCarthery se hotărî să facă o lungă plimbare spre a-și limpezi ideile, ceea ce ar fi obligat-o să se decidă în ce punct și în ce fel avea să-și lanseze contraatacul.

Aerul era de o dulceață nemaipomenită. Să mergi se dovedea a fi o plăcere reconfortantă și Imogène respira din adîncul plămînilor briza încărcată de parfumurile sănătoase ale landei. Totul concura spre a îmblînzii inima acestei fete căreia prospețimea dimineții îi insufla idei romantice. Se hotărî să se îndrepte spre lacul Vennachar, ca să se așeze nițeluș la umbra tufișurilor ei preferate,

în amonte de locul unde Teith iese din lac. Poate spera să-l întâlnească acolo pe Andrew Lyndsay și să-l audă în sfârșit mărturisindu-i iubirea pentru ea. Perspectiva unui viitor matrimonial o făcu pe Imogène să viseze la ocaziile pierdute ale tinereții. Îl revăzu pe Harry Crumpket, locotenent în Coldstream Guards care, vreme de doi ani, îi făcuse curte, pînă în ziua cînd căpitanul McCarthery își somase fiica să aleagă între el și iubitul ei. Imogène plînsese mult, dar era atît de obișnuită să-și considere tatăl astrul vieții sale, încît îl expediase pe Harry, devenit apoi colonel și tată a cinci copii. Doi alți pretendenți, James și Philip, unul mic proprietar de terenuri și celălalt profesor, trebuiseră și ei să renunțe în fața egoismului lui McCarthery. Devenită orfană, Imogène fusese cît pt-aci să se mărite cu acte în regulă cu un anume Harry Bowland, secretar al unui notar din Londra. Se cunoscuseră la un concert de la Albert Hall, pe care-l dirija sir Thomas Beecham. Ieșiseră adesea împreună și descoperiseră că gusturile lor coincideau, exceptînd un punct: Bowland se afirma atît de crîncen englez, pe cît se voia de scoțiană *miss* McCarthery. Rup-tura avusese loc pe terenul de la Twickenham, unde asis-taseră, împreună, la întîlnirea de rugby Anglia-Scoția, conținînd pentru turneul celor cinci națiuni. În ziua aceea, Bowland avea un trandafir la butonieră, în vreme ce Imogène își înfipse un spin la reverul tatorului. Ei se arătaseră, și unul și altul, aproape imparțiali în timpul primei jumătăți a meciului, dar lucrurile se deteriora-scră cînd grămada scoțiană fusese penalizată pentru co-tonogeală și această sancțiune permisesse o înaintare a trandafirului, care încercă și reuși să marcheze. Imogène remarcase cu ton ridicat faptul că, pesemne, arbitrul galez fusese cumpărat de englezi. Bowland replicase să hoțomanii ăștia de scoțieni încercaseră să compenseze:

prin scatoalce inferioritatea lor tehnică. Fuseseră ultimele cuvinte pe care le schimbaseră. Înainte ca Scoția să fi fost bătută în final, *miss McCarthery* se întorsese singură în Chelsea. Fiind amândoi dotați cu caractere infecte, se cantonascră fiecare în dreptatea lui și nu se mai revăzuseră niciodată.

Miss McCarthery ajunsese la extremitatea lacului Ven-nachar fără să-l întâlnească pe *Lyndsay*. Se înfundă în pădure și se apropie de malul apei, a cărei limpezime se acorda cu starea ei sufletească. La fel ca una din îndrăgostitele descrise de Lord Byron, se așeză pe mal și privi curentul destul de puternic din acel loc. Își închi-puia că dă dovadă de originalitate văzind în asta simbo-lul propriei sale existențe și, pentru plăcerea proprie, își recită un întreg poem de Robert Burns, pe care-l consi-dera singurul poet autentic al civilizației occidentale. Tocmai ezita asupra unui vers din care-i scăpa un cu-vînt, cînd avu impresia că e spionată. Întorcîndu-se brusc, avu timpul să surprindă o siluetă care se disimula în dosul copacilor. Gata cu poezia ! Se terminase cu li-rismul ! La fel ca Robert Bruce în momentul declanșării asaltului contra englezilor la Bannockburn, își spuse că vremea cîntecelor trecuse și că important acum era să se bată și s-o facă bine. Se ridică ferindu-se să facă zgomot. Nu-i era frică. Dimpotrivă, mulțumea cerului că i-l tri-misese pe dușman, fiindcă, oricît de repede ar fi dispărut, putuse recunoaște melonul lui *Floolypol*, spionul galez. Se hotărî să opună inteligenței lui, viclenia ei. Blestemînd o dată mai mult neglijența care-o făcuse să uite să-și ia pistolul, culese un par gros și, luînd-o în partea opusă celei de unde venise, speră să-și înșele adversarul și să-i cadă în spate.

Miss McCarthery, amintindu-și de jocurile din copilă-rie, înainta cu maximum de precauții, înăbușind pe cît

putea ecoul pașilor, evitînd să strivească rămurelele uscate. Nu mai știa foarte bine dacă se amuza ori nu, dar fapt e că această nouă aventură nu-i displăcea. Ajunse astfel la o limbă de pămînt care se prelungea în apă cu un cap minuscul. Orice trecere se dovedea imposibilă și, ca să treacă de obstacol, Imogène trebuia să se agațe de ramurile crescute deasupra curentului apei, păstrînd un ușor punct de sprijin pe vîrful pantofilor. Se lansă cu impetuozitate, dar creanga de care se crampona se rupse brusc. Miss McCarthery nu mai avu decît răgazul să scoată un urlet înspăimîntat înainte de a cădea în apă, fiind antrenată imediat la vale. Imediat, tufișul se dădu la o parte sub o mare povară și apărură Flootypol. Ca să vadă mai bine, riscă să înainteze pe capul în miniatură, avînd ideea nenorocită de a se agăța de ceea ce mai rămăsese din creanga ruptă de Imogène ; și astfel galezul o urmă pe scoțiană în lac.

Aceea era ziua de odihnă săptămînală a polițistului Samuel Tyler. Așa cum hotăra de fiecare dată cînd avea un răgaz binemeritat, el se duse și acum la pescuit. Excela în acest sport, atîngînd cam același nivel cu al șefului său la șah. Polițistul trecea drept una din cele mai fine undițe ale regiunii și puștimea, ca și bătrînii, nu se temeau să-i ceară sfaturi. Din care cauză Samuel Tyler ajunsese la o vanitate nemăsurată. Se știa că el pregătea momeala într-un fel anume, păstrînd cu gelozie secretul. Glumeții afirmau că marina viermii în whisky, ceea ce le dădea un miros la care peștii scoțieni nu puteau rămîne insensibili.

Lăsînd novicilor și vilegiaturiștilor grija de a se plimba în barcă pe lac, cu gîndul că cele mai frumoase

capturi nu puteau reuși decît la apă adîncă, Samuel Tyler se așeza aproape de locul unde râul Teith iese din lacul Vennachar, știind că peștele pe care-l căuta iubea aceste ape agitate.

Ajuns la locul ales, polițistul se deda la diversele manifestări ale unui ritual scrupulos, deprins parcă din copilărie. El începea prin desfacerea scăunelului pliant pe care urma să se instaleze, apoi punerea momelii. Odată terminată această operație, fuma o țigară, apoi deșuruba dopul sticlei de whisky și degusta, plescăind de plăcere, o înghițitură bună. Trecînd apoi la lucruri serioase, își pregătea undițele și meciul dintre peștii lacului Vennachar și Samuel Tyler putea începe. Pescarul își scotea vesta, pe care-o aranja cu grijă la cîtiva metri în spatele lui ca să nu se stropască și se așeza pe scăunel, unde urma să înțepenească într-o imobilitate de piatră vreme de cîteva ceasuri.

În dimineața aceea tocmai încerca rezistența firului, cînd i se păru că e victima unei halucinații. Își puse mîna stîngă pe ochi, îi ținu închiși cîteva clipe, îi deschise din nou și regăsi aceeași imagine despre care crezuse că e fructul închipuirii lui : capul scoțienei cu păr roșu trecea pe firul apei ! Polițistul se ridică, strivind între dinți o înjurătură. Neliniștit, se întoarse spre sticla de whisky, întrebîndu-se dacă nu cumva o golise din greșeală pe toată cu gîndurile duse aiurea ! Își plimbă privirea pe suprafața apei și văzu cu spaimă cum capul Imogènei dispare sub apă, în vreme ce se ivește deasupra cel al galezului, care-și păstrase melonul, în vreme ce mustața atîrna plîngăreț. Convins că înnebunise, Samuel Tyler țîșni scoțînd un urlet de teroare. În clipa aceea *miss* McCarthery reapăru și polițistului i se păru că cei doi se băteau ! Îngrozit, începu să strige :

— Ajutor ! Ajutor !! Ajutor !!!

Atunci se produse miracolul care-l readuse pe Tyler la realitatea acestei lumi și asta grație Imogènei care, înghițind un gît de apă, îl apostrofă pe polițist :

— Dobitocule ! Eu trebuie să strig ajutor, nu tu !

Izbit de această reflecție de bun simț, Samuel încercă un curios sentiment de rușine și nu mai știu ce să zică :

— Nu te-aprinde, *miss* Imogène...

Capul domnișoarei Imogène intra deja în derivă, ca și cel al omului cu melon.

— Samuel Tyler, hai, vii ori nu să-ți îndeplinești datoria de a mă slava ? Ori asști impasibil la moartea mea ?

Tylor tresări auzind această chemare la datorie pronunțată cu o voce energică. Desigur, se apropia de șaiszeci de ani și o baie în lacul Vennachar nu era de natură să-l încînte, dar funcția îi impunea să vină în ajutorul bărbaților și femeilor în pericol. Legea al cărei servitor fără reproș se voia și religia al cărei discipol fervent se mîngîia a fi, își uniră învățămintele spre a-l convinge să facă, în acea dimineață, ceea ce n-ar fi crezut niciodată să apuc.e Astfel, fiindcă era posesor al uniformei de polițist al Grațioasei Sale Majestăți, Tyler, în ciuda vîrstei lui și a groazei de reumatism, se aruncă în apă în numele Domnului, al Angliei și spre binele acestei blestamate de ființe cu părul roșu !

Fiindcă eșuase în toate atacurile sale, recunoscînd faptul că subtilitățile teoretice nu permiteau atacarea liniei Negrelor, McClostaugh se hotărî să declanșeze o ofensivă cu pionii albi, singurii capabili să aducă haosul în liniile adversarului și să-l silească pe dușman la manevre imprudente. După ce-i avansă pe primii doi reprezentanți ai infanteriei albe, se întreba dacă negrele trebuie să reacțio-

neze printr-un contraatac al cavaleriei, cînd uşa biroului său, deschizîndu-se brusc, i se înfăţişă ochilor cel mai înspăimîntător spectacol pe care un şef de poliţie din Callander a avut vreodată ocazia să-l contemple.

Teribila *miss McCarthery*, şiroind de apă şi a cărei rochie făcînd cute dădea naştere la pîrîiaşe transformîndu-se pe podea în adevărate bălţi, se înfipsea în faţa lui avînd de o parte şi de alta pe galezul care semăna cu un caniche murat în cada de baie şi pe Samuel Tyler în civil, dar într-o stare la fel de lamentabilă. Spre a completa acest tablou, fermierul Ovid Allanby urma extraordinarul trio, dar — cel puţin el — nu crezuse de cuviinţă să facă un duş îmbrăcat în întregime înainte de a se prezenta la McClostaugh. Archibald era atît de uluit, încît nu-i trecea prin minte să pună nici cea mai anostă întrebare. De altminteri, oricum, ar fi fost imposibil să se facă auzit, toată lumea strigînd în acelaşi timp. Samuel încerca să expună situaţia, Imogène urla că voiseră s-o omoare, galezul protesta că nu mai voia să fie luat de fraier, dar melonul lui, de pe care se scurgea apa ca dintr-un burlan, îi da o notă comică, ceea ce nu-i împiedica pe interlocutori să-l ia în serios. Cît despre Ovid Allanby, ţipa că vrea neapărat să ştie cine avea să-i cureţe nenorocita de maşină rechiziţionată de ticălosul ăsta de Tyler ca să ducă în ea pe amărîţii ăştia muiaţi, care-i murdăriseră pernele adorate.

Conştient de faptul că autoritatea lui era în pericol, Archibald McClostaugh urlă :

— Tăceţi toţi din gură !

Surprins, aceştia se supuseră, dar numai ca să-şi tragă sufletul. Archie, sever, se adresă Imogènei :

— Încă nu ştiu ce-ai mai inventat ca să provoci un nou scandal, *miss McCarthery*, dar te avertizez că răbdarea mea e la capăt !

Imogène protestă :

— Atunci când cineva încearcă încă o dată să mă omoare, dumitale ți-e indiferent ?

— Nu, nu mi-e indiferent ! Dar aş fi mai liniştit dacă chiar te-ar omori ! Tyler, dă raportul !

Poliţistul povesteşte scena la care asistase înainte de a fi luat parte la recuperarea domnişoarei McCarthery aici prezentă. Neîncrezător, Archie se uită la Imogène :

— Vrei să spui că o femeie de vîrsta dumitale, pretinzînd că are bun simţ, pluteşte pe la mijlocul dimineţii pe lacul Vennachar ? !

— Dacă inteligenţa dumitale nu s-ar dovedi la fel de mare ca a unui bou, ai pricepe că a încercat să mă înece !

— Cine ?

— El !

Şi, cu un deget acuzator, *miss McCarthery* îl desemnă pe Herbert Flootypol, care părea cu totul nenorocit. Şeful de secţie se îndreaptă imediat spre acesta din urmă :

— Ce-aveţi de spus ?

— Că n-am nici o vină în accidentul care i s-a întîmplat domnişoarei McCarthery.

— Atunci ce învîrteţi şi dumneavoastră prin apă ?

— Am căzut vrînd să-i sar în ajutor.

— Asasin ipocrit !

— Taci *miss* ! Menţii că domnul te-a atacat ?

— Nu tocmai.

— Te-a împins în lac ?

— Nici chiar aşa.

— Dar atunci, pentru numele Domnului, ce mai ai să-mi povesteşti ?

— M-a urmărit !

— Adică ?

Eram aşezată pe malul lacului şi l-am observat cum mă urmăreşte.

— Și ca să scapi de această urmărire te-ai aruncat în apă ?

— Acolo am căzut fiindcă s-a rupt creanga de care mă agătasem.

— Și transformi un accident în tentativă de asasinat ?

— Păi, domnule, dumneata ești complet aiurea !

— Ajunge, *miss McCarthery* ! Nu te privește cum sînt eu ! Am destule de tras de la dumneata și de la excentricitățile astea timpite, pricepi ? ! Doctorul Jonathan Elscott mi-a trimis raportul lui ! Te avertizez : la cea mai mică necuviință de acum încolo te închid la nebuni vreo cîteva săptămîni, să nu zici că nu ți-am spus ! Și-acum, fuga ștergeți-o de-aici ! Afară !

În acea clipă interveni Ovid Allanby pentru nenorocitele lui de perne, pe care ticălosul de polițist îi așezase pe ăștia doi murați ca niște potăi. Dar Archie nu mai avea dispoziția necesară să rabde, orice-ar fi fost și din partea oricui.

— Ovid Allanby, ești un dobitoc prostălău care-ar trebui, dracului, să-i facă plăcerea să tacă, să se urce în afurisita lui de mașină și s-o ducă — pe drumul cel mai scurt, cît mai departe — pe această afurisită de *miss McCarthery*. Iar dacă nu, te-ncui în nenorocita mea de celulă pentru defăimarea legii, pricepi ?

Ovid se răsuci pe călcîie și-o șterse. Imogène ezita, nepreaștiind cum să acționeze, cînd galezul îi spuse cu blîndețe :

— Pot să-mi permit, *miss McCarthery*, să vă semnaliez eroarea de a-i lua pe amici drept inamici și pe dușmani drept prieteni ?

— Dar eu pot să vă semnaliez că-i consider pe galezi sursura Regatului Unit, că mă doare-n cot de sfaturile domniei tale ca și de atentatele la persoana mea ? Cauza

cea bună o să triumfe și într-o zi o să am onoarea s-aștept la poarta pușcării vestea anunțând că s-a făcut dreptate și c-ați fost spînzurat !

Cu aceste cuvinte, ieși fără să salute. Cei doi polițiști și galezul, rămași singuri, se priviră nițel năuci și McClos-
taugh trase concluzia afacerii :

— Să nu fiți afectat, domnule Flooktypol. o să vă țin companie fiindcă și mie mi-a promis *miss McCarthery* un ștreang. Va trebui să-l întreb pe doctorul Elscott ce poate însemna această obsesie a frîghiei...

Doamna Rosemary Elroy ocoli răspunsul la bună ziua Imogènei. De altfel nici nu așteptă s-o întrebe *miss Mc-Cathery* ca să preia ofensiva :

— Ieri, *miss Imogène*, te-a adus acasă Tyler. Azi vii în compania acestui Allanby, atît de deocheat, care te-a adus în starea asta !

— Dar am căzut în apă !

— Tocmai ! Dar crede-mă, *miss Imogène*, o persoană respectabilă nu cade în apă ! În orice caz, dacă lucrurile continuă în acest fel, va trebui să nu mai contezi pe mine ! Trebuie să am grijă de reputația mea. O să-mi pară rău de maică-ta și de taică-tu, dar sînt sigură că ei m-ar aproba.

Imogène fu cît pe-acî să-i răspundă că putea să plece imediat dacă asta îi plăcea, dar că avea nevoie de ea. Rîzîndu-și frîul, se duse în odaia ei fără să replice.

Schimbîndu-se, *miss McCarthery* retrăia incidentele dimineții și în minte îi răsună fraza avertisment a galezului. Rînji. Dacă-și închipuia c-o să-o înșele cu povești de felul ăsta, înseamnă c-o lua de fraieră mult mai mult decît era. Se pieptăna cînd îi veni în minte o idee care-o lăsă cu brațul în aer. Și dacă Herbert Flooktypol avea dreptate ? Dacă se înșela de la început ? Atunci începu să reconsidere faptul că găsise mapa în camera lui Lynd-

say . Cum de acceptase fără cel mai mic control incredibilă lui explicație ? Trebuia să admită că Andrew era spion ? Nu era deci scris să se împlinească mărturia tandră care-o tulburase ? Sau cine altul să fi fost atunci ?... Gowan Ross ?... Ori... ori Allan ? Inima începu să-i bată mai repede. Dacă Lyndsay se dovedea a fi un criminal, Gowan și Allan aveau să se dovedească a-i fi complici ori erau trași pe sfoară ca și ea ? Spontan, optă pentru a doua ipoteză. În orice caz, hotărâtă să afle, se decise să se ducă, imediat după prînz, la Kilmahog. Ca să fie sigură, de data asta, că nu mai uită, își puse pistolul în geantă înainte de a răspunde la chemarea domnei Elroy care-o anunța că prînzul e gata.

La „Lebăda Neagră“, McPuntish făcu discret cu ochiul cînd o văzu venind pe *miss McCarthery*. McPuntish ținea în mod deosebit să-i fie respectată autoritatea și i se părea că Imogène îl considera mai degrabă ca pe un fel de servitor. De aceea, cînd musafira îl întrebă dacă domnul Lyndsay era la el, i-o întoarse cu răceală că tocmai ieșise într-o scurtă plimbare. Imogène declarînd că avea să-l aștepte pînă s-o întoarce, se instală în salon înainte ca el s-o fi rugat. Acolo dădu impresia că se lasă absorbită de lectura revistelor. În realitate supraveghea discret mișcările lui Jefferson McPuntish în timp ce acesta o privea cu suspiciune pe sub sprîncene pe această ființă ciudată. Se scurse astfel un sfert de ceas într-o liniște totală, vigilența fiind aceeași de ambele părți. Jefferson fu chemat în altă parte, undeva în adîncurile stabilimentului și dispăru. Imediat, Imogène țîșni pe scară ca să ajungă la etajul unde se afla camera lui Lyndsay. Vechile ei lecturi o sfătuiău să perchiziționeze odaia unde ședea cel pe care nu se putea împiedica să nu-l bănuiască. Drept măsură de precauție, ciocăni la ușă. Nu i se răspunse. Si-

gură că nu era nimeni, apăsă pe clanță, dar broasca era încuiată cu cheia. Înciudată, se hotărî să joace totul pe o carte și coborî iarăși, tiptil, pe scări, pînă la recepție, constată cu plăcere absența în continuare a lui McPuntish și, cu spaima în suflet, fură cheia lui Lyndsay, agățată la tabloul de pe perete. Urcă apoi cu o grabă care nu excludea grija de a nu face zgomot, tremurînd la gîndul că în orice clipă un servitor ori un client putea s-o surprindă pe drum. Ajunsă fără aventuri în dreptul odăii lui Andrew, virî cheia în broască, o răsuci foarte încet, apoi deschise ușa binișor, ca să evite cel mai mic scîrțit. O închise și fu cît pe-acî să scoată un urlet cînd auzi în spatele ei o voce seacă și cu un puternic accent străin întrebînd :

— Cu ce drept intri aici ?

Imogène crezu că avea să i se oprească inima. Într-o clipită o mulțime de bănuieli trecură cu viteză prin mintea ei consternată în vreme ce încerca să definească accentul acestei voci. Dar, cum pentru *miss McCarthery* străinătatea începea la Glasgow, era imposibil să-și facă o părere. Se întoarse și văzu un om așezat în fața ferestrei. Nu-l cunoștea pe acest individ și crezu că a greșit camera, tocmai se pregătea să-și ceară scuze, cînd recunoscu valiza lui Lyndsay ca și pardesiul lui aruncat pe pat. Străinul, un băiat cu fața angulară, insistă :

— Ei hai, răspunzi ?

Imogène detesta să i se vorbească pe un astfel de ton, ceea ce-o făcu să-și regăsească energia :

— Dar dumneata ce faci aici ?

Celălalt păru surprins de acest contraatac.

— Eu ? Păi eu sînt prietenul lui Lyndsay !

— Și eu sînt prietena lui !

— Nu mi-a spus că te-a invitat să-i faci o vizită.

— Presupun că nu-i obligat să vă țină la curent cu viața lui intimă. În orice caz, vă cedez locul.

Destul de mulțumită de ea însăși, *miss McCarthery* se pregătea să iasă când străinul țîșni de pe scaunul lui și se repezi între ușă și *Imogène*.

— Stai blind... Acum, că ești aici, o să rămii aici pînă cînd o să plec eu.

— De ce ?

— Pentru motive care mă privesc pe mine și numai pe mine !

Puțin neliniștită, scoțiana se dădu de-andăratelea spre centrul camerei.

— Nu-mi place felul dumitale de a...

El rînji :

— Nici mie al dumitale și nici acest fel de a intra în odăile ale căror proprietari sînt absenți !

Necunoscutul răsuci cheia în broască și se întoarse spre masă. Mare și slăbănog, *Imogènei* i se păru că șchiopăta puțin.

— Dacă nu ții să ai necazuri mari, rămii aici cuminte pînă o șterg.

— Nu-l așteptați pe domnul *Lyndsay* ?

— Mai bine nu.

— M-ai mințit, nu-i așa ? Nu-l cunoști pe *Andrew*...

— Și ce dacă ?

— Ai intrat în camera asta fără știrea proprietarului !
O să facă să fii arestat !

— Ei nu zău !

Omul scoase un șis din buzunar.

— Poate-o să ai vreme să strigi, *miss*, dar nu de două ori... Totuși nu țin să te omor dacă-mi promiți să fi cuminte...

— Nu ești un gentleman !

— Sigur că nu. În țara mea așa ceva nu există. O să te leg de scaunul ăsta și-ți pun căluș. Prea bunul domn Lyndsay va avea plăcerea să te elibereze la întoarcere și vei putea să-ți manifesti față de el orice fel de recunoștință vrei.

— Mojicule !

Necunoscutul schimbă brusc tonul :

— Termină cu tâmpeniile, englezoaică nenorocită, ori te fac eu să-ți tacă fleanca !

La insulta acestei tutuiri disprețuitoare și a calificativului de englezoaică, de care se simți arsă ca de un fier roșu, Imogène se hotărî să lupte. Nici Robert Bruce, nici Walter Scott, nici tatăl ei n-ar fi admis ca ea să cedeze fără rezistență. Își luă deci din geanta pe care n-o lăsase din mână uriașul pistol apucându-l cu ambele mâini spre a-l îndrepta spre dușmanul său. La vederea acestei arme insolite, omul se opri câteva clipe înainte de a izbucni în râs :

— Unde dracu ai găsit asemenea monstru ? Ai nai-vitatea să crezi că ești în stare să faci să funcționeze o asemenea mașină de război ? Hai, dă-mi-o !

— Nici un pas, ori trag !

— Proasto ! Doar nu-ți inchipui c-o să cedez la o gloabă mare ca tine și să renunț la misiunea mea sub pretext că te crezi artilerist !

Începu să meargă spre ea.

— Cu atât mai rău pentru dumneata ! Trag !

— Am purtat șaiszeci și cinci de lupte aeriene și am coborît de patru ori cu parașuta... Nu există deci mare lucru care să fie în stare să mă sperie...

Cu mușchii înțepeniți, Imogène nu găsea puterea să apese pe trăgaci. Străinul fu deasupra ei înainte ca ea să se hotărască.

— Dă-mi pistolul !

— Nu !

O pălmui cu toată puterea. Sub violența șocului, *miss* McCarthery căzu pe fund fără să lase pistolul. Cu o mișcare instinctivă, ca să se agațe de ceva, degetele i se crispară pe trăgaci, glonțul porni și omul — care se aplecase deasupra ei — își pierdu jumătate de cap la impactul cu acel glonț care ar fi putut ucide un elefant. Detonația făcu să vibreze întregul hotel. Într-o încăpere a lui un pastor căzu în genunchi împreună cu toată familia, convins că rușii tocmai lansaseră prima bombă atomică deasupra Highlandsului. Patronul „Lebedei Negre“, care se afla în pivniță, crezu că i-a căzut plafonul în cap, iar un pescar instalat pe malul lacului Vennachar, convins că această bubuială de tunet anunța o furtună nemaivăzută, deși cerul era senin își strînse cu grabă ustensilele de pescuit.

Cît despre Imogène, cînd auzi zgomotul surd al corpului căzînd, cînd văzu dezastrul produs de pistolul ei și oribila gilgiială țîșnind din acea magmă care fusese o față omenească, începu să urle. Imediat ușa se dădu de perete împinsă brutal și, chiar înainte de a leșina, *miss* McCarthery avu timp să recunoască chipurile îngrozite ale lui Jefferson McPuntish, Andrew Lyndsay și cel prefăcut al lui Herbert Flootpol.

În ciuda tuturor necazurilor care erau de prevăzut. Archibald McClostaugh triumfa. De data asta stricata aia blestemată cu părul roșu avea s-o plătească ! O privea, adîncită în scaunul pe care Tyler o așezase în urmă cu două ceasuri, aducînd-o de la „Lebăda Neagră“. Un asasinat din cele mai simple, fiindcă arma crimei rămăsese pe loc, împreună cu asasinul și victima. Imogène, de altfel, nu nega deloc. Se mulțumea să spună o istorie abra-

cadabrantă pentru a încerca să justifice actul ei de nejustificat. Mărturia lui McPuntish o copleșea. Se părea că profitase de absența lui ca să sustragă cheia camerei lui Lyndsay și să intre la acesta din urmă. Premeditarea se dovedea a fi indiscutabilă. Singurul inconvenient venea din aceea că nimeni nu-l cunoștea pe mort. Jefferson ignora prezența lui în hotel. Nu văzuse niciodată victima și-și spărga capul ca să ghicească de ce era omul prezent în acea cameră. În plus, cadavrul nu avea asupra sa nici un document. Cît despre Herbert Flootypol, nu trebuia să bagi mîna-n foc în legătură cu mărturia lui.

Archie relua interogatoriul încă o dată :

— Miss McCarthery, cine-i omul pe care l-ați ucis ?

— Nu știu.

— Atunci cum așa, ucideți oameni pe care nu-i cunoașteți ? Curios fel de a-ți petrece timpul !

— Vă repet că vroia să mă brutalizeze !

— Deci, dacă vă înțeleg bine, ați pleda pentru legitimă apărare ?

— E un caz de legitimă apărare !

— O să discutați cu avocatul dumneavoastră și aș dori să-l convingeți pe judecător. În orice caz, de unde ați scos pistolul ?

— A fost al tatei.

— Aveți permis de portarmă ?

— N-am.

— Perfect. Asta nu înseamnă decît o inculpare în plus.

— Ești al naibii de mulțumit, nu ?

— Miss McCarthery, nu-i nevoie să fiu eu mulțumit ori nu, îmi fac numai datoria de șef de secție. Dar dacă țineți neapărat să știți, sînt destul de fericit de retragerea dumneavoastră din circulație înainte de a fi

ajuns eu la balamuc ori de a fi fost masacrați totți străinii care trec prin Callander ! Tyler o să meargă la dumneavoastră ca să vă luați strictul necesar, fiindcă am de gînd să vă închid în celula noastră, *miss McCarthery* ! Tyler !...

Polițistul, ocupat să-i țină departe pe curioșii care asediau postul de poliție, se grăbi.

— Tyler, *miss McCarthery* o să-ți spună care sînt obiectele de primă necesitate de care ar putea avea nevoie și o să mergi la ea împreună cu doamna Elroy.

Sună telefonul, întrerupînd discursul lui Archibald. Tyler, cel mai apropiat de aparat, ridică receptorul:

— Aici biroul de poliție din Callander.

Ascultă o clipă, apoi:

— Nu închideți vă rog, îl chem. Punînd mîna pe microfon, își anunță șeful: E pentru dumneata. Direcția de poliție din Edinburgh !

Archie scoase un suspin resemnat. Începeau necazurile.

— Aici Archibald McClostaugh, șeful de secție al poliției din Callander. Respectele mele domnule... Da, ea e încă aci... Mă grăbesc s-o închid imediat ! Cum ? !... Dar... dar a mărturisit... Ce ? !... Un spion ? !... Dar n-are permis de portarmă !... Ei ?... Totuși, ea mi-a spus că... Bun, bun, bine, înțeleg... O să execut...

Cu privirea pierdută, Archie puse receptorul în furcă, apoi către Tyler : -

— Închipuie-ți, Samuel Tyler, că sîntem, tu și cu mine, niște dobitoci ! Cel puțin asta e părerea ăloră din Edinburgh... Trebuie s-o eliberăm imediat și necondiționat pe *miss McCathery*, fiindcă a ucis pe cineva care nu există — n-avea acte și figura lui e de nerecunoscut —

deci nu poate fi condamnată pentru uciderea unei fantome. În plus, dacă această gelatină pe care ai găsit-o în camera domnului Lynsay s-ar materializa, ea ar lua forma unui spion și, în acest caz, *miss McCarthery*, deși nu știe nimic, posedă un permis de portarmă. Deci, Samuel Tyler, spre a îndeplini ordinele transmise de Edinburgh, o să-i dai înapoi artileria domnișoarei *McCarthery* și o s-o duci până la ușă cu toate onorurile pe care le merită un nevinovat bănuit pe nedrept. Cît despre mine, *miss McCarthery*, am onoarea să vă adresez scuzele mele și vă rog să mă iertați pentru că am crezut ceea ce mi-ați spus.

Imogène se ridică, transformată:

-- De data asta e bine, Archibald McClostaugh, dar să n-o iei de la capăt !

Apoi ieși, plină de o nouă demnitate — cea care le luminează pe eroinele persecutate cărora se hotărăște să li se facă dreptate — urmată de un Samuel Tyler care credea că visează.

Samuel Tyler, o inimă largă, își iubea șeful ierarhic. Ghicea în el o asemenea confuzie încît, înainte de a re-
intra în birou, trecu să caute două pahare duble cu whisky. Cînd intră în încăperea unde McClostaugh, prostiț, ținea în zadar să înțeleagă ceea ce tocmai i se întîmplase, strigă jovial:

— Ține șefule, bea asta ca să-ți treacă năduful !

Ochii lui Archie își regăsiră o oarecare strălucire ză-
rînd paharul cu alcool. Îl luă cu o mînă tremurîndă și-l duse la buze. Din nenorocire, Samuel crezu potrivit să adauge:

— Să știi, șefule, că eu l-am plătit !

Era prea mult ! Lumea asta în care trebuia să-i eliberezi pe ucigași cerîndu-le scuze, unde Tyler plătea din buzunarul lui un whisky pentru șeful său, nu semăna cu lumea pe care o cunoștea McClostaugh și deci, lăsînd jos paharul, se lăsă să alunece într-un leșin din care, spre a-l face să se trezească, Tyler trebui, în disperare de cauză, să-și sacrifice și propriul whisky.

CAPITOLUL VII

„...Și vezi tu, draga mea Nancy, totdeauna trebuie să fii gata să revizuiești ceea ce luai drept certitudine. Am învățat astfel, m-au învățat că uciderea cuiva se dovedește a fi un act grav, antrenând complicații îngrozitoare pentru autorul lui, chiar când se află în stare de legitimă apărare. Ei bine, dragă, nimic din toate astea, sînt povești gazetărești. Proba este că nu mai demult decît adineaurei — în sfîrșit, vreau să zic la începutul după-amiezii, i-am găurit pielea unui cetățean dintr-o țară oarecare, trîntindu-i un glonț în nas. Ca să nu te sperii, micuța mea Nancy, trebuie să-ți spun numaidecît că acest domn necunoscut încerca să arunce asupra persoanei mele insolente incompatibile cu onoarea mea de scoțiană (nu cele pe care ți le poți închipui). Era vorba, în ce-l privește pe acest individ, să reducă la tăcere un martor incomod și tu știi că eu, Nancy, când e vorba să fiu făcută să tac... Dar această performanță nu mă face să-mi recapăt onoarea pierdută și

din clipa cînd voi termina de scris această scrisoare o să reintru în acțiune spre a încerca să regăsesc ceea ce mi s-a furat. Dacă nu reușesc, nu știu ce-am să mă fac, fiindcă n-o să îndrăznesc niciodată să apar în fața lui sir David Woolish. Întreaga reputație a sexului nostru e în joc, draga mea Nancy. Contează deci pe mine că mă voi bate pînă la capătul puterilor și dacă nenorocirea mă va face să pier în luptă, te rog să păstrezi amintiri bune celei ce semnează... Imogène a ta...

P.S. În ce privește cealaltă poveste care-mi dădea speranța întemeierii unui cămin, afacerile mele n-au prea avansat. O să te țin la curent, draga mea Nancy, fiindă, în orice caz, n-ai să refuzi să fii, în cazul fericit, domnișoara mea de onoare, împreună cu Janice. Vă sărut !"

Miss McCarthery se hotărîse să-i facă o vizită domnului Henry Wardlaw la „Ancorele”. Acolo fu primită cu prietenie și domnul Henry o asigură că trebuia să lipsească patru zile spre a se duce la Londra, fără îndoială spre a-l vedea pe sir David. Spera că la întoarcere ea va fi în stare să-i dea în sfîrșit documentele pe care fusese însărcinată să le transmită. Scoțiana jură că se va strădui să facă tot ce poate :

, — Desigur, domnule, sînteți la curent cu drama care s-a petrecut la „Lebăda Neagră” !

— Sigur !

— A trebuit să trag ca să mă apăr... Mă condamnați ?

— Deloc, miss McCarthery. Cred că eu cunosc identitatea acelui individ pe care l-ați doborât. Să n-aveți remușcări. Ați făcut un serviciu demn de laudă agenților noștri. Băiatul ăsta era, cu adevărat, un pericol permanent pentru ei. În ce mă privește, nu mă îndoiesc că prezența lui la Callander era în legătură directă cu furtul

documentelor referitoare la Campbell 777. Mai rămîne de aflat cine e agentul lui aici, adică hoțul dumnevoastră.

— Cred că e vorba de omul acela care se pretinde galez — chiar ar putea să și fie, avînd în vedere că se poartă ca un sălbatic — și care zice că se numește Herbert Flootypol. Dau mereu de el în drumul meu, dar Tyler și McClostaugh nu vor să creadă în vinovăția lui și-i asigură o imunitate scandaloasă. Sînt sigură că el are mapa mea, fiindcă altminteri ce-ar fi căutat la „Lebăda Neagră” unde n-avea nimic de făcut ?

— Poate aveți dreptate *miss*, dar, vedeți, în poveștile de spionaj e esențial să nu te lași dus de simpatii ori antipatii naturale. Nimeni nu trebuie să vă pară la adăpost de vreo bănuială și, dacă aș fi în locul dumneavoastră, aș studia foarte îndeaproape comportamentul acestui domn Lyndsay în camera căruia ați petrecut atîtea clipe neplăcute.

— Andrew ? Dar... domnule... ca să nu vă ascund nimic, eu... în sfîrșit, cred că are un anumit atașament pentru persoana mea și vrea să-mi ceară să-i devin soție...

— N-ar fi pentru prima oară, *miss* McCarthery, cînd minciuna ia masca iubirii. Dar sînteți mai bine plasată ca mine spre a vă forma o părere și am toată încrederea în bunul dumneavoastră simț. În orice caz, iată ce-am putut să fac ca să vă ajut discret. Am la poștă un om care examinează orice plic puțin mai voluminos. E un specialist capabil să desfacă și să refacă un pachet, să deschidă și să închită un plic într-un timp record. Deci, puține șanse ca documentul să plece din Calander pe o cale oficială fără ca noi să punem mîna pe ele. O să mă scuzați, *miss* McCarthery, dar am dat ordine ca domnii Lyndsay și Flootypol să fie supravegheați. În absența

mea, Edinburghul va fi înștiințat dacă vreunul din ei ia trenul ori mașina spre a ieși din oraș și se va acționa în consecință.

— Mulțumesc, sir ! Fiți sigur că o să analizez lucrurile mai îndeaproape, deși sînt convinsă că, în ce-l privește pe Andrew, bănuielile dumneavoastră sînt neîntemeiate.

— Era o simplă punere în gardă, *miss*...

Deși se apăraseră în legătură cu toate cele întîmplate, Imogène fusese tulburată de remarcile gazdei sale. Inima ei nu putea admite o posibilă trădare a lui Andrew Lyndsay. Nu poți crede decît în ceea ce vezi. Dar *miss* McCarthery avea destul curaj să nu dea înapoi în fața nu importă cărui adevăr și își promise să împingă mai departe ancheta sa cu privire la Andrew.

Ca să se întoarcă acasă, *miss* McCarthery trebuia să traverseze Callanderul de-a lungul. Ajunsese în centrul tîrgului cînd înregistră faptul că trecătorii se întorceau după ea ca la un urs, șușoteau între ei, într-un cuvînt, realiză că era în centrul atenției generale. Neștiind dacă trebuia să se felicite pentru această publicitate, se hotărî să intre să cumpere niște fulgi de ovăz, nu atît fiindcă ar fi avut mare nevoie de ei, cît pentru că băcănia ținută de Elisabeth McGrew și bărbatul ei William se arăta a fi singurul loc unde se putea afla precis tot ce se întîmplă la Callander.

Intrarea Imogènei în băcănie produse o mare senzație. Elisabeth McGrew, pe cale să cîntărească fasolea pentru doamna Plury, fu atît de tulburată, încît puse cu o sută de grame mai mult, fără să le socotească. William McGrew, care-i arăta niște ciorapi doamnei Frazer, nu mai ascultă ce-i povestea aceasta din urmă și bătrîna doamnă Sharpe, care încerca — după un obicei de vreo jumătate

de veac — să ciordească o bomboană, își uită pofta strigînd :

— Imogène McCarthery !

Această exclamație fu ca un semnal și Imogène, solicitată din toate părțile, nu mai știa cui să răspundă. Elisabeth McGrew trebui să le aducă aminte, cu voce seacă, de faptul că era la ea acasă și voia ca acest lucru să fie luat în considerație spre a i se lăsa inițiativa operațiunilor. Puși la colț, clienții tăcură și-o părăsiră pe noua venită asupra căreia doamna McGrew năvăli imediat :

— Miss McCarthery, sînt fericită să vă văd de cînd am auzit cu ce sînge rece ați tras asupra unui ticălos, ieri, la „Lebăda Neagră“. Tyler ne-a spus că l-ați ucis cu un singur glonț !

— Era de-ajuns, doamnă McGrew... Era pistolul tatei...

Bătrîna doamnă Sharpe nu-și putu stăpîni multă vreme entuziasmul :

— Dacă dragul de căpitan ar mai fi trăit, ar fi fost mîndru de dumneata, Imogène McCarthery !

Doamna Frazer se fândosi :

— I-ați arătat acestui spion cît costă să ataci o fiică a Highlandusului !

Imogène bea lapte. Băcăneasa reveni la aface :

— Miss McCarthery, n-ați vrea să ne povestiți cum s-a întîmplat ?

Imogène își făcu în gînd rugăciunea obligatorie înainte de a se lansa în istorisirea aventurii sale pe care, spontan, o înfrumuseță astfel încît se înrudea cu isprăvile legendare ale lui Bob Roy și se ridica aproape de nivelul bătăliei de la Bannockburn pe planul interesului național. Ceilalți o ascultau cu gura căscată, iar doamna McGrew, care-și bănuia prestigiul și autoritatea în pericol, chiar cu o grimasă de invidie. Cînd termină, William McGrew veni să strîngă mîna Imogènei cu căldură, afir-

mînd că, grație ei, Callanderul avea să atragă atenția întregului Regat Unit. Acrișoară, Elisabeth își rugă soțul să nu mai profite de prezența domnișoarei McCarthery ca să trîndăvească și să-i facă plăcerea de a coborî în pivniță să aducă de acolo vreo cîteva sticle de gaz, fiindcă provizia din magazin era pe isprăvite. William privi această cerere cu o mare lipsă de bunăvoință :

— Pentru Dumnezeu, Elisabeth, nu mă poți scăpa din ochi nici măcar cinci minute ?

— Te rog, mai întîi, William McGrew, să-mi vorbești pe alt ton în fața clienților, ca să nu-ți aduc aminte că maică-mea nu m-a adus pe lume și nu m-a trimis la școală pînă la cinsprezece ani ca să întrețin un tîrîie brîu !

Doamna McGrew își ataca bărbatul în punctul slab, fiindcă întregul Callander știa că dacă menajul n-avea copii, responsabilitatea îi revenea soțului. Prin atitudinile lor pasionate, clientele își mărturiseau interesul : pe lingă povestea Imogènei, ele asistau și la o scenă domestică ! Învins prin folosirea acestei tactici neloiale, William McGrew nu mai insistă, și se îndreptă oftînd spre capacul pivniței, dar, înainte de a se înfunda în adîncimile acesteia, ținu să lanseze o ultimă săgeată :

— Lasă-mă cel puțin să-ți spun, Elisabeth McGrew, că ești o femeie care nu-și respectă bărbatul !

Și această simplă remarcă, pronunțată de un bărbat căruia deja nu i se mai vedea decît busful, căpătă o rezonanță shakesperiană. Elisabeth primi în plin lovitura și, spre a deturna atenția cumetrelor, reveni la Imogène :

— Miss McCarthery, ce impresie îți dă omorîrea unui bărbat ?

Chestiune prost pusă, fiindcă, chiar în seara aceea, doamna Plury avea să răspîndească prin Callander știrea că menajul McGrew mergea tare prost și că Elisabeth

McGrew chiar căuta învățăături care... ce... În sfârșit, pe scurt, doamna Plury nu voia încă să acuze pe nimeni, dar, dacă într-o bună zi s-ar fi produs o nenorocire la băcănie, ea ar fi fost ultima care să se arate uimită și atunci avea să spună pe larg ce știa. Astfel, fără să poată ghici de ce, sărmana doamnă McGrew fu iscodită foarte îndeaproape în zilele care urmară de către întreaga populație feminină a urbei. Chiar Tyler primi un avertisment anonim în legătură cu acest fapt și veni să-i facă morala Elisabethei, care, nepricepînd cu ce drept se amesteca polițistul în căsnicia ei, consideră afacerea ca neavenită și se certă cu Samuel, din care își făcu un dușman.

Totuși, deocamdată sîntem în prăvălie și clientele doamnei McGrew așteaptă răspunsul Imogènei.

— Am impresia că e ca la vinătoare. Ochești, apeși pe trăgaci și vînatul cade. Pe urmă se fac socotelile. Vă mărturisesc, doamnelor, că nu poți să nu fii întors pe dos...

Ca orice oratoare abilă care știe cît de important e să-ți lași auditoriul nesaturat, *miss* McCarthery își luă amabilă rămas bun de la aceste doamne, spunîndu-le că le va revedea, fără îndoială, la ancheta fixată, împreună cu anchetatorul, chiar pentru aceeași zi, la ora unu după masă. Imogène odată plecată, Elisabeth vru imediat să dea o loviutră sub centură acestei eroine pe care deja era geloasă și, cu aerul cel mai detașat pe care-l putea lua, declară :

— Mi-e egal... Dacă McGrew ar afla că am ucis un bărbat, chiar în stare de legitimă apărare, sînt sigur că m-ar privi cu alți ochi... și că n-ar fi foarte mulțumît !

Clientele o aproară cu voce tare pe băcăneasă, dar doamna Plury, pentru care această mărturie nu mai conta, consideră că era vorba de o viclenie putînd să-i înșele pe alții, dar nu pe ea !

Peter Cornway deținea, pe lângă funcția de anchetator, și pe aceea de patron al pompelor funebre din Callander. Își asuma, în plus, sarcina întreținerii și ornării mormintelor. Era un omuleț slab, mereu îmbrăcat în culori închise, după cum îi cerea meseria, dar care n-ajungea să scuture nici ființa lui, nici hainele, de praful de marmură cu care avea de-a face toată ziua. Ancheta se desfășura în marea sală a primăriei unde fuseseră duse băncile de la școală. Peter Cornway se vedea asistat de Harry Lowden, primarul, și Ned Billings, secretarul. Întregul Callander se înghesuia să urmărească evenimentul excepțional care întrerupea în chip atât de plăcut monotonia zilelor. Când consideră că auditoriul lui e complet, Peter Cornway se ridică spre a anunța solemn deschiderea dezbaterilor și chemă imediat pe primul martor, *miss Imogène McCarthery*.

La rugămintea anchetatorului — care, la rîndul lui, se arătă de o curtenie rafinată — *Imogène* refăcu povestirea dramei în care deținuse rolul cel mai important. Peter Cornway îi ceru să precizeze cîteva puncte în detaliu, dar avu delicatețea să nu insiste asupra faptului că *miss McCarthery* furase cheia domnului *Lyndsay* spre a se introduce prin efracție în odaia burlacului absent. Când *Imogène* își sfîrși depoziția, anchetatorul îi mulțumi și-i permise să se întoarcă la loc într-un murmur de admirație generală. Numai cei mai perspicaci remarcară că Harry Lowden arăta o față înghețată și nu părea să participe la emoția generală.

Andrew *Lyndsay*, la început primit cu suspiciune, întoarse asistența în favoarea lui cînd declară că nu-l cunoștea pe defunct și că, după părerea lui, acest om trebuia să posede un pașaport. Văzîndu-se însă surprins de *miss McCarthery* pe scara „Lebedei Negre” se grăbise în

prima încăpere ivită în cale. Nenorocul voise ca aceea să fie tocmai cea unde intrase *miss McCarthery*. El adăugă că avea într-adevăr întâlnire cu sus-numita *miss* pentru rațiuni pe care nu credea necesar să le expună în public, fiindcă ele puneau în cauză interese superioare. Fiecare fu mișcat de discreția acestui străin și Imogène, emoționată, înțelese că el voia astfel să-i salveze reputația. Văzu în asta prima mărturie oficială a iubirii lor. Cind se întoarse în banca sa, îi adresă cel mai radics dintre zîmbete. Andrew îi răspunse printr-un salut ușor, care sfîrși prin a cîștiga asistența.

Tyler și Herbert Flootypol arătară cum, aflîndu-se în holul „Lebedei Negre” și auzind lovitura de armă, se grăbiseră la etaj, unde, găsind ușa odăii încuită cu cheia, reușiseră, printr-un efort comun, s-o spargă spre a contempla astfel spectacolul oferit de un necunoscut și de trupul domnișoarei *McCarthery*, leșinată. Ambii afirmară, la întrebarea anchetatorului, că erau convinși de faptul că se aflaseră în fața unui caz de ucidere în legitimă apărare. *Jefferson McPuntish* depuse mărturie ultimul. Cu el, *Peter Cornway* se simțea mai în largul său :

— *McPuntish*, ați auzit istorisirile martorilor. Cunoașteți omul găsit mort în camera hotelului dumneavoastră ?

— Nu.

— Cum explicați intrarea lui fără a-l fi observat ?

— Nu mi-o explic.

Anchetatorul, pe care o veche dușmănie îl opunea dintotdeauna lui *McPuntish*, ținu să profite de ocazie :

— Prin urmare în hotelul dumneavoastră se intră și se iese ca într-o moară ?

McPuntish se făcu roșu ca un bujor :

— Atunci, *Cornway*, zi mai bine c-ar tre...

— Domnule anchetator, vă rog...

Jefferson fu cit pe-aci să-l strângă de gît de minie ?

— Atunci, domnule anchetator, spune mai bine c-ar trebui să vedem de la caz la caz, nu să-mi discreditezi firma !

— Domnule McPuntish, îmi fac meseria și mă mărginesc să constat că adăpostiți oameni cărora le ignorați pînă și prezența. Înțelegeți că e cel puțin curios.

— Nu atît de curios pe cît e să vezi poliția incapabilă să spună cine e acest om !

Replica era bună și Cornway tăcu, dar ea se dovedea periculoasă, fiindcă poliștistul Tyler văzu în ea o critică publică la adresa activității lui și-și promise să-l urmărească mai îndeaproape pe McPuntish ca să observe strict orele de închidere și regulamentul cu privire la debitul bețivilor.

— Pe scurt, domnule McPuntish, nu ne puteți spune nimic despre acest individ ?

— Ba da. Spun că nu era un gentleman.

— Ce știți despre el ?

— Un gentleman n-ar fi avut prostul gust să se lase asasinat într-un hotel unde nici măcar nu consumase !

Toți martorii interogați, anchetatorul își pregăti verdictul. El rezumă pe scurt faptele și declară că *miss McCarthery* acționase în stare de legitimă apărare. Acest mort fără acte de indentitate era cu adevărat un spion aflat în serviciul puterilor străine și astfel, prin gestul ei, *miss McCarthery* adusese un serviciu Marii Britanii și ținea s-o felicite pentru asta. Adăugă că aducea pe această cale un omagiu promptitudinii poliției și isprăvi anunțînd că înmormîntarea defunctului va avea loc pe cheltuiala primăriei, deoarece nimeni nu cerea trupul ; apoi ridică ședința.

Înainte ca Imogène să fi părăsit sala primăriei, Cornway o întîlni din nou și o felicită, șoptindu-i la ureche

c-ar fi o plăcere pentru el și o datorie de onoare să-i dea cinci procente din suma pe care avea s-o primească de la Consiliul municipal pentru înhumarea victimei. Imogène n-avu timpul să protesteze, fiindcă Gowan Ross tocmai se grăbea către ea.

— Dragă *miss McCarthery*, întâmplarea m-a adus azi la Callander și eram departe de a mă îndoi c-o să vă regăsesc transformată în eroină ! Vă rog să credeți în admirația mea pentru curajul și singele dumneavoastră rece !

Vexat, anchetatorul se retrase. I-ar fi plăcut ca *miss McCarthery* să-l prezinte acestui nou venit, care părea un om important. Văzîndu-l pe Gowan Ross, Imogène se gîndi imediat la Allan Cunningham.

— Doamnă Ross ! Ce surpriză !... Credeam că ați abandonat complet Callanderul și pe prietenii dumneavoastră ! Domnul Lyndsay mi-a spus că v-ați dus la Edinburgh cu domnul Cunningham !

— Așa-i. Allan nu poate rezista perspectivei de a descoperi un fenomen în domeniul music-hallului sau cabaretului. L-am însoțit ca să-l împiedic să-și irosească vacanța și să-l oblig să respire minunatul aer de Callander, dar s-a pierdut în chinezăriile unui contract care trebuie încheiat și nu se va întoarce înainte de două-trei zile. Sper, *miss McCarthery*, c-o să-mi povestiți aventura dumneavoastră punct cu punct, astfel ca s-o pot povestii și eu la clubul meu din Londra.

Confuză, Imogène avu un gilgiit de rîs care păru să-l tulbure profund pe Gowan Ross și scoțiana, fermecată, se întrebă o clipă dacă nu cumva el era cel îndrăgostit de ea. Pe această scenă sosi și Andrew Lyndsay și cei trei ieșiră din primărie.

În vreme ce Imogène era condusă acasă de către cei doi bărbați, Gowan ceru permisiunea să-i părăsească o

clipă pentru a-și cumpăra țigări. De îndată ce acesta se îndepărtă, Andrew, cu o voce plină de tensiune, o rugă pe Imogène să-i acorde cât mai repede o întâlnire, fiindcă avea să-i mărturisească lucruri importante. Tulburată, miss McCarthery — ghicind că Lyndsay se hotărise în sfârșit să-i mărturisească iubirea lui — își pierdu capul. Bilbii deci un „da” care nu fu deloc clar în privința termenului, așa că Andrew, zărindu-l pe Ross reapărînd, se grăbi să-i propună o întâlnire peste două ceasuri, pe drumul Kilmahogului, la ieșirea din Callander. Avea s-o aștepte acolo negreșit.

Prea emoționată ca să-i răspundă, Imogène se mulțumi să încuviințeze cu un semn din cap. Era atât de bucuroasă, încît nu auzi nimic din ceea ce debita Ross. În fața ușii își luă rămas bun destul de brusc de la însoțitorii ei, fiindcă timpul în care avea să fie singură ca să se reculeagă și să se gîndească la viitorul ei imediat, i se părea lung.

Andrew Lyndsay își aștepta amica pe drumul Kilmahogului aproape de cărarea ce ducea către păduricea unde Imogène, din vina lui Flootypol, fusese cît pe-aci să-și termine zilele în lacul Vennachar. Andrew i se păru domnișoarei McCarthery grozav de nervos. Ea puse această stare de febrilitate pe seama emoției, ea însăși nu prea simțindu-se în largul său.

— Vă mulțumesc, miss c-ați venit...

— Nu era normal, Andrew ?

— Totuși, e foarte amabil ca dumneata... Unde ți-ar plăcea să mergem ?

În speranța că va crea un climat care să-i fie încă și mai favorabil (iubirea neputînd decît să cîștige amestecîndu-se cu puțină admirație), Imogène îi propuse să

meargă pe drumul care ducea spre lac. Ca doi îndrăgostiți la prima întâlnire, ei coborîră spre pădurice, umăr la umăr, fără să rostească o vorbă. Scoțiana se gîndea că amicul ei avea ca și ea, gîtul uscat. Cînd ajunseră pe malul apei, la adăpost, Imogène luă o figură tragică și anunța spectral :

— Aici e !

— Poftim ?

Nițeluș șifonată, *miss McCarthery* pronunță înțepat :

— Aici e locul unde am căzut în lac...

— A. da...

Ea-și explică această indiferență șocantă prin faptul că Andrew trebuie să repete frazele solemne care-i erau adresate și că era prea plin de gîndurile lui ca să-și mai poată fixa atenția asupra altui subiect.

— Ne așezăm ?

— Cu plăcere.

O ajută să ia loc la rădăcina unui copac, la scurtă distanță de apa al cărei clipocit dădea o notă clară acelei după amieze insorite.

— *Miss McCarthery*, ceea ce vreau să-ți mărturisesc e greu de exprimat și nu știu cum să încep...

— Pur și simplu lasă-ți inima să vorbească, Andrew...

— Inima mea ? A, da !... Sigur... Într-adevăr... Dragă, dragă prietenă, pot să mă mîndresc cu faptul că ai pentru mine ceva mai multă simpatie decît pentru orice trecător ?

— Poți, Andrew...

— Mulțumesc... Am nevoie ca să mă remonteze să mă pot baza pe... aș îndrăzni să zic... pe afecțiunea dumitale ?

— Îndrăznește. Andrew...

— Mulțumesc ! Uite... *Miss McCarthery*, sînt nemai-pomenit de neliniștit !

— Neliniștit ?

— De ce se afla acest bărbat în odaia mea ? Îți dai seama că nu cred o vorbă din ceea ce i-am povestit anchetatorului ? Individul ăsta a intrat dinadins în odaia mea și e sigur că m-aștepta ca să mă omoare.

— Să te omoare ? Dar de ce, pentru Dumnezeu ?

— Fiindcă, mai mult ca sigur, aparținea vreunei bande care ne pîndește de cînd am venit la Callander... Cum m-au văzut adesea cu dumneata, trebuie să-și închipuie că sîntem asociați... Și cum au încercat să te omoare pe dumneata, s-au hotărît să mă lichideze și pe mine... Nu mă pot obișnui cu gîndul ăsta...

Decepția Imogenei era adîncă. Putea ea să conteze pe sprijin în viață din partea unui om care, sub aparențele energice, se dovedea a fi un plîngăcios ? Sec, observă :

— Mă surprinzi, Andrew... Mi te închipuiai din alt aluat... Mai exact, ce speri de la mine ?

— Să m-ajuti să fug !

— Să fugi ? ! Iată un cuvînt care nu intră în vocabularul meu și pe care nu cred să-l fi auzit vreodată în casa tatălui meu. În plus, permite-mi să fiu uimită că, evaluînd gravele amenințări care apasă asupra noastră, te poți gîndi să abandonezi în această primejdie o femeie pe care-o iubești !

— Așa-i, draga mea Imogène, ai dreptate ! Dar sperăm că vom pleca împreună...

— Îmi pare rău, Andrew, dar pe mine nu conta ! O McCarthery nu renunță la ceea ce are de făcut !... Nu-ți ascund că mă decepționezi, Andrew...

— Nu-ți ieși din fire, Imogène !

— Nu-mi ies... Pur și simplu sînt nițel tristă... Dacă ții atît de mult să pleci, de ce nu-ți iei valizele și să te urci în tren ?

— Am și fost la gară, dar am avut impresia că sint urmărit !

— Atunci închiriază o mașină !

— M-am gândit, dar asta ar însemna să aflu chiar toată lumea, mai ales că, în fața garajului la care m-am dus, erau o mulțime de oameni care n-aveau ce face acolo...

Andrew mințea și Imogène știa asta. Totul era fals în el : atitudinea, gesturile, vocea. Tremura, fără nici o îndoială, dar pentru alte motive decât cele invocate. Miss McCarthery înțelegea, cu amărăciune, că Lyndsay nu se gândise niciodată să-i propună să devină soția lui. Simțea cum o năpădește furia gândindu-se la rolul caraghios pe care-l jucase. Era ceva în memoria care încerca să prindă formă, dar n-ajungea să-și dea seama despre ce e vorba.

— Nu-mi refuzi serviciul pe care ți-l cer, nu-i așa, Imogène ? Pari foarte bine apărută... Ba da, ba da, am eu antenele mele.. Cu dumneata n-aș risca nimic... Am putea ajunge la Londra. Și acolo ne-am putea relua întâlnirile... Sint singur, draga mea prietenă, de mulți ani și, dacă — în ce te privește — nu-ți sint indiferent... poate că împreună..

În acea clipă Imogène își aminti de sir Henry anunțînd-o că va cere să se supravegheze discret gările și drumurile. Într-o clipă văzu adevărul gol-goluț și-și dădu seama cît fusese de proastă. Se crispă ca vocea să n-o dea de gol și zise cu un calm derutant :

— Ești un mincinos dat dracului, Andrew Lyndsayi! Aia nu sint amicii omului pe care l-am lichidat eu, aia e poliția ! Nu știi cum s-o ștergi din Callander cu documentele pe care mi le-ai șterpelit ! Da, Andrew Lyndsay, cu cît mă gîndesc mai mult, cu atît sint mai sigură că ești cea mai mare canalie pe care am putut s-o întîlnesc !

— Dar... dar, Imogène...

— Complicele dumatăle nu ți-a intrat în cameră din întâmplare. Venea să ia mapa pe care trebuia să i-o dai s-o ducă ! Când mă gîndesc ce comedie ai îndrăznit să joci față de mine.. Să spui că mă iubești !...

— Eu, ?! Dar nenorocită de babă isterică, tu, tu ești cea care te-ai agățat de gîtul meu ! Tu mă iubești ! Dar nu te mai uiți și-n oglindă ? Doamne, ce m-ai mai făcut să rîd cu fițele tale de pisică în călduri !

— Taci din gură, ticălosule !

— Te crezi neînțeleasă, hai ? Păi biata dobitoacă, știam totul despre tine, tot ! Trebuie să fii un englez timpit ca să încredințezi o asemenea misiune unei scoțiene pe jumătate ramolită, căzută în vîrsta copilăriei !

Prostită sub avalanșa de invective și batjocuri, Imogène nu mai avea în cap decît un gînd : să nu plîngă în fața acestei canalii. Se ridică anevoie. El o imită. Neștiind prea bine ce spune, ea bolborosi:

— Te... te credeam scoțian...

— De-aia nu mai pot eu ! Află că sînt dintr-o țară unde sînteți urîți și disprețuiți de-a valma, toți englezii, scoțienii, galezii cu toate egoismele și vanitățile voastre și o să vină o zi cînd o să vă facem să ne lustruiți pantofii ! Pricepeți ? Să ne lustruiți pantofii !

— Au mai încercat și alții..

— Noi o s-avem tot timpul s-o facem ! Pin-atunci o să mă ajuți s-o șterg de sub nasul paznicilor pe care i-a plasat sir Wardlaw pe urmele mele, fie de pe șosea, fie cu trenul ! Trebuie să duc planurile avionului Campbell 777 !

— Deci mapa e la dumneata ?

— Păi altfel cum ! Ia uită-te aici !

Și, cu un gest disprețuitor, Andrew scoase din buzunar faimoasa mapă marcată T-34 și o flutură pe suoc nasul Imogènei, ceea ce avu efectul unei cape roșii plim-

bată prin fața ochilor unui taur în arenă ! Imogène avu o reacție demnă de o fiică a Highlandsului: cu o mișcare agilă recuperă mapa și fugi cît putu de repede. Lyndsay, deconcertat o clipă, își reveni și se luă după ea. Aflată la vîrsta de cincizeci de ani, miss McCarthery avea însă mai multă inimă decît suflu. Pricepu foarte repede că celălalt avea s-o prindă înainte de a ajunge la drum. Atunci, instinctiv, fiindcă scăpase deja de la moarte prima oară, își schimbă direcția și se îndreptă spre malul lacului. Cînd fu lîngă apă, avu răgazul să se aplece și, lăsînd prețioasa mapă, apucă un bolovan. Îl ridică deasupra capului cu greu și începu să-l lege ca să-i imprime o mișcare, cînd Andrew îi sări de gît. Din toate puterile, Imogène nu mai avu vreme decît să-i trîntească bolovanul în cap adversarului său. văzu fruntea aceluia cedînd sub puterea șocului și sîngele inun-dînd fața mizerabilului, care scoase o exclamație. Pe moment, Imogène nu fu în stare să-și explice satisfăcător ce fusese: uf, huf, euf, of ?... Dar era convinsă că nu fusese în nici un caz ura !... Legănîndu-se amețit, Andrew se dădu înapoi spre lac și, alunecîndu-i picio-rul, căzu în apă pe spate și nu se mai ivi la suprafață.

Cînd fu sigură că Andrew Lyndsay părăsise, la rin-dul lui, definitiv partida, Imogène vru să scoată un ur-let de victorie ca ecou al celor ce țîsniseră în urmă cu șase veacuri din piepturile scoțienilor văzîndu-i fugînd pe englezi la Bannockburn, dar nu mai avu răgazul s-o facă, fiindcă, o lovitură în moalele capului, o trimise și pe ea, lipstă de sentimente, cu nasul în țărîină.

CAPITOLUL VIII

Întorcându-se în lumea noastră, prima ființă pe care-o văzu Imogène fu Herbert Flootypol, care se așinea în fața ei, părînd să-i pîndească învierea cu o dila-mai scurtătură în mînă. Miss McCarthery schiță un suris de compătimire la gîndul că polițiștii nu voiseră s-o creadă cînd îl denunțase pe galez ca fiind agresorul ei. Regretă că nu le poate lăsa un mesaj care le-ar fi produs remușcări pentru tot restul vieții, dar, ca fiică de soldat care știe că poți muri neștiut în avanpost, își strînse puterile spre a răzni la Flootypol:

— Ce-aștepți ca să mă lichidezi ?

— N-am deloc de gînd. Cred chiar c-o să ne înțelegem foarte bine...

Imogène nu se lăsă însă trasă pe sfoară. Evident, acela folasea o astfel de metodă fiindcă se temea de urletele ei. De altfel se și potrivea cu aerul lui fățarnic. Precis avea să facă așa ca s-o strîngă de gît înainte de

a ajunge la vreo înțelegere, cu condiția ca ea să-l lase s-o facă și, ca s-o spunem pe-a dreptă, nu-și invidia deloc starea. Cu scopul de a face să se dezvăluie, Herbert își sprijini bîta de un copac și miss Imogène își strînse pleoapele pentru ca asasinul să nu vadă strălucirea de triumf din ochii ei. Cînd se află în picioare îl rugă, cu cea mai mare ipocrizie din lume, să stea cu spatele la ea ca să se poată aranja. O făcu, dobitocul ! Miss McCarthery înșfăcă atunci parul cu o mîină hotărîtă și, descoperind plăcerile sălbatice ale legii talionului, îl abătu din toate puterile asupra căpătinii galezului, care se prăbuși pe dată în iarbă. Ea regretă atunci că individul își păstrase eternul melon, dar n-avu curajul să i-l scoată și, fără să mai insiste, o apucă pe drumul Callanderului.

Tocmai ajungea la primele case, cînd se opri brusc, amintindu-și de mapă. Oare unde era ? Negreșit în surtucul lui Flootypol ! Ce proastă fusese să nu-l scotocească ! Atunci, cu riscul de a-i mai da vreo două în cazul cînd își revenise în simțiri, o luă îndărăt, considerînd că n-are dreptul să renunțe la documente. Înainte de a intra în pădurice, se înarmă cu ditamai ciomagul. Cu pași furișați, cu ochii la pîndă și urechile ciulite, se întoarse la teatrul primei sale bătălii, dar asta fu doar spre a constata că victima dispăruse, iar mapa o dată cu ea... Fără îndoială, galezul, revenindu-și în simțiri, se ascunsese — ori, și mai bine — complicii lui, considerîndu-l în dificultate, îl aruncaseră în lac ! Imogène încercă o curioasă părere de rău, pe care o puse pe seama noilor greutăți ce avea să le întîmpine spre a combate indivizi pe care nu-i cunoștea la față, în vreme ce muștra lu Herbert Flootypol îi devenise aproape familiară.

Archibald McClostaugh, în disprețul unei tradiții pînă atunci respectată de toți, cu strictețe, tocmai era pe punctul de a se hotărî să trișeze spre a încerca să vină în ajutorul bietelor „negre”, fiindcă altminteri n-avea să ajungă niciodată la mat în trei mutări cum pretindea profesorul care ținea rubrica de șah în „Times”. Tocmai întindea mîna, cînd Tyler îl salvă de la delict intrînd:

— Șefule...

Archie ridică ochii spre slujbașul său.

— Ea-i aici !

McClosttaugh nu întrebă despre cine-i vorba, aerul disperat al lui Samuel o adevrea îndestul. Considera sosirea domnișoarei McCarthery ca o pedeapsă a Cerului, trimisă spre a-l pedepsi imediat pentru ceea ce era cît pe-aci să îndrăznească să facă. De altfel, nici n-avu vreme să caște gura, fiindcă Imogène pătrunsese cu hotărîre în birou.

— Archibald McClostaugh, oare ești mai greu de văzut decît primul ministru al coroanei ?

Resemnăt, șeful de secție se mulțumi să răspundă:

— Miss, avem impresia că eu conduc postul de poliție din Callander și, ca orice cetățean al Regatului Unit, sînt stăpîn la mine-acasă ! Se pare că judec greșit, deoarece aici se intră ca într-o crîsmă, fără să mi se ceară voie. Trebuie totuși să vă mulțumesc că v-ați lăsat anunțată de Tyler, precauție de altminteri inutilă ! Desgur, ați venit să-mi anunțați vreo nouă crimă !

— Nu.

— Uluitor !

— Două.

Tyler scoase un fel de mîriit și trebui să se așeze, în vreme ce Archie păli. Văzîndu-le emoția, Imogene preciză:

— Dar de a doua nu sînt sigură, fiindcă trupul a dispărut.

— Lucru neprofesionist, *miss* McCarthery. De altfel, sînt convins că-l veți prinde iar și pe al doilea... Pot să-mi permit să vă întreb în legătură cu persoana domnului pe care l-ați expediat într-o lume mai bună ?

— Andrew Lyndsay. Locuia la „Lebăda Neagră”. De pe scaunul lui, Samuel repeta proteste :

— Nu se poate... nu se poate...

Suav, McClostaugh îi atrase atenția musafirei lui asupra stării polițistului :

— Acest amărit de Tyler nu se obișnuiește cu felul modern de a-ți petrece concediul ! Dar nu vă fie teamă, *miss*, o să se călească el ! Și deoarece asta nu vă stînjește activitățile de vacanță...

Își luă notesul și creionul :

— Să zicem deci : Andrew Lyndsay, rezident la „Lebăda Neagră”. V-ați certat cumva cu Jefferson McPuntish ?

— Nu, de ce ?

— Păi, văd că sînteți pe cale să-l faceți să-și piardă clientela... și trupul ?

— În lac.

— Perfect. Tyler, ar fi bine să dai sfoară să fie pescuit... Aș îndrăzni să vă rog, *miss*, să-mi mărturișiți cu ce armă ați pus capăt existenței acestui domn ?

— Cu un bolovan.

— Așa cum a folosit David pentru Goliath... Și, natural, imediat după, l-ați și înecat...

— O, nu, s-a înecat singur, fiindcă atunci cînd i-am crăpat dovreacul, șocul l-a făcut să cadă în apă.

— Ce poate fi mai firesc ? Și al doilea ?

— În ce-l privește pe al doilea, v-am spus, nu sînt sigură...

— Atunci s-așteptăm... A ! Încă un detaliu, dacă nu vi se pare că abuzez... Nu mă îndoiesc, miss, că ați avut un motiv valabil ca să-l eliminați pe acest domn Lyndsay. Ați fi totuși amabilă să mi-l revelați și mie ?

— Mi-a furat o scrisoare și...

Tyler sări de pe scaun. Șeful îl apostrofă :

— Ei, Samuel, ce-i cu tine ? Miss McCarthery are o metodă mai originală de a intra din nou în posesia corespondenței sale, asta-i tot ! Nu văd de ce ești atât de emoțional... Cheamă mai bine Edinburghul de la telefonul de-alături ca să-i pui pe ăia la curent și să mă scap degrabă de orice responsabilitate.

Abia după vreo două ceasuri, Edinburghul catadixi să răspundă că fusese deja înștiințat și că-l ruga pe Archibald McClostaugh să închidă ochii, fiindcă se dovedise că această nouă victimă, la fel de misterioasă ca și prima, nu se numea Lyndsay, dar ea un tip cunoscut ca spion, iar poliția secretă umbla de mai multe luni să-l prindă în flagrant delict. I se spuse chiar că miss McCarthery ar fi făcut bine să continue în acest fel, spre a curăța Anglia de toți agenții dușmani de pe teritoriul său.

Ziua era pe sfârșite. Imogène, eliberată de McClostaugh, care o rugă să accepte felicitările sale, se întoarse acasă puținel ostentivă. Nu păstra, din aventura ei, decât o migrenă violentă. Se hotărî să se culce fără să cineze, dar ținu să-i trimită un cuvânt lui Nancy Nankett, ca s-o înștiințeze despre ultimele evenimente :

„Draga mea Nancy,

Mă felicit că mi-am refuzat întotdeauna această modă ridicolă a părului scurt, fiindcă, neîndoindu-mă, datorez viața faptului de a fi rămas fidelă cocului. Imaginează-ți...”

Pescarii descoperiră trupul faimosului Andrew Lyndsay în zori și alergară să-l înștiințeze pe Tyler, pe care-l

obligară să se scoale. Doctorul Elscott trebui, la rîndul lui, să se extragă din pat spre a examina trupul transportat la Cornway, care nu mai ajungea să-și ascundă jubația după ce află că acesta era un nou client al domnișoarei McCarthery. Doctorul declară că tipul examinat de el cu multă grijă era mort înainte de a cădea în apă, că va dresa un raport lui McClostaugh și să fie ei buni, pentru moment, să-l lase în pace și să-i permită să termine liniștit cele cîteva ceasuri de odihnă la care teoretic avea dreptul, la fel ca toți supușii Grațioasei Sale Majestați.

Practicianul o dată plecat, anchetatorul își rezervă plăcerea de a telefona primarului spre a-i anunța noutatea și a-l avertiza că ancheta va avea loc la ora două în aceeași zi, în sala primăriei ; Apoi îl alertă pe McPuntish, căruia fu bucuros să-i tulbure dimineața și, fluierînd un cîntecel vesel, începu să-și aleagă scindurile spre a fabrica sicriul.

În acest timp, polițistul, scîrbit, se îndrepta spre „Mîndrul Highlander“ ca să-și înecă amarul în băutură, cu care ocazie îi puse la curent cu afacerea pe Ted Boolitt și pe nevastă-sa. Thomas, băiatul de prăvălie, ducîndu-se să caute săpun negru la băcăneasă, îi povesti ceea ce tocmai auzise. Pe dată, Elisabeth McGrew îl luă pe bărbatu-său drept prim confident și, cum auditoriul i se părea nițel cam leșinat, alergă pe la negustorii din vecini.

Imogène dormea încă în vreme ce tot Callenderul comenta noua ei ispravă. Dar entuziasmul din ajun trecuse cu totul. În opinia publică se considera că *miss McCarthery* exagera și cei mai rezonabili declarau că ținutul lor avea să fie copleșit de o reputație nefavorabilă pentru turism. Pe scurt, gloria fiicei căpitanului din Armata Indiilor pălea puțin cite puțin, făcînd loc unei desolidarizări care, deși încă șușotită, nu era mai puțin generală grație eforturilor doamnei McGrew, care n-o iertase deloc pe

miss McCarthery pentru succesul reputat chiar în magazinul ei.

Departe de a bănuî discuțiile al căror obiect era, Imogène se trezi și, ca de obicei, bustul lui sir Walter Scott îi apăru imediat în fața ochilor. Îi zîmbi, simțindu-se din ce în ce mai mult sora eroinelor lui. Miss McCarthery trîndăvi puțin în pat, estimînd că-și putea permite această destindere după evenimentele din ajun. O umbră de regret o cutreieră visînd la Andrew Lyndsay, la care, pentru o clipă, se putuse gîndi ca la un eventual soț. Dar nu-i plăcea să întirzie în păreri de rău. De altminteri, acest miserabil îi mărturisise, înainte de a încerca s-o ucidă, că nu era autorul biletului de amor pe care-l găsisese în poșetă. Atunci cine să fi fost ? De-acum înainte alternativa se dovedea dintre cele mai simple : sau Gowan sau Allan. Dacă inima domnișoarei McCarthery dorea ca acesta să fie Allan, bunul simț susținea c-ar fi vorba de Gowan. Revăzu ca a avea chipul său rotunjour de grăsuliu cumsecade, căruia prezența anchetatorului și emoția adevărată îi tulburau trăsăturile. Evident, n-avea nimic dintr-un Făt Frumos, dar, la vîrsta ei, Imogène știa bine că nu poate cere imposibilul.

În vreme ce-și făcea toaleta, miss McCarthery se gîndi, nu fără vanitate, că tot Callanderul trebuie că aprecia cu mîndrie noua vitejie a celei pe cale de a deveni cea mai celebră dintre copiii săi. Își promise să-și ofere satisfacția unei noi vizite la băcănia Elisabetei McGrew. În această fericită dispoziție, ajunse în bucătărie, unde doamna Elroy o apostrofă mai înainte chiar de a-i ura o zi bună :

- Ei, se pare c-ai mai făcut una boacănă ieri seară !
- Sînteți deja la curent ?

— Păi cum altfel ! Tot ținutul vorbește de asta ! Cei care știu că lucrez la dumneata vin ca muștele ca să încerce să obțină informații în plus !

Miss McCarthery, încântată de aceste sentimente manifestate pe marginea vitejiei sale, luă un aer modest ca să declare :

— Da, am avut noroc...

— Poate la Londra asta s-o numi noroc, dar la Calander se spune că nu-i bine să-ți ucizi aproapele cu atîta îndîrjire !

— Dar sînt dușmanii Angliei !

— Ei bine, lasă-i pe cei care sînt de meserie să se ocupe de ei ! Eu te întreb cu ce seamănă o domnișoară de familie bună care dă cu bolovani pînă omoară omul ? Totuși, mă pun chezaș că n-ai fost crescută astfel !

Imogène, enervată de atîta lipsă de înțelegere, se abținu s-o pună la locul ei pe proasta asta bătrînă și tăcu, apreciind că nu era de demnitatea ei să angajeze o controversă cu o ființă atît de mărginită și pe un subiect care-i scăpa complet. Doamna Elroy, punînd această tăcere pe seama unui sentiment de vinovăție, vru să-și deguste triumful :

— În orice caz, nu-i o situație dintre cele mai recomandabile pentru cineva ca mine, despre care nu s-a bîrfit niciodată nimic, să-și murdărească reputația servind o persoană care face să se vorbească despre ea mai mult decît de monstrul din loch Ness ! Miss Imogène, eu îți spun ce cred ! Dacă ai de gînd să continui, e bine să mi-o spui de-acum, ca să plec numaidecît, adică înainte ca focul să ajungă deasupra acestei case !

Un țîrîit imperios al soneriei o scuti pe miss McCarthery de răspuns. Factorul aducea poșta și Imogène crezu că e victima unei halucinații zărint printre prospecte și ziare faimosul ei plic marcat cu T-34 ! Ce însemna asta ? ! Totuși nu mortul era cel care-l da înapoi ! Atunci ? Complet

pierdută, Imogène n-o mai asculta pe doamna Elroy, care, jignită, se închise într-o tăcere ostilă. Asemeni unui automat, *miss McCarthery* urcă în odaia ei spre a încerca să găsească o soluție la această nouă enigmă. Putea ea să admită că ticălosul de galez, tremurînd de spaimă să nu fie arestat, îi reexpedia plicul compromițător sperînd să i-l ia înapoi pe urmă ? În acest caz, el știa de absența lui *sir Wardlaw* ? E adevărat că și *Lyndsay* fusese la curent cu asta...

Renunțînd la rezolvarea problemei care se dovedea a fi insolubilă, *miss McCarthery* își cusu plicul la corsaj spre a da iluzia unui bust pe care-l amenința bătrînețea. Apoi, potolită, se hotărî să facă un tur prin *Callander* spre a gusta cîteva rămășițe din popularitatea al cărei parfum o îmbăta.

Elisabeth McGrew mărturisea clienților și bărbatului ei că, dacă părinții săi ar afla că se poartă precum *miss McCarthery*, s-ar răsuci în mormînt ! Cine știe, poate chiar ar fi în stare să iasă de-acolo și să vină s-o caute ! Dacă această perspectivă macabră impresionează profund pe doamnele *Plury*, *Frazer* și *Sharpe*, ea păru, dimpotrivă, să deschidă orizonturi radioase domnului *McGrew*, care, de la casa unde ședea, remarcă :

— Ar fi primul serviciu de calitate pe care mi l-ar putea face !

Elisabeth tăcu o clipă, ca să-și recapete respirația, întreruptă de această afirmație scandaluoasă și defăimătoare. Apoi, plină de vigoare și dînd pe dinafară de ciudă, se întoarse către soțul ei :

— *William McGrew*...

Dar era scris ca băcăneasa să nu poată repurta asupra bărbatului ei o victorie pe care ar fi vrut-o decisivă și publică, fiindcă *Imogène*, intrînd în prăvălie, împinse în plan secund cearta conjugală a familiei *McGrew*.

— Bună ziua, doamnelor. Bună ziua, domnule McGrew.
Numai băcanul răspunse :

— Bună ziua, *miss McCarthery*... Continuați să aduceți puțină animație în orașelul nostru, așa se zice !

Arțăgoasă, băcăneasa interveni imediat spre a-și împiedica adversara să marcheze puncte !

— E adevărat că ați mai omorât unul ?

Flatată de această atenție, asupra sensului căreia nu era în cunoștință de cauză, Imogène se lansa într-o istorisire dramatică a încercăturilor ei cu Andrew Lyndsay, dar Elisabeth, simțind pericolul, adică fețele pasionate ale clientelor ei, atacă întrerupând-o grosolan pe eroină :

— Dacă vă interesează părerea mea, *miss McCarthery* — și fie zis asta fără supărare — o persoană respectabilă nu-și pune mintea de două ori ca să sufere un necaz ca ăsta. Iar dacă și-o pune... e de bănuir că-și poate pierde chiar și propriul cap !

Indignată, Imogène se cabră :

— Ce vreți să insinuați cu asta, doamnă McGrew ?

Ostilitățile erau declanșate și clientele își trecură limba peste buze în așteptarea gilcevei.

— Nu insinuez nimic, *miss McCarthery*, dimpotrivă, spun limpede că cele care caută nițel cam mult compania bărbaților, cele care nu se tem să-i urmeze prin colțișoare ferite, nu trebuie să se mai mire de ce li se întâmplă !

— Doamnă McGrew !

— *Miss McCarthery*, nu e pentru prima dată cind fetele din Callander se întâlnesc cu bărbații la adăpost de priviriri indiscrete, numai că, în general, aceste fete sînt mult mai tinere ca dumneata...

Clientele aprobară dind în cap, fiindcă remarca se dovedea a avea fiere după placul lor. De altfel, vederea Imogènei complet năucită de șocul neprevăzut, le făcea să ia partea celei ce triumfa, care, asigurată de sprijin moral, continuă :

— ...Dar e pentru prima oară când una din ele își omoară complicele !

— Doamnă McGrew, ești o insolentă !

— Și dumneata ești fără rușine, *miss McCarthery*, și dacă-mi dai voie să spun cu voce tare ceea ce ficeare de-aici gindește pentru sine, se pune întrebarea de ce nu te-ai aruncat încă în temniță Archibald McClostaugh ? !

— Adevărul, doamnă McGrew, este că dumneata ești o geloasă !

— Geloasă ? ! Aș vrea și eu să știu de ce, de-o pildă ?

— Fiindcă bărbații nu s-au uitat niciodată la dumneata !

Băcăneasa avu un rîs triumfător :

— Poate că nu s-au uitat, dar există totuși unul care m-a ales ! . .

McGrew mormăi în tăcerea care se lăsase :

— Asta, Elisabeth, tocmai din pricină că nu m-am uitat...

Indignată de acest ajutor neașteptat oferit dușmanului, doamna McGrew se răsti la adversarul neglijabil :

— Tacă-ți fleanca !

Și, întorcîndu-se spre Imogène :

— ...În vreme ce pe dumneata, după ce te-au privit, n-au mai simțit nevoia să se însoțească pe veci cu o ființă

de teapa dumitale. Iar eu zic, văzînd ce se întîmplă, că bine au făcut !

Doamna Frazer îi veni în ajutor punctînd în chip laş şi ticălos victoria printr-o insinuare făcută cu voce acrişoară :

— Afară doar dacă nu erau candidaţi la un avort prematur !

La fel cum englezii la Bannockburn, surprinşi de noua tactică a scoţienilor, cedaseră panicii, *miss McCarthery*, derutată de trădarea pe care n-o prevedea, pierdu teren şi, bilbîind cîteva nobile cuvinte de dispreţ cărora prea vizibila ei derută le ştergea orice însemnătate, părăsi băcănia printr-o retragere grăbită şi fără glorie. Înainte de a închide uşa, mai avu timp s-o vadă pe Elisabeth, care-şi apostrofa soţul :

— Şi acum, William McGrew, ce-ar fi să-mi explici mai exact ce-ai vrut să zici în legătură cu părinţii mei ?

Doamna Elroy era încă acolo cînd Imogène se întoarce acasă şi ea fu grijulie să nu i se ghicească înfrîngerea în luptă. Dar, din păcate, menajera şi fusese înştiinţată. *Miss McCarthery* se duse direct în odaia ei şi se încuie cu cheia. Imogène era tot ce vrei, dar nu era rea şi această femeie puternică, pe care nici un pericol, nici o acţiune n-o făcea să dea înapoi, se dovedea dezorientată ca o copiliţă izbindu-se de meschinăria concetătenilor ei. Acum realiza ea măreţia meseriei pe care şi-o asumase cu titlu efemer. Neînţelegerea, dispreţul, hîrdăul de ură se dovedeau a fi partea acestor eroi necunoscuţi ai Serviciilor Secrete britanice. În faţa prostiei vindicative a doamnei McGrew simţise nevoia să-i strige că, omorîndu-i pe acei bărbaţi care

atentaseră la viața ei, apăraseră chiar existența acelor bir-
fitoare nenorocite și, prin asta, a milioane de englezi !
Dar tăcuse ca să rămână fidelă jurământului său. Trebuia
să rămână ignorată sub aspectul ei de luptătoare pen-
tru Coroană. Recâștigându-și curajul prin această scurtă
incursiune pe tărimurile povîrnite ale devotamentelor ano-
nime, Imogène, redevenită complet stăpîină pe ea însăși,
examină îndreapropoape gravura lui Robert Bruce, căreia,
de altminteri, îi cunoștea și cu sufletul fiecare detaliu, și
murmură :

— În aceste clipe, Robert, înțeleg că eroii sînt inchi-
nați singurătății...

Se auzi un ciocănit la ușa camerei, dar miss McCar-
thery, care-o asimila pe doamna Elroy cu femeile proaste
din Callander, nu se simțea încă în stare să susțină o con-
versație cu ea. Întrebă deci în chipul cel mai arțăgos :

— Ce-i ?

Prin grosimea ușii, doamna Elroy răspunse :

— E un domn care vrea să-ți vorbească.

— Ți-a spus numele ?

— Cred că Ross.

— Să aștepte în salon, cobor într-o clipă !

Se auzi pasul greoi al bătrînei Rosemary coborînd
scrara. Gowan Ross ? Oare ce voia ? Venea și el să-i re-
proșeze moartea amicului său ? Avea să se dezvăluie drept
complice al spionului căzut ? Ori dimpotrivă, în naivitatea
lui fusese surprins ca și ea ? Printre aceste întrebări bulu-
cindu-i-se în minte, percepu și o voce mititică șoptindu-i
că Ross, debarasat de cel pe care-l considera rivalul lui,
dorea să-i mărturisească faptul că el era autorul biletului
amoros și să-i declare c-o iubea. Imogène, superbă și si-

gură pe ea, ducindu-se în salon, nu mai semăna prin nimic cu domnișoara nenorocită doborâtă de ingratitudea femeilor din Callander și care, cu câteva clipe mai înainte, urca pe furiș în odaia ei.

La vederea ei, Gowan Ross se extrase cu oarecare greutate din fotoliul în care-l instalase doamna Elroy. Cînd izbuti s-o facă, se grăbi, cu brațele întinse, către gazda lui :

— Dragă *miss McCarthery*... am aflat în dimineața asta... ce lucru înspăimîntător... sînt... nu știu cum ați... ați reușit... s-o faceți ! Nu mă îndoiam că...

Emoția îl făcea să se bilbiie de-ți făcea milă și Imogène, invadată de un val de simpatie în fața acestui semn de interes, îi vorbi cu bunătate :

— Potoliți-vă, dragă domnule Ross ! Să ne așezăm.

— Da... bineînțeles... cu plăcere... Sînt atît de fericit să vă regăsesc sănătoasă și apărată !

Imogène refăcu istoria dramatică a ceea ce se întîmplase între ea și Lyndsay. Se arătă patetică la limită și Gowan, cu ochii zgîiți, cu gura căscată, îi sorbea cuvintele. Cînd ajunse cu povestea la episodul atacului prefăcut al lui Flootypol, Ross nu-și mai putu stăpîni indignarea și, ridicîndu-se dintr-un salt, agitîndu-și brațele cam scurțute, strigă :

— *Miss McCarthery*, dacă-mi permiteți, mă duc să botez cu individul ăsta !

— Potolește-te amice ! E prea puternic... pentru dumneata... pentru noi..., cel puțin pentru moment... Trebuie să acționăm discret și să folosim viclenia contra vicleniei... Eu n-am martori și el poate povesti ce vrea...;

— Canalia !

— Dar dumneata, domnule Ross, ce crezi despre răposatul Andrew Lyndsay ?

Gowan afirmă că-l întâlnise pe Lyndsay la clubul lui și că atracția lor reciprocă se născuse dintr-o pasiune comună pentru pescuit. Nu știa nimic despre el și era departe de a bănuși că sub aparența de severitate — care nu excludea simpatia — se ascundea o ființă atât de abjectă. Îi ceru scuze Imogènei pentru că se făcuse — fără voie — complicele acestui Andrew — fie ca Cerul să-l ierte — și recunoscu faptul că, la cincizeci și doi de ani, îi rămîneau încă multe lucruri de învățat despre bărbați. Înveselită, miss McCarthery replică :

— Trebuie să înțeleg, dragă domnule Ross, că cel puțin în privința femeilor sînteți expert ?

Gowan roși pînă în albul ochilor.

— Nu... nu... a, nu... și proba este că iată-mă-s încă neînsurat la vîrsta cînd alții au de-acum nepoți...

— Delești cumva persoanele de sex opus ?

— O, miss McCarthery, cum vă puteți gândi la așa ceva ? Dar, vedeți, sînt foarte timid — nu-mi dau seama dac-ați băgat de seamă — și nu îndrăznesc să vorbesc de teama ridicolului...

Imogène aruncă mingea dintr-odată :

— Atunci... scrieți ?

Gowan resimți un fel de lovitură de măciucă și Imogène crezu că avea să leșine. Se bîlbii :

— Ați... ați ghicit ?

Ea minți cu cinism :

— Nu era greu !

— Trebuie că vă par îngrozitor de prost crescut...

— O femeie căreia i se face o mărturisire de felul ăsta nu se interesează de felul cum corespunde ori nu regulilor de bună creștere...

— Atunci... pot să sper că...

— Dragă domnule Gowan, am o misiune de îndeplinit înainte de a mă gândi la mine și la viitorul meu...

— Adevărat ! Am auzit spunându-se că vă ocupați de niște documente care v-ați fi fost furate !

— Slavă Domnului, le-am recuperat !

— A ! Cu-atât mai bine ! Dar nu vă temeți c-au să vi-l fure din nou ?

Cu un gest rușinat, *miss McCarthery* lăsa se înțelege limpede că, pentru a avea acces la ascunzătoare, hoțul trebuia mai întâi s-o pipăie și apoi s-o dezbrace. Această ultimă perspectivă păru să-l tulbure profund pe Gowan.

— Scumpă *miss MacCarthery*, n-o să fiu liniștit decît atunci cînd o să terminați definitiv cu aventura asta grozavă și îmi propun, cu permisiunea domniei voastre, să vă fiu gardă de corp. N-ați vrea să vii mîine să vă iau și să mergem la un picnic pe stîncile de la Trossachs ?

Imogène acceptă cu entuziasm și conveniră ca Ross s-o ia cu o mașină închiriată pe la zece dimineața. Se despărțiră cei mai buni prieteni din lume după ce hotărîseră să-și spună unul altuia pe numele mic.

Vizita lui Gowan Ross și declarația de iubire făcută pe jumătate îi dădură Imogènei curajul de a înfrunta ostilitatea abia disimulată a cetățenilor care asistau la anchetă. Avu loc o repetare a ședinței precedente, Cornway declară că defunctul Andrew Lyndsay nu avea acest nume, că era străin cu adevărat și că, din ordinul autorităților superioare, va fi îngropat în cimitirul din Callander pe cheltuiala primăriei. Singura depozitie interesantă fu cea a doctorului, care făcu să treacă un fior de groază printre ascultători, povestind cum se făcuse țandări scăfirlia lui

Andrew Lyndsay la impactul cu bolovanul mînuit de *miss McCartery*. O priviră pe Imogène cu reproş şi se ridicară vro cîteva murmure nefavorabile la adresa ei. Deoarece Imogène depusese mărturia, Herbert Flootypol, chemat la rîndul lui, declară că asistase de departe la atacul contra domnişoarei McCartery, prea de departe spre a putea recunoaşte pe agresor, dar îşi exprimă convingerea că strigătele lui, ale lui Flootypol, salvaseră viaţa domnişoarei. El îşi preciză, spre marele interes al asistenţei, grija de a pune mîna pe parul de care se folosisese adversarul înfăşurîndu-şi mîna în batistă pentru cazul cînd ar fi existat amprente digitale. Dar poliţistul Tyler întoarse cu 180° simpatia publicului vorbind despre acei turişti de vară care, fiindcă citiseră prea multe romane poliţiste, considerau că au şi daruri de detectivi. Bineînţeles, pe „arma“ mortului nu era nici o amprentă, admiţînd că era chiar ciomagul care fusese depus la biroul domnului anchetator. Herbert Flootypol se retrase roşu de ruşine. Corrway dădu citire verdictului de ucidere în legitimă apărare, dar -- de data asta — n-o mai felicită pe *miss McCartery* spre a nu-i spori popularitatea.

La ieşirea de la audiere, primarul îi declară Imogènei cu insolenţă nemaiauzită că, dacă ea nutrea intenţia de a ruina primăria, el se simţea obligat să-i spună pe loc că, în aceste condiţii, Consiliul municipal trebuia să studieze posibilitatea unui împrumut. Întorcîndu-se acasă, *miss McCarthery* găsi o cutie de ciocolată trimisă de anchetator.

În seara aceleiaşi zile bogată în întîmplări, poliţistul Tyler tocmai se deda jocului său zilnic cu săgeţile la „Mîndrul Highlander“, cînd patronul, Ted Boolit, întrebă cum

se făcea că nu-l văzuse de două zile pe șeful lui, Anchibald McClostaugh. Samuel dădu deoparte săgețile și, întorcându-se către jucătorii care așteptau răspunsul, începu :

— Închipuiți-vă un om căruia nu-i plac tracasările, care locuiește într-un ținut minunat, unde așteaptă liniștit vremea pensionării. Și, închipuiți-vă acum că în acest orașel fără istorie debarcă într-o seară o blestemată de scoțiană cu părul roșu...

CAPITOLUL IX

Imogène dormise prost. Se tot sucise și se răsucise în pat, insomnie datorată unei așteptări febrile. I se părea că n-o să se mai lumineze niciodată de zi, ziua aceea cînd avea să ia cea mai importantă hotărîre din viața ei : să-i spună da sau nu lui Gowan Ross atunci cînd avea s-o întrebe dacă vrea să devină soția lui. Avea ea dreptul să introducă un străin în cultul pe care-l purta lui Robert Bruce, lui sir Walter Scott și tatălui ei ? Dacă Gowan o iubea, trebuia să împărtășească gusturile ei, fiindcă ea n-avea de gînd, în nici un caz, să-și sacrifice tovarășii de cotdeana pentru ultimul venit.

Ecolul pașilor doamnei Elroy intrînd în bucătărie o smulse pe Imogène din reverie. Aerul acru al menajerei, puțenia ei, din care ieși doar ca să-i arunce un „bună ziua“ laconic la salutul ei foarte amabil, dovedeau înestul că bătrîna persista în a împărtăși părerea Callan-ului cu privire la purtarea ei extravagantă. Dar Imogène n-avea deloc de gînd să se lase copleșită într-o zi de

la care aştepta atât de mult, de dispoziția mormăitoare a Rosemariei. Mîncă deci cu o poftă de lup și urcă din nou în camera ei ca să-și combine o toaletă care trebuia să unească acel ceva ce stîrnește confidențele și permite îndrăzneli înțelepte cu sobrietatea unei virtuți fără bănuială. Fu gata cu mult înaintea orei stabilite și, fără măcar să-și mai dea seama ce face, puse pistolul în geantă.

Suna de zece cînd se auzi un sunet ușurel de clacson, care spori bătăile inimii Imogènei. În clipa aceea Rosemary strigă de jos :

— Miss Imogène !... Domnul de ieri întrebă de dumneata !

— Vin !

Înainte de a ieși din cameră aruncă o ultimă privire asupra cadrului familiar pe care avea să-l vadă, poate, în alt fel la întoarcere. Nu îndrăzni să-i privească pe Robert Bruce, Walter Scott și pe tatăl său, fiindcă avea impresia că-i trădează puțin.

Imogène voise să iasă fără a trece prin fața doamnei Elroy, dar aceasta, ca și cum ghicise intențiile stăpînei sale, se așinea în prag. Era clar că n-avea de gînd să piardă nimic din spectacol.

— Prin urmare, iar pleci ?

— Da, ne ducem să mîncăm la iarbă verde.

— Numai voi doi ?

— Da, de ce ?

— Așa. Mă întreb ce-ar fi zis căpitanul văzîndu-și fiica ducîndu-se cu un bărbat fără pălărie pe cap.

Miss McCarthery nu se putu împiedica să nu rîdă :

— Doamnă Elroy, ai uitat că bat pe cincizeci ?

— N-are nici o importanță ! O fată e o fată la orice vîrstă ! În orice caz, pe ăsta încearcă să-l lași viu !

Bucuroasă pentru săgeata aruncată, bătrîna se răsuci pe călcîie și se întoarse în bucătărie, lăsînd-o pe Imogène descumpănită. Dar Gowan se grăbea deja în întîmpinarea ei ca să-i spună despre bucuria de-a o duce să stea o zi la aer. Deși fu măgulită de entuzismul lui, observă că ținuta însoțitorului său lăsa de dorit în privința armoniei culorilor și că, atunci cînd aveau să fie căsătoriți, avea să vegheze spre a-i corecta gusturile.

Cînd ajunseră la Trossachs, unde în spatele fiecărui bolovan imaginația scoțienei vedea arcașii lui Bob Roy în ambuscadă, Imogène socoti că Ross nu fusese prea inspirat aducînd-o în acest colțișor ca s-o curteze. În acest decor celebru, atmosfera inspira cu adevărat mai mult la eroism decît la iubire. Se sili deci să se reculeagă spre a adopta ținuta potrivită cuiva căruia un domn curtenitor avea să-i ofere averea și viața, dar în ciuda acestor eforturi, în loc să-și audă bătăile inimii, ea auzi galopul cailor lui Bob Roy.

— Imogène, țin să-ți prezint din nou scuzele mele în legătură cu Lyndsay, ori, cel puțin, cu individul pe care-l numeam astfel. Mă simt puțin responsabil. Prezența mea alături de el era un fel de cautiune. Dar îți repet, nu era vorba decît de o simpatie de club, de altfel întocmai ca și în cazul lui Allan Cunningham.

De data asta Imogène își auzi clar bătăile inimii. Cu tonul cel mai detașat pe care-l putu lua, ea întrebă :

— Domnul Cunningham are un aer foarte civilizat, nu-i așa ?

— Da, cred că e un gentleman... Ți-am spus că m-a rugat să te salut din partea lui ?

— E foarte amabil. Se întoarce curînd la Callander ?

— Cred că nu mai are mult pînă termină cu cîntăreața lui.

Pe miss McCarthery o chinui din nou gelozia :

— Presupun că-i o ființă superbă !

— Zău că nu ! Vocea ei e superbă. Cît despre ea, o găsesc mai curînd vulgară...

Ross îi păru Imogènei mult mai simpatic decît înainte... Își lăsară mașina pe marginea drumului și, Ross încercîndu-se cu căratul proviziilor, începură să se aventureze printre stînci. Foarte repede Gowan începu să sufle din greu și să transpire. Imogène se gîndi că avea să-l oblige în fiecare dimineață la cîteva mișcări de cultură fizică. Ceea ce complica totul, era că Ross se considera obligat să pălăvrăgească și, lipsindu-i respirația, se întrepru la jumătăți de frază. Însoțitoarea lui își ascundea cu greu pornirea spre rîs, deși subiectul tratat nu aducea deloc a glumă : Gowan își povestea viața. Necunoscîndu-și tatăl, fusese crescut de doamna Ross, care, după cît crezu Imogène că pricepe, trebuie că era genul femeie-stăpînă. Nu tolerase niciodată ca fiul ei să aibă altă părere decît a sa. Astfel, Ross fusese succesiv un băiețel temător, un adolescent supus, un tînăr timid, un bărbat fără voință, apoi un flăcău bătrîn care se temea de maică-sa la cincizeci de ani tot atît cît se temuse la zece. Doamna Ross murise cu un an în urmă și, dăruit subit lui însuși, Gowan nu mai știa ce trebuie să facă. Pe scurt, miss McCarthery ghici că însoțitorul ei, abia eliberat din sclavie, nu spera decît să renunțe cît mai curînd la această libertate de care părea sătul pînă-n gît. Ar fi fost ușor să-l duci de nas și

Imogène, în vinele căreia curgea sîngele autoritar al căpitanului din Armata Indiilor, lua în considerație cu plăcere un viitor de stăpîna casei hotărînd totul și urmată mbește. Da, cu siguranță, acest Gowan Ross avea să fie un soț pe măsură.

Se cocoțară în vîrful unei stinci, capătul excursiei lor. Imogène, sosită prima, îi întinse mîna lui Gowan care se cramponă și, cu un efort din rărunchi, urcă pînă la ea. Cînd își recăpătară suflul, aruncară o privire asupra peisajului și căzură pe dată de acord susținînd, o dată mai mult, că Scoția era cea mai frumoasă țară din lume și că trebuia să fii de rea credință ori străin ca să nu convii asupra acestui punct.

Gowan Ross deschise coșul și scoase proviziile. Mai întii o omletă cu dulceață pe o farfurie de carton ornată cu nu-mă-uita, o salată de carote crude în chip de antreuri și ca fel de rezistență, o *mealee pudding*¹ rece, care ar fi făcut să dea înapoi orice ființă umană născută la sud de Cheviot Hills. Într-adevăr, numai un stomac scoțian era capabil să digere fără prea mari neazuri această magmă de intestine de vită și făină de ovăz. În sfîrșit, o sticlă de scotch completa acest meniu. Imogène și însoțitorul ei începură prin a bea cîte o înghițitură de whisky pentru gloria Scoției, apoi alta în onoarea prieteniei, încă una în ciuda dușmanilor domnișoarei McCarthery. Pe stîncă mîngiată de vîntul landei, aducînd cu el miresme de ierburi, cuplul se vedea puțin în postură de Adam și Eva înainte de dispariția Paradisului pămîntesc. Atunci fu momentul cînd Ross își luă inima în dinți și zise :

— Îmi permiți să-ți mărturisesc, dragă Imogène, că mă simt deosebit de bine în compania ta ?

— Sînt flatată de asta, Gowan...

¹ Budincă din amestec de măruntaie (n.t.).

— Și că... și că, în sfârșit, aș dori să... să nu mă mai părăsești ?

Miss McCarthery avu un rîs din gît, asemeni unui gurgurit tandru, ca și bucuria unei zeflemele afectuoase :

— Trebuie să înțeleg, Gowan, că ești pe cale să-mi cer să devin soția ta ?

— E dorința mea cea mai scumpă !

— Cred că putem fi fericiți împreună.

— O ! O, dragă, dragă Imogène !

Asemeni unui băiețel, Ross sări și acoperi mina amicei lui cu sărutări. Imogène simțea că-i vine să rîdă și să plîngă în același timp. O cuprinse un val de orgoliu : nimeni nu se logodise în chip atît de romantic, pe această stîncă din Trossachs, cu cerul Scoției drept martor ! Ciocniră pentru fericirea lor viitoare și whiskyul îi umplu de o dulce euforie. La cîțiva metri mai încolo, un copac pipernicit dar solid semăna cu o santinelă supraveghind apropierea unui posibil invadator. Totuși Imogène, ca o bună scoțiană, nu-și pierdu deloc simțul realității și declară :

— La Amiralitate cîștig douăsprezece lire pe săptămînă...

— La Irahm George primesc douăzeci și una de lire în fiecare vineri seara.

— Asta face împreună treizeci și trei de lire...

— Cred c-o să rezistăm, nu-i așa ?

— Și eu cred. Bineînțeles, vom locui la mine, în Chelsea.

— Totdeauna am visat să locuiesc în Chelsea...

Constatară cu satisfacție că se aflau în acord deplin asupra a toate și băură încă o înghițitură spre a celebra această înțelegere perfectă. Pe dată lichidară apoi salata de carote crude. Înainte de a aborda mealee pudding, Ross remarcă :

— Dacă ai vrea, Imogène, am putea fi mai bogați și am duce o existență foarte confortabilă... Cum ți-ar surîde să ne ducem să petrecem iarna la soare ?

Miss McCarthery presupuse că Gowan suporta mult mai prost scotchul decât ea însăși :

— N-o să mai lucrez la Amiralitate ?

— Nici eu la Irham & George !

— Și prin ce miracol ?

— Ai asupra ta documente care valorează mulți bani...

Imogène crezu că aude o glumă de prost gust.

— Din nenorocire, ele aparțin Angliei !

— Tu nu ești englezoaică, ci scoțiană !

— Gowan, când e vorba de apărarea națională, nu mai există nici englezi, nici scoțieni...

— Sînt sigur că ai putea scoate din asta cel puțin zece mii de lire...

O bănuială atroce străbătu mintea Imogènei : nu cumva Ross o curtase în speranța că va reuși această afacere respingătoare ?

— Încetează cu glumele, Gowan, nu-i deloc amuzant !

— Ba eu găsesc că e !

Tonul cel nou al însoțitorului ei o făcu să se înfioare. Ce însemna asta ? Își pierduse ceva din siguranță când îl întrebă :

— Gowan, cum să înțeleg atitudinea ta ?

— Îmi pare rău, Imogène, dar cred că ne-am distrat destul. Acum trebuie să trecem la lucruri serioase.

Sub ochii îngroziți ai domnișoarei McCarthery avu loc în ființa lui Ross o adevărată metamorfoză. Se terminase cu omulețul bonom, rotunjour și timid, roșind din nimic, cu o privire de puști. Vedea în fața ei un bărbat nu toc-

mai înalt, dar a cărui grosime da impresia unui bloc dur, pe care strălucirea metalică a ochilor îl făcea neliniștitor. Vru să lupte contra panicii care-o invada și se ridică. Făcîndu-și curaj, ea strigă mai mult decît zise :

— Gowan Ross, te rog să mă duci la Callander !

El ridică, la rîndul lui, tonul :

— Nu-ți ieși din fire, Imogène, ascultă-mă !

— Dacă trebuie s-ascult mai departe propunerea ta prostească, ai face mai bine să taci ! Iar dacă nu...

— Dacă nu ?...

— Dacă nu, îmi iau cuvîntul înapoi !

El izbucni într-un rîs înfiorător de vulgar și *miss McCarthery* ghici că n-avea să mai fie doamna Ross, așa cum nu fusese nici doamna Lyndsay. Vru s-o reteze scurt cu orice explicație, ca să nu înțeleagă mai clar cea ce bănuia. Dar pentru a ajunge la asta, trebuia să treacă alături de Gowan.

— Rămii unde ești, *miss* ! Imi trebuie documentele pe care le ai la dumneata și, dacă e nevoie să ți le iau chiar eu, o voi face !

Imogène aruncă o privire disperată genții unde se găsea pistolul, dar aceasta se afla între ea și agresor. Îl duse cu vorba spre a încerca să cîștige timp :

— Și eu care credeam că mă iubești !

— Nu fi așa de proastă ! Am altceva de făcut în viață decît să spun istorioare galante unor scoțiene ridicole și pensionare ! Evident, nu eu sînt cel care ți-a scris bilețelul de amor din pricina căruia ai dat frîu liber imaginației... L-ai omorît pe vechiul meu prieten, tovarășul meu de luptă și ai să plătești pentru asta ! Dă-mi hîrțiile alea, ori vin să le caut !

Miss McCarthery se dădu îndărăt pînă la limita extremă a stîncii care, în colțișorul acela, se întindea cu un pînten

altat la cinci metri deasupra solului. Ea nu putea sări fără să riște să-și sfărîme un braț și să se pună astfel la dispoziția banditului. Asemeni sorei Ana pe drumul ei, plimbă o privire disperată în jur, dar nu văzu venind nici o salvare. Înțelese că era pierdută.

— Tu ai vrut-o !

Și Gowan Ross se grăbi spre Imogène McCarthery. Dar fantoma lui Bob Roy, care se plimba pe acolo, n-o putea lăsa pe descendenta lui să sucombe sub loviturile unui trădător și, deci, aranjă astfel ca, în saltul lui impetuos, mizerabilul de agresor să pună piciorul în omleta cu dulceață, ceea ce avu ca efect imediat producerea unui deraș și o cădere violentă pe spate, pe piatra de care, craniul său ciocnindu-se, făcu un zgomot surd. Împinsă de instinctul ei bătaios, Imogène își și se lăsa să cadă cu toată greutatea pe pieptul adversarului său. Gura lui Gowan exală un fel de fisiit asemănător unui balon care se dezumflă. Fără îndoială, devenise pentru o vreme, incapabil de orice bătălie. Așezată deasupra adversarului ei, *miss* McCarthery își restabilea respirația, cînd auzi o voce calmă constatînd :

— Cred că, după alte toate, i-ai desfundat și abdomenul...

Imogène scoase un strigăt de groază și se ridică iute spre a face față noului venit. Natural, era vorba de Herbert Flootypol, care, neîndoielnic, venea să ducă la bun sfîrșit tentativa ratată de complicele ori de rivalul său. El se aținea la extremitatea stîncii pe unde urcaseră Gowan și ea însăși. Calculă că înainte de a ajunge la el avea timp să mînaște pistolul. Ceea ce și făcu și, vizindu-l pe Herbert, întepenit de groază, urlă :

— Dăruiește-i sufletul Domnului, galez ticălos !

El ridică brațele, strigînd :

— Nu-ți ieși dn fire, Imogène !

Din fericire pentru Flootypol, enormul proiectil trecu la vreo patru metri buni de țintă, dar secționă o ramură a copacului singuratic pe care-l admirase ea cu cîteva clipe mai înainte, o ramură de vreo patru degete în diametru ! Galezul nu așteaptă ca ea să-și repete gestul ucigaș și fugi traversînd landa, alergînd din răspuțeri, cu pulpanele hainei fluturînd ca vâlurile unei dansatoare. Imogène mai trase încă o dată în direcția lui și glonțul dislocă un sfert dintr-un bolovan de mai multe kilograme. Împăcată, fantoma lui Bob Roy se depărtă.

Scos din leșinul lui de acest tumult, Ross scoase un geamăt și încercă să se ridice. Dar miss McCarthery, redevenită fiică a clanului Mac Gregor, ingenunche lângă Gowan și-l flancă printr-o solidă lovitură cu patul armei în cap, strivindu-i pielea frunții și trimițîndu-l în afara lumii sensibile. Această măsură de precauție o dată luată, ea începu să-l lege fedeleș și, în acest scop, nu adăstă în a-i scoate pulpanele cămășii spre a face din ele fișii rezistente, apoi, cu scopul de a-l împiedica să profereze injurii pe care pudoarea nu i le permitea să le audă, îi aplică un căluș zdravăn pe gură, avînd grijă totodată să-i degajeze nasul. După care își tăie o porție de *mealee pudding* și rase o dușcă de whisky. Ross, care-și revenise în simțiri, o privea făcînd asta cu ochii lucind de ură. Miss McCarthery ridică paharul :

— În sănătatea ta, Gowan Ross și așteptînd ca tu să pricepi cît îl costă pe cel care atacă o fiică a Highland-sului !

Abandonînd resturile unui festin care nu mai avusese loc, Imogène îl apucă pe Gowan de gulerul hainei și începu să-l tîrască asemeni unui sac de cartofi, cu intenția de a-l duce la mașina abandonată în drum. Pesemne că prizonierul trăi momente penibile, și cum el se răsucea în toate chipurile spre a-și face cunoscută nemulțumirea, miss McCarthery se opri spre a-i adresa o punere în gardă:

— Ascultă-mă bine Gowan, ceea ce fac nu mă distrează, ba chiar mă obosește mult, dar trebuie s-o fac și pe-asta ! Nu-mi complica sarcina, fiindcă altminteri trebuie să te pocnesc iar în cap ! Pricepi ?... Atunci, hotărăște-te !

Fermierul Peter Hovenan se simțea într-o dispoziție excelentă. Tocmai făcuse o vizită la soții Collins, cu a căror fiică unică, Ruth, spera să se însoare. Fusesse foarte bine primit, fapt din care deducea că afacerile lui mergeau bine și că putea accede la un viitor confortabil. Considerînd că o astfel de reușită merita o recompensă, hotărî să și-o acorde oferindu-și un păhărel la „Mîndrul Highlander“ din Callander. Nu era decît la vreo doi kilometri de orașel cînd observă un automobil oprit pe marginea drumului și o femeie aplecată peste motor. Ca un bărbat galant ce era, care-o vedea pe iubita lui, Ruth, în toate persoanele de sex slab întîlnite, Peter se opri în spatele mașinii pe care-o recunoscuse a fi a lui Bill Vascott, garajistul din Callander. Amabil, își oferî serviciile conducătoarei, o demoazelă înaltă, cu părul roșu și care-i păru la prima vedere o femeie stăpînă pe ea.

— Ce nu merge, miss ?

Imogène întoarse spre bunul samaritean o față îngrijorată :

— A avut câteva icnituri și pe urmă s-a oprit.

Peter, care se lăuda că se pricepe la mecanică, băgă de seamă cu ușurință că nimic nu era defect la motor și tocmai se întreba cum să iasă cu fața curată din afacerea asta, când avu ideea să se uite la indicatorul de benzină.

— Miss, știți că mașinile merg cu benzină ?

— Ce-ntrebare, tinere !

— A, vă spun asta fiindcă nu mai aveți nici o picătură din acest lichid în rezervor !

— Asta era !

— Aveți cumva de făcut un drum mai lung ?

— Nu, numai pînă la Callander.

— În cazul ăsta pot să vă depenez. Am ca rezervă un bidon de cinci litri.

Hovenan se duse să caute bidonul și-l vărsă în rezervor. Imogène se pierdu în mulțumiri și deschise geanta ca să plătească. Peter simți că-i sare inima din loc zărind un ditamai pistolul. Dintr-odată, nu mai avu decît o idee : ș-o șteargă cît mai repede posibil și blestemă instinctul cavaleresc care-l făcuse să vină în ajutorul acestei femei atît de periculos inarmate. Cînd miss McCarthery îi dădu banii, bolborosi un „mulțumesc“ ininteligibil și se întoarse la iuțeală spre propria lui mașină, dar crezu c-au să-l lase picioarele cînd, trecînd pe lîngă portiera din spate, văzu înăuntru un bărbat însîngerat și legat ca un caltaboș. O clipă, fermierul se întrebă în ce fel trebuie să acționeze. Dacă n-ar fi văzut pistolul, s-ar fi grăbit în ajutorul nenorocitului ! Cel mai simplu era să ajungă cît mai repede posibil la postul de poliție din Callander. Hovenan se stăpîni

spre a urca fără grabă în mașina lui, demarînd ușurel, salutînd-o în trecere pe *miss McCarthery*, dar, din clipa cînd — după oglinda retrovizoare — socoti că teribila femeie nu se mai îngrijea de el, apăsă din răspuțeri pe accelerator și mașina lui țîșni ca un bolid. Preocupată să coboare capota, Imogène se opri spre a-l vedea pe depanatorul ei dispărînd la colitură într-un scrișnet de pneuri și clătină din cap gîndindu-se la tinerii din ziua de azi care au un comportament cu totul ciudat.

Resemnat, abandonînd o bătălie care-l epuizase după opt ore de cînd tot încerca să iasă din ea onorabil, Archibald McClostaugh, călcîndu-și pe suflet, arătă cu un gest tragic tabla pe care, și de astă dată, pionii erau aranjați în ordine perfectă și, cu o voce în care se ghicea amărăciunea luptătorului învins — îl întrebă pe polițist :

— Samuel, după părerea ta, cum dai mat în trei mutări cu negrele ?

Tyler se aplecă asupra problemei puse, dar nu mai avu vreme să-și dea cu părerea, fiindcă o mașină se opri în fața postului de poliție în scrișnet de frîne. O fracțiune de secundă mai tîrziu, Peter Hovenan intra ca un nebun în biroul lui Archie, urlînd :

— Șefu' ! Șefu' !

Apoi, incapabil să mai spună ceva, se lăsă să cadă pe un scaun, doborît de emoție. Cei doi polițiști se priviră ca și cînd și-ar fi spus : „E beat ! E o păcăleală !” McClostaugh îl împunse în umăr pe Peter și-l scutură cu putere :

— Ei, despre ce-i vorba, băiete ? Unde te crezi aici ?

— Șefu, dac-ați ști !

— Dac-aş şti ce ?

— Femeia aia...

Instinctiv, cei doi poliţişti se priviră din nou, deoarece cuvîntul „femeie” evoca în mintea lor, iremediabil, anunţarea unei catastrofe legată de numele Imogènei McCarthy.

— Te hotărăşti să vorbeşti ? Da sau ba ?

— Ascundea un pistol în geantă ! Am băgat de seamă cînd mi-a dat banii !

Şi tipul ăla cu mutra plină de sînge, cu căluş la gură şi hărtănit tot ! Tipa uitase să pună benzină ! Fără asta n-aş fi băgat-o de seamă niciodată !

Archibald McClostaugh anunţă calm :

— Mereu auzeam spunîndu-se că nebunia ăleia ar fi contagioasă. Şi uite şi dovada, Tyler ! A fost de-ajuns ca blestemata asta de fată bătrînă cu părul roşu să ajungă în oraş, pentru ca ăştia să umble ca înţepaţi de streche !

Peter sări în picioare :

— Da, are părul roşu ! Chiar că asta mi-a amintit-o pe sora pastorului !

Tyler reuşi să aducă puţină lumină în discursul fermierului, ceea ce sfîrşi prin a-l face aproape coerent în istorisirea întîlnirii lui cu Imogène. Scîrbit, Archibald nu interveni decît spre a afirma :

— O cunoaştem noi bine pe necunoscuta dumitale. E vorba de *miss* McCarthy.

— Aceea care...

— Da, aceea care...

— Și nu faceți nimic ca să-l salvați pe nenorocitul ăla ?

— Fii sigur, tinere, că *miss McCarthery* are obiceiul să ne aducă rodul vânătorii sale... De altfel, convinge-te singur ! Uite-o !

Consternat, Peter o văzu intrînd pe Imogène care se adresă polițistului :

— Tyler, am pentru tine un pachet în mașină !

Archibald îi făcu tînărului fermier cu ochiul :

— Ei, ce ți-am spus ? Și-acum, amice, golește locul !

Hovenan încercă să-i păcălească pentru ca să-l lase. I-ar fi plăcut să asiste la ceea ce urma să se întîmple, dar McClostaugh îl scoase pe ușă-afară fără să ezite.

În clipa cînd părăsea postul de poliție, Imogène auzi că polițiștii din Edinburgh vor veni să-l ia pe Gowan Ross, pe care îl și reclamaseră în clipa cînd Archibald, fidel consemnului său, le telegrafiasse ca să-i înștiințeze despre noua ispravă a domnișoarei McCarthery. Ca din întîmplare — și asta era ceea ce-l înfuria și mai tare pe McClostaugh — acești domni erau deja la curent și plecați la drum spre a beneficia de livrarea prăzii. Cît despre Gowan Ross, el era într-o asemenea stare deplorabilă în ce privește rezistența fizică, încît mărturisi tot ceea ce voiau să-l audă mărturisind. Singura sa extravaganță fu, în clipa ieșirii împreună cu oamenii Edinburghului, să se întepenească în fața domnișoarei McCarthery și s-o apostrofeze grosolan : „Cătea !” În tăcerea care urmă, fu auzit șeful de secție remarcînd :

— Acești vagabonzi au uneori spirit de observație...

Imogène îl fulgeră cu privirea și părăsi postul de poliție. Cînd apăru pe trotuar, curioșii se dădură în lături fără o vorbă. Pentru *miss McCarthery* această liniște se do-

vedea a fi mai rea decît cea mai crudă injurătură. Dar ce le făcuse ? Nu puteau pricepe că pentru ei își risca ea viața ? Ah ! Ingratitudinea mulțimii ! Sosind acasă, scoțiana o găsi pe doamna Elroy, care părea s-o aștepte cu nerăbdare.

— Te-ai întors, doamnă Elroy ?

— Da, m-am întors, *miss McCarthery*, ca să vă spui că nu mai vin !

— Plecați de la mine ?

— Te-am prevenit ! Am auzit ce i-ai făcut omului ăla în Trossachs ! Mama imi zicea : spune cu cine te aduni, ca să-ți spun cine ești ! Dacă fostul căpitan ar vedea asta !

— Dar e vorba de un criminal !

— Dacă fostul căpitan ar vedea o timpită ca tine amestecindu-se în treburile care n-o privesc, s-ar ridica din mormint ca să-ți ardă vreo cîteva la fund !

Doamna Rosemary Elroy scotea flăcări pe nări. Era pentru prima oară, în șaptezeci de ani, cînd îi vorbea pe tonul ăsta. Ar fi avut chef să i se răspundă, dar înfățișarea Imogènei o făcu să se lase păgubașă. Se mulțumi să zică :

— Îmi datorezi două lire și șase pence.

Miss McCarthery cotrobăi prin geantă :

— Uită-le și acum valea !

— Cu mult mai iute decît să stau la o ființă de teapa ta !

Doamna Elroy odată plecată, Imogène, la capătul nervilor, urcă în odaia ei și plinse. Nu simțea nici o adiere întăritoare dinspre trioul ei tutelar acolo pe față : Robert Bruce, Walter Scott și tatăl său. În fața cruzimii celor vii, morții nu aveau mai mult decît greutatea unor umbre. Sărmana și plingăreața Imogène plutea în derivă, cînd, deo-

dată, un gând străpunse ceața minții ei, punind cel mai dulce, mai cald și mai blind dintre balsamuri : dacă nici Lyndsay, nici Ross nu-i scriseră bilețelul de amor, înseamnă ,că Allan Cunningham era autorul !... Allan !... Dragul de Allan pentru care inima Imogènei bătea precum a Juliettei pentru Romeo... Dar o Juliettä care ar fi putut fi mai degrabă mătușa, decît contemporana iubitului ei... Această problemă a datei de naștere arunca un curent înghețat peste entuziasmul fiicei căpitanului Armatei Indiilor, dar ea se amăgea că inima n-are vîrstă, mai ales că nu se folosise de ea niciodată. Allan, rănit în viață, căuta fără îndoială liniște într-o companie unde ar întîlni, într-o singură ființă, reunite mama, sora și amanta. Miss McCarthery se simțea capabilă să-și asume toate aceste roluri. Sărăcuțul drag. trebuie că se plictisea acolo, departe, printre cîntărețele și dansatoarele de la „Trandafirul fără spini“... Fără îndoială, își închipuia că e cu totul uitat... Mare nebun, drăguțul de el ! Ce mîndru ar fi de Imogène a lui dac-ar afla felul cum s-a descotorosit de doi spioni pe care-i luase drept amici ! Așteptînd ca sir Henry Wardlaw să catadixeară s-o primească la „Ancorele“, miss McCarthery estimă că singurul care-o putea ajuta era cel ce avea să devină protectorul ei natural. Ea compuse o foarte frumoasă scrisoare în care, fără să piardă nimic din rezerva pudică, pe care, desigur, băiatul avea s-o aprecieze, îl lăsa să înțeleagă faptul că nu trebuia să-și piardă speranța de a-și vedea într-o zi aspirațiile împlinite, într-o zi poate mai apropiată decît credea...

Cînd scoțiana termină de scris textul pe care-l considera prima ei scrisoare de dragoste, realizează că ignora adresa precisă a iubitului ei Romeo. Dar asta n-o opri, fiindcă, la fel ca toate îndrăgostitele, ea se încrezu în lume spre a

purta de grijă iubirii sale și, cu scrisul ei mare, trecu pe plic :

*„Domnului Allan Cunningham
„Trandafirul fără spini“
Scoția Edinburgh
În grija poștașului din Edinburgh“.*

Miss McCarthery, redevenită ea însăși, ieși cu pas hotărât ca să ducă scrisoarea la poștă și, când se întoarse, o găsi pe Nancy Nankett în grădina ei.

CAPITOLUL X

Deși de un natural demonstrativ în tot ceea ce privea universul sentimental, Imogène, odată trecut primul moment de surpriză, deschise larg brațele și-și îmbrățișă prietena cu ardoare înainte de a o duce în casă. În vreme ce-i pregătea un prînz ușor, miss McCarthery o întreba pe domnișoara Nankett :

- Dragă Nancy, prin ce miracol ești la Callander ?
- Scrisorile tale...
- Scrisorile mele ?

M-au înnebunit complet... Aceste atacuri al căror scop ești tu. acești bărbați despre care-mi spui că-i omori cu sînge rece... Uluitor ! Toate astea m-au făcut să mă gîndesc că nu poți rămîne mult timp singură. Janice Lewis mi-a cedat rîndul ei la concediu, am sărit în primul tren despre care am fost asigurată c-ar fi în stare să mă ducă la Callander, și uite-mă !

Așezînd în fața ei o farfurie de terci de ovăz, Imogène declară cu o voce vibrînd de tandrețe :

— Nancy, n-o să uit niciodată ce-ai făcut pentru mine !

— Păi și tu, în ce te privește, la birou ai fost mereu de partea mea !

— Dar ăsta nu era un motiv să-ți irosești concediul !

— Poți să fii sigură că nu-l irosesc, fiindcă am de gînd să te rog să mă duci să vizitez Highlands.

— Nancy, îți promit că, imediat ce-mi termin misiunea, sînt aproape gata, o să fiu ghidul tău, astfel încît, la întoarcerea la Londra, ai să cunoști Highlandsul la fel de bine ca mine sau ca orice alt băștinaș !

În ciuda protestelor domnișoarei Nancy, cînd ajunseră în salon, Imogène desfăcu o sticlă de whisky, afirmînd că, în ciuda tuturor aventurilor ei, nu-și pierduse gustul ceaiului de seară, iar porto i se părea puțin cam fad pentru cineva care se jucase cu moartea. Impresionată, Nancy Nankett nu mai îndrăzni să ridice nici o obiecție. Pînă la o oră avansată din noapte, *miss McCarthery* povesti amiceii sale tot ce i se întîmplase de la plecarea din Londra. Îi mărturisi (fiindcă trebuia să se mărturisească și ea cuiva și, în plus, deși-i promisese lui *sir Henry*, nu mai era vreo rațiune deosebită de a păstra secretul) în ce consta misiunea ei și-i arătă ascunzătoarea unde-și disimula prețioasele documente. Domnișoara Nankett, spre deosebire de prietena ei, n-avea nimic dintr-o amazoană gata mereu de luptă. În ciuda micii ei înclinații pentru whisky, ea își muie de multe ori buzele în pahar, într-atît se simțea de terorizată și pasionată de ceea ce auzea. Cînd i se dădu voie să-și dea cu părerea, își exprimă convingerea că nemiloșii adversari ai Imogènei — și mai ales bărbatul acela

cu ochi albaștri și mustață de focă — nu vor dezarma pînă în ultimul moment, cînd vor fi nevoiți să recunoască faptul c-au pierdut partida. Și fiindcă polițiștii din Callander erau niște incapabili, oare n-o sfătuia înțelepciunea să ceară ajutor la Londra ?

În clipa aceea *miss McCharthery* îi mărturisi că-l aștepta pe Allan Cunningham și fu astfel în situația s-o pună la curent pe amica ei cu poveștile intime care dublau faptele sale de vitejie. Nancy se interesă și de unii și de alții. Imogène îi istorisi, cu lux de amănunte, incidentul scrisorii amoroase (pe care se duse s-o caute în șifonier spre a i-o arăta și a întări astfel ceea ce spunea), scrisoarea pe care-o atribuisese, cu prudență, mai întii lui Andrew Lyndsay, apoi lui Gowan Ross și din ce motive (cei doi membri ai triadei fiind eliminați) trebuia ea să admită că Allan Cunningham era cel care-o iubea, fără a îndrăzni să întreprindă ceva în alt fel decît în acest chip discret. Solicitată, *miss McCarthery* schiță un portret entuziast al lui Allan și atît de veridic, încît domnișoara Nankett nu se putu împiedica să observe :

— Dar... e un om tînăr...

Imogène roși :

— Totuși Allan, să știi, nu-i departe de patruzeci.,.

— Dar încă nu-i are...

— Nu cred... Ei, ghicesc eu la ce te gîndești !

— Te asigur...

— Ba da, ba da ! Și e normal... Cum un bărbat încă foarte tînăr se poate îndrăgosti de o femeie care nu mai este... Nu-i așa ? Chestiune pe care mi-am pus-o și eu, poți să fii sigură, dar uneori dragostea urmează drumuri ciudate și, slavă Domnului, poate încă mai există bărbați care rămîn mai sensibili la frumusețea interioară, decît la

aparențe. De altfel, Allan, care se ocupă de angajarea artiștilor, trebuie că e sătul de toate fetițele alea frumusele și fără creier... Și în sfârșit, la o adică, dacă-i pe-așa, asta-i situația, nu ? Inutil să-ți montezi o ciocănitore-n cap !

Dimineața venise demult cînd Imogène se apucă de pregătit platoul pentru micul dejun spre a-l duce musafirei sale, care-o primi cu prietenie și puțin confuză. Așezată la căpățîiul amicei sale, miss McCarthery o privea mîncînd și-n timpul ăsta îi prezenta programul zilei, care consta mai ales în a-i face cunoscute decorurile dramelor pe care tocmai le trăise. Abia se lansase în explicații, cînd soneria grădinii, mînuită de o mîină hotărîtă, sună prelung. Imogène țîșni dintr-un elan :

— E Allan !

Se grăbi spre oglindă sub privirea tot atît de amuzată pe cît de întristată a lui Nancy, apoi alergă spre ușă zicînd :

— Sînt ridicolă, nu ?

Domnișoara Nankett izbucni în rîs :

— Ba nu, ești pur și simplu îndrăgostită !

Dar la ușă nu era Allan și miss McCarthery se trezi nas în nas cu polițistul Tylor. Se arătă cît se poate de ursuză :

— Ce vrei ?

— Scuză-mă pentru deranj, miss, dar nu vin decît din motive oficiale...

— Adică pentru ce ?

— M-a trimis șeful.

— A !

— Uite, azi e ziua lui liberă... Ar vrea să se ducă la pescuit...

— Și de ce crezi că m-ar interesa dacă Archibald McClostaugh se duce la pescuit ori la dracu' ? Îmi închipui că n-a ajuns să-mi ceară mie voie !

— Într-un sens, nu, *miss*... Dar ar dori să știe dacă aveți de gând să faceți pagube și azi. În acest caz, ar rămîne la birou ca să recepționeze cadavrele...

— Samuel Tylor, ori ești beat de dimineată ? Sau poate Archibald McClostaugh e complet căzut în cap ! Vreți cumva să vă bateți joc de mine ?

— Nu-ți ieși din fire Imogène și...

— Ia șterge-o tu, Tylor, înainte să-mi ies eu din peni și spune-i șefului tău că e cel mai mare dobitoc pe care l-a produs Scoția vreodată !

După această apreciere definitivă, Imogène se răsuci pe călcîie, lăsîndu-l pe polițist foarte nedumerit.

Nancy își puse un șorț ca să-și ajute amica la menaj și dimineata trecu liniștit în discuții — în care *miss* McCarthery deținea rolul de vedetă, fiindcă avea mult de povestit — în vreme ce ambele domnișoare mînuiau cîrpa de praf și mătura. Spre prînz se duseră la bucătărie spre a pregăti un prînz simplu dar copios, care avea să le dea forța necesară spre a-și îndeplini proiectul unui drum lung, traversînd cîmpia Callanderului. Imogène curăța ceapa cînd sună la poarta grădinii. Cu dosul palmei își șterse ochii plini de lacrimi și zise scoțîndu-și șorțul :

— Sper că nu e Allan ! N-ar fi în avantajul meu...

Era însă Allan. Văzînd-o pe *miss* McCarthery se repezi spre ea și-i luă mîinile într-ale sale.

— Am venit cît de repede am putut... Plîngi ?

— Curățam ceapa.

Elanul său fiind tăiat de răspunsul prozaic, Allan păru o clipă să dea înapoi și Imogène se aruncă în întâmpinarea lui :

— Intră repede, dragă Allan ! Acum, că ești aici, sînt sigură că toate necazurile mele au să se termine !

— În orice caz, rămîn aici ca să te apăr și-i sfătuiesc insistent pe cei ce te plictisesc să fie atenți. N-am obiceiul să las să fie necăjite persoanele care... care... mă rog, înțelegeți ce vreau să zic...

— Da, Allan...

Scotiana își încarcă scurtul său răspuns cu toată emoția de care era în stare. Împreună se întoarseră în bucătărie, unde, la intrarea lor, Nancy se ridică.

— Dragă Nancy, ți-l prezint pe Allan Cunningham... Allan, uite-o pe Nancy Nankett, care, și ea, a venit în ajutorul meu.

— Domnule Cunningham, Imogène mi-a vorbit mult de dumneavoastră.

— Sînt flatat, domnișoară. Sper ca, cel mult, să nu mă fi vorbit de rău...

— Cred că mai degrabă de bine !

Roșie ca focul, Imogène interveni :

— Nancy, n-ai vrea să taci ? Cît despre dumneata, Allan, ai fi bun să-mi spui din ce motive m-ai abandonat de la venirea în Callander ?

— Lasă-mă să nu-ți răspund, Imogène... În plus, vreau să cred că strisoarea dumitale, atît de increzătoare și afectuoasă, înseamnă că... că ai înțeles adevăratele motive ale... fugii mele...

Miss McCarthery nu mai știa dacă e pe cale să plîngă ori să rîdă :

— Nancy, cine-ar fi crezut că un băiat mare ca ăsta poate fi atât de timid ?

— Într-adevăr... Ei bine, ca să-l pedepsim pe domnul Cunningham, să-l punem să ne ajute la bucătărie !

— Bucuros !

Curățind legumele, împănind carnea, punând tacîmurile, cei trei oaspeți ai bătrînei case se lansară într-o dezbateră animată, în care Nancy fu repede pusă la colț prin forța împrejurărilor. Cînd Allan află de tentativele ucigașe ale lui Lyndsay și Ross, nu-și putu stăpîni indignarea și strivi între dinți una sau două înjurături, după care le rugă pe doamne să-l scuze. După el, Lyndsay, și Ross, înțilniți la clubul lui, doreau să se folosească de el ca de un paravan. Cînd Lyndsay îi vorbise de un sejur în Scoția, Allan, chemat la Edinburgh cu afaceri, acceptase cu entuziasm fiindcă și el era un pescar împătimit. Și apoi fusese întîlnirea cu Imogène în tren, impresia că ea se interesa mai mult de Lyndsay și telefonul primit de la Edinburgh, care-i permitea să plece acolo. Cu toată buna credință, uitînd de planurile matrimoniale cu Lyndsay și Ross, protestă zicînd că ea nu-i acordase niciodată lui Lyndsay nici cea mai mică atenție. Allan păru în același timp convins și fericit. Spre a-și termina explicațiile, adăugă :

— Totuși, Imogène, există ceva ce nu pricep... De ce acești doi oameni țineau atîta să vină aici și din ce cauză s-au ținut de capul dumitale pînă la a vrea să te omoare ?

Miss McCarthery nu ezită decît o clipă înainte de a răspunde. I se părea că n-are dreptul să ascundă adevărul celui pe care-l considera drept viitorul ei soț și-l puse la curent cu misiunea sa, căreia întoarcerea lui sir Henry Wardlaw avea să-i pună curînd capăt. Stupefiat, Cunningham părea să nu-și creadă urechilor, apoi, cu un entu-

ziasm aproape juvenil, proclamă că ea era persoana cea mai extraordinară pe care-o întâlnise vreodată. Nancy formă un cor împreună cu el și Imogène, roză de plăcere, cu inima bătind să-i spargă pieptul, plecă să caute whiskyul spre a-și ascunde tulburarea.

După prînz, cînd Allan declară că se simte bine cum nu se mai simțise niciodată în viață, cei trei prieteni se duseră să se plimbe. Mai înainte conveniră că și Cunningham va locui tot în vechea casă, Nancy servind drept acoperire.

După portretul pe care i-l schițase Imogène, Allan îl recunoscuse imediat pe Herbert Flootopol. de cum intrară la „Mîndrul Highlander“ spre a-și lua ceaiul. Galezul se-dea tihnit într-un colț al sălii și părea să nu se sinchisească de nimeni. Ocupat să scoată bere, Ted Boolitt o salută vesel pe Imogène de departe și-l trimise pe Thomas să ia comanda. Miss McCarthery se așezase astfel încît să-î aibă în față pe Flootopol, prezența lui Allan dîndu-i toate îndrăznelile din lume. Ea începu să debiteze remarci mai degrabă neplăcute la adresa galezilor, apoi a indivizilor care poartă mustați ciudate, aprobată fiind de Cunningham, în vreme ce Nancy, jenată, îi ruga să tacă. Herbert Flootopal îi fixă cu ochii lui albaștri și nu-și mai luă privirea de la ei. Stînjeniți, încercară să continue cu bătaia de joc, dar această privire pironită pe ei îi încurca foarte tare. Excedat, Allan se ridică și se îndreptă spre masa galezului :

— Domnule, ne priviți într-un fel care nu-mi place...

Atunci se așternu liniștea în întreaga sală și Ted Boolitt, ștergîndu-și mîinile, părăsi contoarul de bere.

— N-aveți decît să vă schimbați locurile.

Herbert Flootypol răspunsese cu calm, ceea ce, în acest mediu scoțian în fierbere, întărita și mai mult spiritele, semnând cu una din cele mai cumplite insulte. Clienții de la „Mîndrul Highlander” pricepură acest lucru atît de bine, încît începură să încrucișeze priviri, în vreme ce Thomas, băiatul de prăvălie, punea mîna pe telefon ca să-l cheme pe Tyler în ajutor în caz de nevoie. Ted Boolitt se așeză între cei doi adversari :

— Domnilor, nu uitați că sînt femei de față !

Cunningham rînji :

— Tocmai de asta nu vreau să admit ca acest individ să se poarte atît de grosolan !

Herbert suspină :

— Nu cumva ai băut ?

— Eu ? ! Asta-i o neobrăzare ! Dacă vrei să te scoli, sînt gata să-ți arăt ce mai reflexe am !

— Dacă ții neapărat, dar e absolut idiot...

Galezul se ridică greoi și clienții estimară că șansele nu erau egale pentru cei doi bărbați. Ei simțiră de aceea o bruscă antipatie pentru Allan. Ted Boolitt, văzînd că eforturile de conciliere se dovediseră inutile, îi făcu un semn convenit lui Thomas, care, foarte discret, telefonă la secția de poliție, apoi începu să strîngă mesele și scaunele spre a lăsa cîmp liber de acțiune celor doi rivali. Ca să fim cinstiți, Cunningham nu se simțea foarte mîndru de el. Să boxezi cu burta asta birocratică și moale n-avea nimic dintr-o vitejie. Fără prezența amicelor sale ar fi renunțat, dar așa nu se putea. Flootypol, punîndu-și cu grijă melonul, îl întrebă pe Allan, care-l domina cu aproape un cap :

— Și acum ?

— Prezintă scuze acestor doamne, dacă vrei să eviți corecția !

— Prefer corecția !

Asistența, impresionată favorabil, trecu aproape toată de partea galezului.

— Cum vrei !

Cunningham, pe vârful picioarelor, schiță două sau trei fente rapide și expedie o directă de stînga rivalului său, vizîndu-i nasul, bănuind că durerea și vederea singelui vor fi suficiente spre a-l aduce pe adversar la împăcare. Dar pumnul lui Allan nu atinse fața lui Flootypol, și ceea ce urmă imediat, Cunningham nu mai pricepu prea bine. Cînd își reveni în simțiri, se afla întins pe spate, pe jumătate mort din pricina căderii care-l făcuse să întilnească podeaua după o trecere rapidă pe deasupra spinării galezului. Prietenii lui Ted Boolitt scoaseră un „ura“ de entuziasm, în vreme ce Imogène, repezindu-se să-și salveze cavalerul, țîșni înainte cu ghearele scoase la Flootypol, care întrerupsese lupta. Dar o voce severă înfipse toată lumea pe locuri :

— Hei, ce se întîmplă aici la voi ?

Silueta lui Samuel Tylor se decupa în dreptul ușii. Cînd îl văzu, Imogène scoase un suspin înainte de a declara :

— Aș fi pariat că e el !

Sosirea polițistului calmă fierberea generală. Fiecare se întoarse la locul său și, cum nimeni nu formulă nici o plîngere, Tyler acceptă paharul oferit de Ted Boolitt spre a-l plăti pentru deranj. Miss McCartery și prietenii ei ieșiră într-o tăcere ostilă și Imogène trebui să-și mărturisească faptul că imaginea ei în ochii opiniei publice din Callander continua să se deterioreze. În alte vremuri i-ar fi fost rușine, dar acum prezența lui Allan o făcea indiferentă la tot ceea nu privea preocupările ei sentimentale.

Cînd miss McCarthery și ceilalți ajunseră acasă, Nancy declară că fusese atît de înspăimîntată de acest incident, încît cerea voie să se ducă să se culce fără a mînca. Fură de acord și Imogène promise să urce să-i aducă o ceașcă de ceai. Deși o iubea pe fată, Imogène era îngrijorată mai mult pentru sănătatea lui Cunningham, pe care-l forță să inghită un pahar de whisky plin ochi, întrebîndu-l totodată dacă nu cumva îl doare vreo parte a trupului.

— Cel mai tare mă doare amorul meu propriu, Imogène... M-am acoperit de ridicol în ochii dumitale... N-o să mi-o iert niciodată !

— Nu spune prostii, dragul meu prieten !

— Dar cum aş fi putut presupune că omul ăsta, în aparență atît de fără vlagă, o să-mi aplicé o asemenea lovitură de judo ?

— Nu puteai ști, Allan ! Individul e un laș din moment ce folosește astfel de metode de luptă !

Tulburată, ea mîngîie obrazul băiatului și șopti :

— Allan... O să-mi amintesc totdeauna că ai riscat să fii ucis pentru mine ! Acum trebuie să urc să-i duc o ceașcă de ceai amăritei ăleia de Nancy. Destinde-te și odihnește-te. Mă întorc imediat.

Nancy, prea enervată, nu dormea. Starea ei febrilă o neliniști pe Imogène, care se întrebă dacă n-ar proceda înțelept chemînd doctorul. Domnișoara Nankett, căreia îi împărtăși această intenție, protestă vehement. Se simțea nervoasă fiindcă abia acum realiza toate pericolele adunate pe capul prietenei sale. N-avea să uite niciodată privirea sinistră a galezului. Era neîndoielnic pentru ea că omul ăsta n-ar ezita nici a doua oară s-o omoare pe Imogène

spre a intra în posesia documentelor. Tremura pentru prietena ei. Mișcată, *miss McCarthery*, căreia nimeni nu-i mărturisise niciodată un asemenea atașament, își stăpînea cu greu lacrimile.

— Îți promit să mă arăt foarte prudentă, Nancy dragă...

— Asta nu-i de-ajuns, Imogène, nu putem fi mereu lingă tițe și-l ghicesc pe monstrul ăsta gata să-ți sară în spinare ! În vorbele ei vibra o asemenea certitudine, încît Imogène fu impresionată.

— Draga mea, nu pot face ca *sir Henry* să se întoarcă mai iute !

— N-ai putea găsi o ascunzătoare care te-ar scuti să porți documentele asupra ta ?

— Care ar fi mai sigură decît asta ?

— Dar e foarte periculos !

— Cu-atît mai rău !

— Nu vorbi așa, Imogène ! Innebunesc ! Ascultă :... de ce n-ai încredința hîrțile domnului *Cunningham* ?

— Lui Allan ?

— Doar ai încredere în el, nu-i așa ?

— Evident, dar n-am dreptul să-l las să se expună în locul meu !

— Dar n-o să știe nimeni ! Dimpotrivă, mi se pare singura șansă reală ca aceste documente să nu cadă în mîinile unui astfel de individ ticălos ! Sînt sigură că domnul *Cunningham* ar fi profund mișcat de acest semn de prețuire...

Acest ultim argument deschise perspective încîntătoare în mintea domnișoarei *McCarthery*. Era adevărat că punîndu-și onoarea în mîinile lui Allan avea să-i facă cea mai tandră mărturisire de iubire și poate că atunci, și el, din-

spre partea lui, avea să se hotărască să-i spună cuvintele pe care le aștepta...

— Sigur că ai dreptate, Nancy... O să mă gîndesc la asta...

În salon, Cunningham părea să aprecieze în mod deosebit whiskyul Imgoënei. Cînd aceasta din urmă intră, el se ridică și nu se mai așeză la loc decît atunci cînd ea luă loc în fața lui.

— Cum îi merge domnișoarei Nankett ?

— Mai bine... Săraca mititică, e neliniștită pentru mine. E sigură că mă vor asedia ca să-mi fure mapa cu planurile lui Campbell 777. Ar dori să ți le dau dumitale spre păstrare.

— Ce idee bună. Îți jur că nimeni n-o să te ia de la mine !

— Sînt convinsă de asta, dar... Allan... trebuie să înțelegi că aceste documente mi-au fost încredințate... că nu pot renunța la o astfel de însărcinare pentru nimic în lume...

— Imogène, sînt eu în ochii tăi un nimic ?

— Evident că nu, dar...

Cu un gest impetuos, Allan îi luă mîinile :

— Imogène, e vremea să-ți vorbesc... Ai ghicit sentimentele mele în ce te privește, nu-i așa ? biletul ăla pe care n-am avut curajul să-l semnez... Mărturisirea pe care n-am îndrăznit să ți-o fac, toate astea îmi permit să mă exprim în prezent...

Miss McCarthery nu-l mai auzea pe cel din fața ei decît de dincolo de zgomotul asurzitor al bătailor propriiei inimi. Bolborosi :

— Te... te rog...

— Imogène, te iubesc... Vrei să fii soția mea ?

Scoțiana scoase un strigăt ușor, de pasăre rănită.

— Te-am supărat ? Ai de gând să refuzi propunerea mea ?

— Nu, nu Alan... dar... sînt mai mare ca tine... cu mulți ani...

— Ce importanță are ! Dragostea nu poartă grija vîrstei ! Ai o inimă de douăzeci de ani. Spune da, Imogène ! Vei face din mine cel mai fericit dintre bărbați !

— Stai... stai o clipă... eu...

Ridicîndu-se repede, Imogène alergă în bucătărie, încuind ușa cu cheia în urma ei, după ce bău un pahar mare cu apă, se dezbracă spre a scoate mapa, se îmbracă apoi la loc și se întoarse în salon :

— Uite Allan, documentele pentru care era cit pe-aci să mor... Dîndu-ți-le îți dau cel mai mare semn de încredere pe care ți l-aș putea da... Dar fiindcă trebuie să devenim soț și soție, la bine și la rău, e drept să împărțim de îndată răspunderile...

Cunningham luă mapa și o strecură în buzunar :

— Imogène, cine o să vrea să mi-o ia, va trebui să mă omoare mai întîi !

— Dragă Allan, dacă te omoară, trebuie să mă omoare mai întîi pe mine !

Stingheriți, rămaseră unul lingă altul, nemaîștiind ce să facă după acest elan care-i transportase în paradis. Aruncîndu-și pudoarea la picioare, miss McCarthy înșinuă :

— Nu există oare obiceiul ca logodnicii să se sărute ?

— Nu îndrăzneam...

Cunningham o luă în brațe pe miss McCarthy și accasta din urmă, închizînd ochii, întinse buzele spre a

savura primul sărut din viața ei, dar Allan o sărută pe frunte. Ea se gîndi că băiatul era într-adevăr foarte timid. Imogène, manifestîndu-și intenția de a bea o ceașcă de ceai înainte de culcare, Allan ținu să-l pregătească chiar el și, cînd îl aduse, declară că va face la fel în fiecare seară a vieții lor. Imogène era atît de mișcată de această iubire despre care nu îndrăznea să-i vorbească logodnicului ei, încît, în emoția clipei, uită să pună zahăr.

Curînd, miss McCarthery, toropită de imaginea unei fericiri populată de viziuni minunate, își dădu seama că alunecă în somn. Voia să lupte cu această stare, dar, pentru prima oară, moleșeala era mai tare decît voința ei. Îi spuse noapte bună lui Allan și, cu toate precauțiile din lume, urcă în odaia ei. Trecînd prin fața ușii micuței Nancy vru să intre ca s-o înștiințeze despre logodna ei, dar nu mai avu putere, îi trebui un timp infinit să se dezbrace, derapînd, clipă de clipă, alunecînd într-o somnolență căreia-i ținea piept cu chiu cu vai. Cînd fu în cămașă de noapțe, mai mult căzu pe pat decît se lungi și, înainte de a-și pierde cunoștința, avu timpul să remarce că marea voce a vîntului din landa cînta *Marșul nupțial* al lui Mendelssohn.

CAPITOLUL XI

Imogène ieși din somn așa cum coborî dintr-un tren după o noapte de insomnie petrecută într-un compartiment plin cu oameni care preferă mai degrabă să respire toți microbii lumii, decît să întredeschidă fereastra. Își simțea limba umflată, gura amară și o durere de cap ca și cînd ar fi avut o cască de o greutate insuportabilă. Încercă să-și amintească ce băuse, dar în afară de ceai... Avea cumva să cadă bolnavă chiar acum, cînd logodnicul ei era aici? La această idee odioasă, vechea ei energie se trezi. Sări din pat, dar totul începu să se învîrtă cu ea și sfîrși prin a cădea pe podea. Nu îndrăzni să cheme în ajutor, știind că Allan avea să vină primul, și nu ținea să apară în ochii lui în starea asta. Cramponîndu-se de pat, de masă, de spătarul fotoliului, ajunse în sfîrșit la dulapul unde, într-un sertar, păstra în permanență o sticlă de whisky, ca s-o deschidă dacă i se face rău. Imogène o desfăcu și, punînd la gură gîtul sticlei, rase o dușcă bună,

care, pe moment, îi dădu senzația că e inundată de un val de lavă în erupție. Dar clipa care urmă o umplu de o stare de bine minunată. Dragul de scotch bătrîn... Imblinzită, ea contempla sticla salvatoare și simți nevoia să cînte cîntecul lui Robert Bruce. Prin reflex, își spuse că riscă să-l trezească pe Allan, care poate n-ar priza acest gen de exercițiu matinal.

O liniște totală domnea în casă. Trebuie că oaspeții ei dormeau. Imogène se pregătea să se culce la loc, cînd simți că în aer e ceva ciudat, greu de definit. I se păru că există ceva anormal în micul ei univers familiar. Se întrebă ce, încercînd să ghicească natura acestei anomalii și, deodată, își dădu seama că liniștea casei nu se potrivea cu lumina zilei. Tulburată de o vagă neliniște, își luă ceasul și, fără a-i veni să creadă, îl duse la ureche. Tic-tacul regulat indica faptul că micul orolog: își făcea datoria pe de-a-ntregul. Și totuși arăta unsprezece și jumătate. Imogène nu mai rămăsese niciodată atît de multă vreme în pat ! Oare ce-or fi crezînd Allan și Nancy ? Dar cum se face că nu-i auzea deloc mișcînd ?

Rușinată din pricina acestei trîndăvii care nu-i ședea în obicei, Imogène se grăbi să-și tragă halatul pe mînici și, strecurîndu-se afară din odaie cu infinite precauții, se îndreptă încetîșor spre baie, unde se închise cu un suspin de ușurare. În ciuda orei tîrzii, îi trebui mai mult timp decît de obicei ca să-și termine toaleta, fiindcă ținea să apară în fața logodnicului ei la maximum de strălucire. Fața puțintel șifonată pe care i-o arăta oglinda era din pricina impresiei superlative pe care i-o făcea figura tînără și fără riduri a lui Allan. Hotărît lucru, trebuia să-și mărturisească faptul că-și începea prost ziua, atît cît se mai

putea începe o zi la amiază... Cînd fu gata, după ce-și puse rochia pe care-o considera cea mai potrivită, se duse să ciocănească la ușa micuței Nancy. Neobținînd nici un răspuns, intră, constatînd astfel că înăuntru nu e nimeni. La fel era și în odaia cedată lui Cunningham. Făcu vreo cîțiva pași prin grădină și strigă :

— Allan !... Nancy !...

Dar ecoul vocii ei se pierdu în aerul ușor, fără ca cel mai vag răspuns să răsunе. Intrigată, se duse la bucătărie. Mai mult ca sigur, știînd-o adormită și nevoind s-o scoată dintr-o odihnă binefăcătoare, după toate emoțiile acumulate în cursul ultimelor zile, Nancy și Allan se dușeseră la plimbare. Procedaseră înțelept și, spre a se pedepsi pentru aceea dimineată cam necuviincioasă, miss McCarthy se condamnă să pregătească un prînz nemaipomenit, care avea să fie cea mai bună surpriză pentru plimbăreți și cea mai bună dintre scuze. Cu cartea de rețete în mînă, Imogène se lansa în pregătirea unei foarte sofisticate tarte cu prune pe care-și promise s-o servească după *bubble and squeak*¹ cu pulpă de berbec, adusă la domiciliu chiar de domnul Hatchmoy, măcelarul. Toate astea formau un prînz nițel cam greu, dar stomacurile scoțiene nu se lasă oprite de detalii de acest fel. Cînd, cu fruntea șiroind de sudoare, cu pletele în dezordine, Imogène termină de pregătit totul, își dădu seama că e aproape două și că nici Allan, nici Nancy nu dăduseră semn de viață. Din clipa aceea începu să se neliniștească. Le mai acordă o jumătate de oră, fără să se mai intereseze de tarta care se calcina, de pulpa de berbec care se usca și de *dubble and squeak* devenită o magmă informă. Acum era sigură că Allan fusese atacat ca să i se fure documentele. N-ar fi trebuit nici odată să accepte ideea lui Nancy ! Dar ce era cu Nancy

¹ Amestec de piure de cartofi și varză fiartă, încălzite împreună într-o tigaie cu grăsimе (n.a.).

insăși ? Rușinată, își dădu seama că nu se prea gîndea la soarta acestei sărmane Nancy... La trei și un sfert se hotări la un drum care-o costa mult, dar nu credea că are dreptul s-o mai tergiverseze cu adevărul...

Lui Archibald McClostaugh nu-i mai rămîneau decît douăzeci și patru de ore pentru a expedia soluția problemei de șah la „Times”. Se gîndea încă o dată, aranjîndu-și pionii în căsuțele respective, cu creierul congestionat. Tyler intră spre a-l anunța că *miss* McCarthery dorea să-i vorbească. Archie sări în sus ca mușcat de șarpe :

— A, nu ! Asta nu !!

Samuel insistă :

— N-are aerul ei obișnuit...

— A !

— E ca stînsă, pulverizată...

— Nu se poate !

Cu un gest disperat, McClostaugh arătă spre tabla de șah :

— Totul e contra mea ca să mă împiedice să rezolv problema asta !

Atunci neghiobul de Tyler, nenorocitul de polițist de doi bani, luă un cal alb, apoi un nebun de aceeași culoare, impinse înainte două piese negre și zise :

— Uite șefule, negrele sînt mat în trei mutări. Pot s-o las înăuntru pe *miss* McCarthery ?

Dar, cu ochii ieșiți din orbite, Archie se afla în imposibilitatea absolută de a răspunde. Samuel se hotări să vadă în tăcerea lui o încuviințare și se duse s-o aducă pe Imogene. Ea fu cea care-l readuse în simțiri pe șeful de secție. Văzînd-o în fața lui, acesta din urmă mormăi :

— Iar ai venit !

— McClostaugh... nu ți s-a semnalat de dimineață descoperirea vreunui cadavru ?

— Pe crucea mea, nu ! După părerea dumitale asta ar fi trebuit să se întâmple ?

— Nu știu... Nu mai știu...

— Nu cumva, din întâmplare, te temi de concurență ?

Prea demoralizată ca să se mai împungă cu el, miss McCarthery povesti, cu voce tremurătoare despre dispariția lui Allan și a micuței Nancy.

— Și de ce Dumnezeu ai vrea ca ei să fi fost asasi-
nați ? Uciderile nu contează totuși printre distracțiile oferite de oamenii Callenderului oaspeților lor ! Sint tineri ?

— Da.

— Acest domn Cunningham și această domnișoară Nankett ?

— Da

— Atunci liniștește-te. Sint pe cale să flirteze pe undeva, la umbra unui copac și au uitat de ceas !

Imogène fu cit pe-aci să facă explozie în fața uriașei prostii și să-i mărturisească interlocutorului său că ea și Allan se angajaseră pe viață unul față de altul. Dar la ce bun să-i spună ? Grăsuliul ăsta tăntălău n-avea să priceapă nimic. Preferă să plece, dar Archibald McGlastaugh nu ghici niciodată de ce, înainte de a ieși, miss McCarthery crezu că e bine să-l trateze încă o dată de dobitoc.

Ea se prefăcuse de minune că nu dă nici o importanță afirmațiilor despre Allan și Nancy, dar ideea, odată înfiptă în minte, îi făcea rău. Întorcându-se acasă își tot repeta că McClostaugh nu-l cunoștea pe Cunningham și că-l judeca așa cum ar fi judecat nu se știe ce băiețandru. Numai ea îi cunoștea valoarea. Și Nancy ? Iubitoarea de Nancy venită în mod special de la Londra în ajutorul prietenei

sale, cum putea fi bănuită de o astfel de trădare ? Haida de ! Se monta de pomană ! Totuși, îi rămăsese în memorie chipul ei în oglinda de la baie și nu se putea abține de la comparația între trăsăturile sale obosite și prospețimea murtișoarei lui Nancy. Absorbită de reflexii penibile, *miss McCarthery* fu cît pe-aci să se ciocnească de anchetatorul Peter Cornway.

— *Miss McCarthery*, sînt cu totul fericit să vă întîlnesc !

— Ce mai faceți, domnule Cornway ?

— Mai bine decît clienții mei, *miss* !

O glumă pe care-o cunoștea tot ținutul și care nu-l mai amuza decît pe autorul ei. Imogène se căzni să zîmbească și vru să plece, dar anchetatorul simțea o nevoie acută de glume.

— Prietenii dumitale te-au și părăsit ?

Scoțiana simți că leșină ca lovită în moalele capului, fără a ghici însă dincotro vine lovitura.

— Prietenii mei, domnule Cornway ?

— Tinărul și fata cu care vă plimbați ieri după amiază. Nu locuiau la dumneata ?

— Ba da.

— Logodnici, îmi închipui...

Miss McCarthery avu groaznica impresie că-i îngheață singele în vine și că avea să se prefacă într-o stană de piatră, în vreme ce Peter continuă :

— I-am văzut luînd trenul de Edinburgh azi dimineață la nouă. Se țineau cu brațul pe la spate, păreau foarte îndrăgostiți unul de altul... Nu vă e bine, *miss* ?

— Nu-i asta, dar de-aseară nu sînt în apele mele... Vă rog să mă scuzați, domnule Cornway...

Perplex, anchelatorul o privi pe Imogène depărtându-se cu pași impleticiți și se întrebă, la rîndul lui, dacă fiica nu-și moșteneva cumva tatăl, cunoscut pentru iubirea lui față de butelcuță...

Așadar, îndrăzniseră să-i facă asta ! Dar de ce ? De ce-și bătuseră joc de ea ? A ce semăna jocul ăsta cumplit ? De ce să strecoare bilețelul ăla în geanta ei ? De ce să ridă de ea fiindcă nu-i nimic mai de rîs decît să vezi o fată bătrînă crezînd în iubire ? Nancy... Nancy care cunoștea sentimentele Imogènei, cum putuse ea încuviința să devină complicea acestei farse ? Ori poate, căzuse ea pe bec în fața farmecelor lui Allan ? Poate acum îi era rușine gîndindu-se la prietena ei... Săraca Nancy...

Cu greutate, bijbiind, devenită dintr-odată foarte bătrînă, miss McCarthery se ridică din fotoliul în care-și rumega necazul. Se forță să se privească în oglindă, se examinează fără milă și ridică din umeri. Nu putea să lupte lupte cu tinerețea micuței Nancy. Totul era în ordine. Tinereții cu tineri, bătrînii... cu cine ? Îi adresă un zîmbet neghiob căpitanului din Armata Indiilor :

— Cu cine zici, tati, cu cine ?

Robert Bruce... Walter Scott... Tovărășia lor n-avea să-i mai ajungă, o ghicea. Avea oare să-i trădeze, la rîndul ei ? Cînd se îndrepta spre bucătărie o opri un gînd : cum de știau ei că are să se trezească atît de tîrziu în acea dimineață cînd, de obicei, sărea din pat la primele ore ale dimineții ? Dintr-odată își aminti de gustul ciudat al ceaiului pregătit de Allan, de acel gen de moleșeală care-o doborîse pe pat, de amărăciunea din gură la trezire, de durerea aia de cap... Drogată ! O drogaseră ! Atunci... Inima Imogènei încetă să mai bată. Mapa ! Se aruncă pe scară,

deschise ușa camerei lui Allan și scoase un strigăt de bucurie văzînd mapa la vedere pe șemineu. Cu picioarele moi de emoție, se lăsă să cadă pe un scaun. Cel puțin nu erau hoți ! O simplă fugă amoroasă... O lecție bună pentru tine, Imogène. Altădată să te uiți de două ori înainte de a-ți uita vîrsta ! Cum avea Nancy să îndrăznească să apară în fața ei la birou ? Cu o mîină tremurătoare, puse mîina pe prețioasele hîrtii. Sir Henry trebuia să se întoarcă la „Ancorele“... Să termine cu misiunea asta și să plece cît mai iute spre a-și regăsi micul ei apartament din Chelsea... Nu cerea nimic altceva, nimic...

Schimbîndu-și rochia cu rusticul ei costum ecosez, înlocuind pantofii de lac cu toc cu unii obișnuiți, redevenită Imogène cea pe care o știa toată lumea, o porni la drum spre locuința lui sir Wardlaw

Sir Henry o primi imediat. Văzîndu-i fața răvășită se întrebă dacă nu cumva prietenul lui, Dave Woolish, exagerase.

- Luați loc, miss McCarthery, a fost greu, nu-i așa ?...
- Foarte greu. Uite planurile lui Campbell 777.
- Eram sigur c-o s-aveți succes.
- Mulțumesc.

Sir Henry luă un coupe-papier și defăcu plicul. Un teanc de foi albe căzu din el. Omul nu îndrăzni să ridice privirea spre vizitatoarea lui, bănuind prăbușirea ei, dar — cînd în sfîrșit o privi — fu frapat de schimbarea extraordinară survenită în numai cîteva clipe. Ea fu cea care vorbi prima :

- Prin urmare era complicea lor...
- Vă rog ?...

— N-aveam nici un motiv să mă răzbun pe el, dar acum e altă poveste...

Pe mâine, *sir* Wardlaw.

— Unde vă duceți ?

— Să caut planurile lui Campbell 777.

— Știți unde sînt ?

— Știu cine le are.

— Fiți atentă !

— La ce ? Nu mai am nimic de pierdut !

Lyndsay, Ross, Cunningham — triada completă. Toți puși de acord ca s-o jumulească, dar fiecare cu metode diferite. Și proasta asta de Nancy care credea în promisiunile canaliei ăleia ! Trebuia nu numai ca Imogène să-și recupereze bunul ei, ci și s-o scoată pe proasta de domnișoară Nankett din încurcătura cu netrebnicul ăsta ! „Trandafirul fără spini“... Își amintea informațiile furnizate de Gowan Ross. Își puse pistolul în valiză.

La Edinburgh, unde sosi către zece seara, *miss* McCarthery descinse la „Rutland“, aproape de gară. Își rezervă puțin timp ca să-și facă toaleta și, punîndu-și enormul pistol în geantă, coborî la recepție, unde fu cît pe-acum să-i provoace un infarct elegantului june desemnat cu informarea clienților atunci cînd îi ceru adresa „Trandafirului fără spini“. El i-o dădu, dar crezu de datoria lui să adauge :

— Mi-aș putea permite, *miss*, să vă atenționez că nu-i un loc pentru cineva de calitate dumneavoastră ?

— Puteți, dar asta n-o să mă împiedice să mă duc acolo.

Și ieși cu niște pași mari, hotărîți, care ar fi făcut cîinste unui grenadier din garda Palatului. Șoferul care, la

fluierul patronului, trase mașina în fața hotelului ca să-și ia clienta, avu și el palpitații când auzi cerându-i-se :

— La „Trandafirul fără spini“, vă rog...

— Iertați-mă, *miss*, vreți să ziceți chiar „Trandafirul fără spini“ ?

— Absolut !

— Așa nu e... nu e un loc... hm... foarte circulat !

— De asta mă îndoiesc !

Șoferul nu mai insistă, dar, manevrînd vitezele, începu să aibă îndoieli asupra viitorului Regatului Unit, dacă domnișoarele gen învățătoare își petreceau serile prin cele mai îndoielnice tripouri din Scoția. Totuși, nici uluirea resimțită la recepția de la „Rutland“, nici surpriza șoferului de taxi nu egalară stupefacția ușierului de la „Trandafirul fără spini“ când pricepu că Îmoghene avea de gînd să intre în casa lui de rendez-vous.

— Doamnă, vă cer scuze, dar...

— Domnișoară !

— Scuzați-mă, *miss*... dar aici nu e un cinema !

— Confidență pentru confidență, tinere ! Eu nu sînt regina Angliei ! Am venit să-l văd pe Allan Cunningham !

— Cum ați spus ?

— Allan Cunningham.

— Îmi pare rău, *miss*, dar acest domn nu face parte dintre obișnuinții noștri.

— Amice, să nu-ți bați joc de mine, asta e chiar un om important în casa voastră !

Și făcu portretul detaliat al mizerabilului de Allan. Ușierul zîmbi luminat :

— Păi asta pe care mi-l zugrăviți e chiar patronul, domnul Oswald Ferthright !

Prin urmare nici pe el nu-l chema Cunningham, cum nici pe Lyndsay și Ross nu-i chemaseră așa ! Canaliile !

— Vreau să vorbesc cu el imediat !

— Aveți întîlnire ?

— Azi noapte, s-a culcat la mine, la Callander...

— Ei, nu !

Dar *miss McCarthery* era prea inocentă ca să ghicească subînțelesul al celui „nu” și ușierul, amuzat, o lăsă să intre. Fata de la vestiar, purtând doar sutien și o fustiță mini care-i descoperea picioarele până sus, își înghiți zîmbetul la vederea noii sosite și nu se putu împiedica să nu murmure :

— Căutați pe cineva, doamnă ?

Imogène o fixă apăsător și, cu un ton sec, o sfătui :

— În locul tău, fata mea, m-aș duce să mă îmbrac în loc să mă etalez într-o astfel de ținută ! Gîndește-te că în locul meu ar fi putut intra un bărbat !

Îi întoarse spatele, lăsînd-o pe fată cufundată într-o năuceală care-o făcu să se întrebe, cînd își va reveni în simțiri, dacă visase ori dacă se amuzase cineva să-i joace o farsă. Cît despre *miss McCarthery*, ea fu oprită nițel mai departe de un administrator care, deși văzuse multe la viața lui petrecută în marginea legii, nu-și putu stăpîni o tresărire cînd Imogène se propti în fața lui. O veche experiență îl făcu să nu se înșele :

— Doriți ceva, *miss* ?

— Să-l văd pe domnul Oswald Ferthright. Mă așteaptă !

Administratorul se înclină, convins că o persoană de acest gen nu putea minți.

— Vreți să mă urmați, *miss* ?

Precedînd-o pe Imogène, o conduse către o draperie pe care o dădu deoparte spre a descoperi o scară. Se dădu în lături, înclinîndu-se :

— Prima ușă la dreapta, *miss*.

Apoi, cum era — în ciuda aerului său năling — un glumeț, sări la telefon și chemă biroul patronului. La aparat veni Bill, garda de corp și omul îl anunță că tocmai urca la șef o figură ciudată. Cînd, după ce ciocănise, Imo-

gène auzi vocea celui ce continua să-și spună Allan strigînd „Intră”, avu o clipă de slăbiciune pe care-o depăși imediat. În clipa cînd apăru în prag, falsul Cunningham, ocupat să inghesuie niște dosare într-o valiză, n-o văzu imediat. Dar Bill cel uriaș, din contră, deschise ochii rotunzi și murmură siderat :

— A dracului păpușică !

Tonul omului său de incredere îl făcu pe Allan să ridice capul și să scoată un lung fluierat de surpriză :

— Cum naiba !... Bell, să-i spui lui Mike c-o să-l concediez fiindcă a lăsat pe cineva să urce fără permisiunea mea.

— Înțeleg, patroane.

Apoi Cunningham, ironic, se întoarse către *miss McCarthery* :

— Ai venit să-mi faci o scenă, dragă ?

Imogène fremătă de furie, dar se abținu :

— Nu ești scoțian, nu-i așa ?

— Aș fi vrut să fiu !

— Te rog să-mi spui ce i-ai făcut lui Nancy Nankett și să-mi dai documentele pe care mi le-ai furat !

Allan rîse :

— O auzi, Bill ?

— E mai degrabă obraznică, patroane, nu-i așa ?

— Dragă *miss McCarthery*, în ce-o privește pe Nancy nu fii îngrijorată, îi e bine. Cît despre hîrțiile la care ții atîta, îmi pare rău să-ți spun că le am, într-adevăr, dar le păstrez. Ca s-o sfideze, îi arată mapa marcată cu T-34.

— Ești un hoț, Oswald Ferthright !

— Ei, hai, hai, nu te-nfură, Imogène !

— Nu cred să mai fie posibil, canalie mizerabilă !

— Hotărit lucru, draga mea, devii plictisitoare... Bill, închide ușa !

Garda de corp se duse să tragă zăvorul. Allan continuă :

— Nu sînt hoț în sensul pe care-l atribuie cuvîntului acei domni de la Scotland Yard, dulce Imogène.:

— Îți trădează țara !

— N-am patrie... E mai comod, mă scutește de remușcări... Sînt încîntat să fi cunoscut un fenomen de felul dumitale, *miss McCarthy* ! Dacă toate englezoaicele îți seamănă, o să rămîneți prima națiune a lumii. Păcat numai că ești atît de sentimentală...

— Nu sînt englezoaică, ci scoțiană și te rog să-mi dai imediat ce mi-ai luat !

Cei doi bărbați se priviră amuzați :

— Te rog să mă scuzi, scumpa mea *Imogène*, dar eu iau primul avion împreună cu prietenul meu *Bill*, aici de față și, cum n-aș vrea să ne creezi plictiseli cu excentricitățile dumitale, mă văd obligat să te închid pînă mîine în debaraua de alături, de unde o să te scoată femeia de serviciu cînd intră în tură. Vrei să te duci acolo de bună voie, ori să te bage *Bill* ?

— Mai întîi, *Oswald Ferthright*, țin să-ți arăt ceva...

— Adevărat ?

Imogène își deschise cu grijă geanta, făcu o figură ca și cînd ar fi căutat ceva și cînd ridică piedica armei, pe care-o strinse bine în mînă, scoase brusc pistolul și-l îndreptă spre *Oswald* :

— Îmi dai mapa acum, ori trebuie să te ucid ca s-o iau ?

Amîndurora li se opri respirația și *Bill*, care nu-și credea ochilor, întrebă :

— Patroane, n-am mai văzut niciodată un instrument ca ăsta... E un tun atomic, ori ce ? !...

Ferthright se aspri :

— Ajunge, *Imogène* ! Termină-ți numărul, nu mai am chef de rîs !

— Nici n-o să mai rîzi mult timp, *Oswald Ferthright*, dacă trag...

— Destul ! *Bill*, ia-i arma aia ridicolă !

Omul de paie avansă precaut în direcția domnișoarei *McCarthy*...

— Hai mătușică, asta nu cadrează cu vîrsta matală !
Încă nu știi că e interzis să te joci cu armele de foc ?

— Tu, ca o gorilă ce ești, ai face mai bine să rămii pe loc !

Bill se opri și aruncă o privire neliniștită către Oswald :

— Crezi că-o să tragă, patroane ?

Fertright ridică din umeri :

— Dobitocule ! O asemenea mașinărie nu poate servi decît de sperietoare ! Și încă !

— Dar ea n-are un aer prea blind...

— În orice caz, dacă încearcă să tragă, c s-o fac să crape într-un chip care-o s-o ducă la concluzia că rău a făcut cînd s-a amestecat în toată povestea asta !

Bill nu părea la fel de convins :

— Mda, dar ce devin eu în toate astea ?

— Dacă-o mai lungești mult, devii șomer !

Amenințarea îl hotări pe colos. Se îndreptă spre Imogene cu mîna întinsă :

— Dă-i repede nepotului tău jucăria, mătușico !

Și miss McCarthery trase cînd Bill era la mai puțin de un metru. Înainte de a apuca să-i întoarcă spatele, Allan apucă să vadă cum Bill fu izbit în piept. Fu brusc oprit sub forța șocului. Un bubuit îngrozitor umplu încăperea. Garda de corp își privi mîinile care i se crispau pe rană. Singele gîlgîia printre degete. Avu încă puterea să-i spună lui Fertright pe un ton scandalizat :

— Patroane, a tras !

Și căzu cu nasul înainte. Se auzi un tropăit pe scări și imediat lovituri în ușa încuiată cu cheia. Oswald, alb de furie și de frică, își închise în grabă valiza, strecură mapa cu pricina în buzunar și alergă spre ieșirea mascată care-i permitea să treacă pe scara de serviciu pe unde venise Imogene. Dar miss McCarthery ridică încă o dată revolverul și trase în spatele lui Oswald, care fu literalmente lipit de perete. El rămase acolo o fracțiune de secundă înainte de

a aluneca pe podea. Falsul Allan Cunningham se duse să-i întâlnească pe falșii Andrew Lindsay și Gowan Ross. Miss McCarthery avu curajul să-l întoarcă spre a-i lua mapa, pe care și-o strecură în corsaj, apoi se duse să deschidă celor care erau pe cale să doboare greaua ușă de stejar.

Administratorul și încă trei băieți irupseră în mijlocul încăperii. Ei rămaseră o clipă pironiți de spectacolul care li se oferea ochilor. Apoi Mike, revenindu-și în simțiri, se îndreptă spre Imogène :

— Tu ești, hai ? Tu ai făcut masacrul ăsta !

Fără să-i lase vreme să răspundă, cu ochii îndrjiți și gura schimonosită, îi arse o palmă din toate puterile. Miss McCarthery se clătină. Administratorul tocmai ridica mîna să-i mai ardă una, cînd rămase cu brațul ridicat, auzind o voce :

— Hei, acum a bați și femeile, Mike ?

Doi polițiști se ațineau în prag și Imogène scoase un suspin de ușurare...

CAPTOLUL XII

Contra așteptărilor sale, Imogène n-avu nici un necaz cu poliția din Edinburgh, care părea s-o cunoască perfect după reputație. Totul ar fi fost în regulă, dacă n-ar fi primit, de la comisarul care-o anchetă, felicitări patriotice, fiindcă debarasase capitala scoțiană de doi netrebnici înrăiți, dînd astfel justiției ocazia să închidă „Trandafirul fără spini”. Totodată, ca un om prudent, același comisar o sfătui cu căldură pe miss McCarthery să se întoarcă la Callander cît mai repede.

Peter Cornway, anchetatorul, fu primul — în afara funcționarilor gării — care-o văzu pe Imogène McCarthery. Venit la gară să se intereseze de sosirea unor scînduri de brad pe care le aștepta de opt zile, o recunoscă pe cea care-o considera binefăcătoarea lui și se grăbi să se ducă s-o salute, făcîndu-și o datorie de onoare în a o conduce pînă acasă ca s-o ajute la bagaj. Își exprimă speranța că avea să se instaleze pentru multă vreme la Cal-

lander, unde, fără ea, existența era destul de mohorâtă. Ar fi vrut să ceară lămuriri în legătură cu echimozele de pe fața ei, dar nu riscă s-o facă pentru că se considera un gentleman și, de asemenea, pentru că știa ce caracter are *miss McCarthery*.

După ce cavalerul ei prea-supus o lăsă la ușa casei, Imogène urcă imediat în camera ei. I se păru c-o părăsise de ani. Un val de lacrimi îi țîșni din ochi cînd se gîndi că chiar aici, cu o seară în urmă, Nancy și Allan o înconjurau cu atențiile lor.

Peter Cornway nu se putu abține să nu anunțe tuturor celor pe care-i întâlnea întoarcerea lui *miss McCarthery*. La „Mindrul Highlander” obișnuirii casei strigară de trei ori „ura !” în onoarea luptătoarei cu plete roșii, așa cum îi zicea Ted Boolitt. Doamna Elisabeth McGrew, băcăneasa, consideră sosirea dușmancei drept o ofensă personală și-l înjură din răspuțeri pe bărbatul ei, care-i răspunse cum că, în Regatul Unit fiecare era liber să se ducă unde-i place. Polițistul Samuel Tyler se clătină sub puterea șocului cînd află că teribila scoțiană se află din nou la Callander. Considerînd că e de datoria lui să-l prevină imediat pe Archibald McClostaugh, alergă pînă la biroul de poliție. Șeful de secție crezu mai întîi că e o glumă proastă și-l chemă la respect pe subordonatul lui în termeni severi. Cînd trebui să se plece în fața evidenței, sări la telefon și-l alertă pe doctorul Elscott spre a-l soma să treacă imediat pe la biroul de poliție unde-l aștepta un bolnav. Doctorul protestă zicînd că are întîlniri urgente, dar Archie nu vru să asculte nimic și declară că, dacă practicianul nu se prezenta la convocarea lui, avea să de-

pună o plingere legală contra lui, cum că-și neglijează îndatoririle. Învins, doctorul anunță că va veni. Cîteva minute mai tîrziu, Elscott, cu trusa în mînă, intra în birou :

— Ei, cine-i rănit ?

McClosaugh îl privi cu ostilitate :

— După cîte știu, nu v-am vorbit de un rănit.

— Bun. Unde e ?

— În fața dumneavoastră.

— Ce ? !

— Eu sînt bolnav, Elscott, și cer opt zile de repaus la pat !

— Păi nu-s autorizat să vă... Ce, parcă eu nu știu că ieri seară ați rămas la „Mindrul Highlander” pînă la închiderea stabilimentului, dovedind o dexteritate nemai-pomenită la jocul cu săgeți ? Păi n-ai raportat, pricepeți...

Flatat, Archie conveni cu modestie :

— Fapt e că mă simțeam într-o formă extraordinară.

— Care nu lăsa deloc să se prevadă boala subită de care pretindeți că suferiți...

— Bolile vin pe neașteptate, nu trebuie să-ți spun eu...

— Boala dumneavoastră nu se numește cumva *miss* McCarthery ?

— Ascultă, Elscott, sîntem amici de la venirea mea la Callander și te rog să-mi faci un serviciu personal și să-mi descoperi o boală care să mă pună la adăpost de ființa asta vreo opt zile...Ai putea să faci asta pentru mine, nu ?

Elscott își luă trusa în mînă și, cu un ton sec, zise :

— Archibald McClostaugh, mă aflu sub prestare de jurămint, de altfel ca și dumneata. Dar dacă dumneata accepți să tragi la fit ca să minți Coroana, eu nu ! La revedere !

Și doctorul plecă, foarte mîndru de el, părăsindu-l pe șeful de post rușinii și spaimelor sale.

Imogène își termină toaleta cînd i se păru că cineva mergea la parter. Ciuli urechea. Neîndoielnic, cineva urca scara avînd grijă să nu facă zgomot. Îngrozită, aruncă o privire în jur ca să caute o armă, dar nu găsi nimic. Regretă că-și lăsase pistolul în mîinile polițiștilor din Edinburgh. În disperare de cauză, se grăbi către mapă spre a încerca s-o ascundă, cînd ușa se deschise în fața domnișoarei Nankett. Uluirea o pironi pe scoțiană pe loc :

— Nancy !

— Lasă mapa aia pe masă, Imogène !

Nevenindu-i să-și creadă urechilor, *miss McCrithery* își dădu seama numai în acel moment că musafira ei ține un pistol drăguț și mic îndreptat spre ea.

— Nancy !!

— Înapoi Imogène, ori trag !

Intimidată, ea cedă. *Miss Nankett* puse mîna pe documente.

— Dar, Nancy.:

— Am să te omor, Imogène, ca să-l răzbun pe Oswald...

— Nancy, nu-î posibil ca tu să fi crezut ce povestea canalia aia...

— „Canalia aia” era de trei ani soțul meu și tu l-ai ucis !

— Soțul tău ?..;

Imogène era năucită. Ideile i se buluceau în capul care parcă-i luase foc. Nancy, Allan, Lyndsay, Ross...

— Deci tu... tu erai... la curent...

— Păi de ce crezi c-am intrat la biroul Amiralității ?

— Ești spioană ! Tu ! !

— Ei și ? Fiecare luptă pentru țara lui așa cum crede de cuviință. Urăsc Anglia și pe englezi. Nimeni n-o bănuiește pe tinăra timidă că e cea care transmite informații... Și tu... tu ; săraca timpită care credeai că mă protejezi ! M-ai pus la curent cu misiunea ta și eu n-am avut decît să-l previn pe Oswald, care și-a alertat amicii... Singură fiind, numai un noroc chior te-a făcut să scapi și să elimini bărbați care valorau de-o sută de ori mai mult ca tine ! Pentru că-ți știam prostia, eu i-am sfătuit să joace pe cartea sentimentală și tu, biata idioată, ai marșat de fiecare dată ! Dar n-o să apuci să-i dai hirtiile astea lui sir Henry, fiindcă acum le am eu și n-o să mi le mai ia nimeni ! Spune-ți rugăciunea de pe urmă, înainte de a te trimite să-i întâlnești pe eroii tăi și pe scumpul tău tătic ! Scoțiană mîrșavă ce ești !

Imogène putea accepta orice în legătură cu Anglia și englezii, dar, dacă erau două capitole asupra cărora nu admitea nici o derogare, acelea erau referitoare la tatăl ei și la Scoția. Auzindu-se tratată de scoțiană mîrșavă se însufleți și, fără să se gîndească o clipă la riscul mortal pe care și-l asuma, ca un taur intrînd cu capul în capatoredorului, ea se aruncă înainte pentru a apăra onoarea clanului McCarthery și gloria Scoției. Surprinsă, Nancy trase puțin la întimplare, dar arsura pe care o resimți Imogène în umărul stîng nu-i mai putea opri elanul. Ea intră, din toate puterile, cu capul în pîntecele domnișoarei Nankett și aceasta, sub forța șocului, fu expediată la celălalt capăt al camerei. Tocmai în acel mo-

ment *sir* Walter Scott, care, neîndoielnic, jignit de vorbe intrusei, aştepta momentul propice spre a interveni în luptă, găsi ocazia nimerită. Nancy venind să se strivească de peretele unde, pe etajeră, efigia sa în bronz suridea eternităţii, el n-avu decît să împingă cu degetul bustul cu pricina, care căzu chiar pe creştetul domnişoarei Nankett, doborînd-o, în acest fel, foarte curat.

Duşmana sa fiind privată de simţiri, Imogène îşi recuperează mapa, luă cu pietate bustul scriitorului şi-l puse la loc, după ce şterse cu devoţiune o mică pată de sînge care-l murdărea. Dar ce trebuia să facă ea cu Nancy ? Îi repugna s-o dea pe mîna poliţiei, în amintirea trecutului. Dar nici nu-şi putea permite s-o lase să-şi revină la ea fiindcă tinereţea avea să-şi spună cuvîntul şi să triumfe asupra domnişoarei McCarthery care, în ciuda vitalităţii ei, începea să fie la capătul rulajului pe pista descendentă. Trebuia oare să-i telefoneze lui *sir* Henry ca să-i ceară un sfat ? În vreme ce se întreba ce să facă, Imogène începu să simtă că e rănită şi văzu sîngele curgîndu-i de-a lungul braţului şi închegînduse pe mîna stîngă. Acest spectacol o făcu să-i sară inima din loc. Vederea i se tulbură puţin. I se păru că pereţii camerei se mişcă, plafonul se înmoaie, că *sir* Walter îşi părăseşte din nou etajera spre a merge să converseze cu Robert Bruce şi că chiar căpitanul din Armata Indiilor îşi abandona locul de deasupra comodei spre a se întîlni cu ceilalţi doi. Ca să nu cadă, se cramponă de capătul patului. Vru să se tîrască pînă la baie, cînd, îngrozită, văzu uşa camerei deschizîndu-se din nou pe tăcute şi Herbert Flootypol, cu melonul lui înfipt pe cap, cu mustăţile atîrnînd parcă mai lamentabil ca niciodată, apăru în prag, cu pistolul în mînă. Era mai mult decît puteau suporta nervii întinşi

ca niște corzi ai domnișoarei McCarthery și, la fel cum o navă zdrobită de proiectilele dușmane își coboară pavilionul, tot astfel alunecă lent la pământ, leșinind.

Cînd *miss Imogène* își reveni în simțiri, văzu fața doctorului Elscott înclinată aproape de a ei și, roșind, își dădu seama că e lungită pe pat. Doctorul șopti :

— Prin urmare, *miss*, vă hotăriți să reveniți printre noi ?

Dar nu era în stare să guste umorul doctorului. În-țoarse capul în partea unde se afla Nancy, dar constată că aceasta dispăruse Elscott, care-i urmărise privirea, zise :

— Amica dumitale a plecat de-aici.

— A plecat ?

— Cu acei domni numiți Archibald McClostaugh și Samuel Tyler. Și trebuie să adaug că păreau să guste din plin compania ei, dacă e să judec după felul cum o țineau de braț. Cît despre dumneata, *miss*, îți trebuie multă odihnă Rana dumitale nu-i decît o bagatelă, o zgîrietură ușoară pe care am pansat-o și de care n-o să mai ai grijă peste cîteva zile Vrei să-ți trimit pe cineva ?

— Nu, mulțumesc, doctore, o să fie foarte bine așa.

Elscott o dată plecat, Imogène se sculă ca să-și caute mapa, deși fără să-și facă iluzii prea mari. Ultima vedere pe care-o avusese înainte de a leșina, a sinistrului galez, nu-i lăsa speranțe prea mari în privința acesteia Miss McCarthery eșuase în misiunea ei. Dezgustată, învinsă, cedă și-i telefonă lui Sir Henry ca să-l anunțe că renunța și se întorcea la Londra. Spre marea ei surpriză, Wardlaw declară că e la curent cu ultimele întîmplări, o felicită pe interlocutoarea lui pentru curajul cu care acționase și o înștiință că avea să-l sune pe sir David ca

să-i spună tot binele pe care-l gîdea despre ea și că, în plus, n-avea de ce să-și facă singe rău, fiindcă avea să-l însărcineze pe acel Herbert Flootypol și oamenii lui ca să n-o piardă din vedere. Termină dorindu-i călătorie plăcută și asigurînd-o că era fericit de-a o fi cunoscut.

Imogène sosi la Londra noaptea și luă taxi ca s-o ducă pe Paulton's Street. După ce închise ușa apartamentului său, se așeză pe un scaun din vestibul fără să se dezbrace. Spera să scape astfel de acea imensă oboseală care-o zdrobea. Acum, că se regăsea în decorul familiar, Callanderul îi părea departe, departe... Fără îndoială n-avea să se mai întoarcă acolo niciodată, în ciuda faptului că avea casa părintească și acolo era cimitirul unde odihneau ai săi. Oricum, n-avea să se mai ducă mulți ani, fiindcă n-avea să-i uite ușor pe acei bărbați uciși și pe Nancy. Și fapt e că toate aceste mizerii, toți acești morți, toate aceste amintiri dărimătoare, nu fuseseră măcar compensate prin reușită. Omul cu mustață de focă trebuie că zbură spre vreo țară străină cu planurile avionului Campbell 777 la el. Imogène nu credea ceea ce-i spusese *sir* Henry Wardlaw. Depresiunea ei luă asemenea proporții, încît se gîndi să-î înainteze lui Archtaft demisia ei, într-atît se temea că, revenind la birou, colegii ei, avertizați, necruțători, aveau să-i facă viața amară spre a se răzbuna pe orgoliile ei trecute. Dar, deocamdată, trebuia să doarmă spre a fi mîine capabilă să-și suporte calvarul. Se ridică de pe scaun și făcu lumină ca să-și scoată pălăria și pardesiul. Atunci văzu telegrama strecurată pe sub ușă. Venea de la Amiralitate. *Sir* David îi cerea să vină să-l vadă înainte de a se duce la birou.

A doua zi dimineață Imogène își dădu silința să-și înghită *porridgelul* și această lipsă de poftă de mâncare era, la ea, semnul revelator al unei confuzii complete. Oare avea să se ducă la *sir David* ca să-și ceară iertare pentru eșec? Mai mult decât reproșuri severe, ea se aștepta la o compătimire care pur și simplu făcea să-i ia capul foc. Jalnică, redevenită puștoaica din trecut, care, după vreo mare năzdrăvănie, cerea iertare tatălui în speranța că va scăpa de pedeapsa meritată, *miss McCarthery*, pe punctul de a pleca, luă fotografia căpitanului și, cu o voce frântă, zise :

— Iartă-mă, tăticule, c-am dezonorat familia...

Pe *miss McCarthery* o aștepta, la Amiralitate, o umilință supremă. Când intră în biroul lui *sir David* îl văzu pe șeful ei de serviciu, distinsul *John Masbury*, așezat pe fotoliu, aproape de patron. *Dave Woolish*, foarte cordial, o rugă pe Imogène să ia loc în fața lui. Ea se aruncă precum în apă și, fără să se îngrijească de protocol, luă prima cuvântul :

— *Sir*, îmi cer scuze... N-am reușit în misiunea pe care mi-ați încredințat-o... N-am putut să-i dau documentele lui *sir Henry Wardlaw*... Mi-au fost furate... Eu... eu demisionez din... din serviciu... Nu-s în stare... Asta-i tot...

Confesiunea se încheie cu un hohot de plins care-l făcu pe *John Masbury* să rânjească :

— Acum chiar că e momentul să vă lamentați !... *Sir David*, permiteți-mi să vă spun că dacă ați fi vrut să-mi faceți onoarea de a-mi cere părerea, v-aș fi sfătuit din răspuțeri să nu încredințați planurile lui B-128 acestei scoțiene vanitoase. S-a întâmplat ceea ce trebuia să se întâmple. *Miss McCarthery*, fără îndoială, se consideră Ma-

¹ Terci din fulgi de ovăz (n.a.).

ria Stuart reîncarnată ! E păcat că serviciile noastre fac jocul orgoliului ei stupid ! În ce mă privește, și dacă mă autorizați în acest sens, sir David, accept cu plăcere demisia ei.

Imogène, făcută mică, nu reacționează. Ce-ar fi putut replica ? Dar undele de minie care-o străbăteau, o împingeau să înhațe greaua riglă de oțel care se etala sub nasul ei, pusă pe biroul patronului, și să mîngîie cu ea scăfîrlia acestui Masbury care se răzbuna în chip atît de josnic. Sir David nu răspunse imediat. Își luă timpul de-a aprinde o țigară apoi, liniștit, afirmă :

— Deși englez, i-am admirat întotdeauna pe scoțieni și mi se pare că și scoțienele sînt demne de stima mea, mai ales cînd au părul roșu... Surprinsă, Imogène înalță capul și văzu că patronul îi zimbea.

— Cum, patroane, după eșecul ei...

— Dar n-a fost nici un eșec, domnule Masbury... Grație ei o întreagă rețea de spionaj a sărit în aer și noi știm cine ne trăda aici... Domnișoara Nancy Nankett, în realitate Mary Ferthright. Permiteți-mi să remarc, domnule Masbury, că asta este, din partea dumneavoastră, o neglijență dintre cele mai grave... Doar aveți răspundere angajării ei.

— Îmi era imposibil să bănuiesc că fata asta ar fi avut îndrăzneala...

— Spionajul cere multă îndrăzneală, nu eu o să vă învăț asta, prea stimate...

— Dar, în definitiv, sir David, e sigur că Nancy e vinovată ? N-avem drept bază decît spusele domnișoarei McCarthery, care nu-i cel mai bun martor într-o poveste ca asta !

Imogène țîșni :

— Cum îndrăzniți să spuneți asta cînd a trebuit s-o dobor ca să-i iau îndărăt documentele ?

— Ce spuneți ! Și dacă i-ați luat aceste documente, atunci unde sînt ?

— Mi-au fost furate !

— De către cine ?

— Herbert Flootypol...

Sir David interveni :

— Sîntem la curent și știm cine este acest Flootypol.

— Încercați să-l opriți ?

— S-a și făcut *miss* McCarthery.

— Și... și documentele ?

— Uite-le !

Deschizindu-și sertarul, sir David luă de acolo faimoasa mapă și o aruncă pe birou :

— *Miss* McCarthery, eu vă datorez scuze...

— Ah ! Mie ?...

— Da. N-am fost foarte corect față de dumneavoastră, dar nu se putea risca să cadă totul la pămînt.

— Nu... nu pricep, sir...

— *Miss* McCarthery, ne-am dat seama că, de mai bine de un an, se produceau scurgeri de informație din serviciul nostru. La capătul unei anchete serioase, am fost convinși că dușmanul infiltras pe unul dintre ai lui în birourile Amiralității... M-am hotărît să-i întind o cursă și, din acest motiv, profitînd de marele scandal cu domnul John Masbury, aici de față, v-am ales, *miss*, să duceți

documentele așa-zisului *sir* Henry Wardlaw. Cunoșteam impetouzitatea caracterului dumneavoastră și știam de asemenea că sînteți pe de-a-ntregul opusul unui agent secret. Nu mă îndoiam că foarte curînd, colegii dumneavoastră aveau să fie la curent și că, atunci, cel sau cea pe care o căutam avea să încerce ceva să vă ia documentele pe care le posedați. Într-adevăr, dumneavoastră nu transportați decît planuri false, a căror dispariție n-ar fi avut nici o importanță. În acest punct vă rog să mă iertați, *miss* McCarthery ! V-ați riscat viața pentru hirtii care nu valorau nimic.

Gîndindu-se din nou la tot ceea ce îndurase, Imogène nu se putu împiedica să nu spună :

— Dac-aș fi știut...

— E sigur, *miss*, că nu trebuia să știți, fiindcă nu pseudo-documentele erau cele care ne interesau, ci tocmai aceia care ar fi încercat să vi le fure. Serviciile noastre cunoșteau perfect persoanele care vi s-au prezentat sub numele de Lyndsay, Ross, Cunningham. I-am văzut urcîndu-se în compartimentul dumneavoastră. Am fi putut opri venirea lor la Callander, dar, așa cum v-am spus, ceea ce țineam să știm, era numele celui sau celei care-i prevenise. Era cu totul evident că în cauză se afla unul dintre familiarii dumneavoastră, deci din același birou. Cînd Nancy Nankett a debarcat la Callander, ne-am gîndit că deținem veriga lipsă și eram pe cale să credem că ea o să fugă cu Ferthright. *Sir* Henry a lipsit în mod deliberat. Nu vă puteam lăsa să-i dați mapa înainte de a-l fi demascat pe trădător. Ați jucat rolul de momeală, *miss* McCarthery, cu un singe rece și un curaj care l-au făcut pe *sir* Henry să vă admire. În numele Coroanei, vă felicit și vă mulțumesc !

Cu evidentă neplăcere, John Masbury adăugă felicitările lui la cele ale superiorului său. Acesta din urmă relua :

— Prin faptul că misiunea dumneavoastră era secretă, *miss*, nu pot — înțelegeți asta — să vă dau o mărturie oficială a satisfacției Grațioasei Sale Majestăți...

Cu ochii mișiți, Imogène își savura triumful. Se întrebă o clipă dacă nu trebuia să se ridice și să întoneze din rărunchi imnul scoțian, dar consideră că asta n-ar cadra cu discreția pe care *sir* David o considera imperios necesară și se abținu, dar nu fără regret.

— Totuși, relua acesta, *miss* McCarthery, țin în mod absolut ca aceste calități remarcabile de decizie, de energie și de curaj pe care le-ați mărturisit, să fie recompensate. Este motivul pentru care, începînd de astăzi, veți deveni șefa biroului unde lucrați, înlocuindu-l pe domnul Archtaft.

Imogène era atât de emoționată, încît nu reuși să articuleze nici un cuvînt. Masbury, dimpotrivă, reacționează violent:

— *Sir* ! Mă privați de domnul Archtaft, care este un funcționar foarte merituos și mi se pare absolut indispensabil bunului mers al serviciului !

— Atunci puteți fi sigur că el va rămîne, fiindcă m-am hotărît să-l numesc în locul dumneavoastră !

— În locul meu ? Și atunci eu ?...

— A ! În ce vă privește, e mai plictisitor, fiindcă am impresia că trebuie să mergeți la închisoare.

Masbury se ridică:

— Ce spunei ? !

Imperturbabil, sir David continuă:

— ...Cel puțin dacă nu puteți să-mi dați explicații satisfăcătoare în legătură cu motivul pentru care ați angajat-o pe Nancy Nankett fără anchetare prealabilă, să-mi mărturisiți iarăși prin ce miracol contul dumneavoastră în bancă a crescut într-un mod atât de curios în cursul ultimelor cinsprezece luni și, în sfârșit, să-mi povestiți cum știați că documentele cuprinse în mapa transportată de miss McCarthery nu erau planurile avionului Campbell 777, cum credea ea și cum credeau toți cei cărora ea le-a vorbit despre asta, ci ale lui B-128, așa cum ați afirmat în cursul acestei întrevederi ? O greșeală uriașă, Masbury, și care — mă tem — riscă să vă ducă la ștreang.

Imogène se întreba dacă visează ori nu. Prin urmare John Masbury era spion ! Acesta din urmă scoase un pistol din buzunar și-și amenință interlocutorul.

— De acord, sir David, m-ați dovedit... Dar vă rog să mă scuzați, nu țin să fiu spînzurat... Dacă nu vreți să trag asupra celor ce s-ar opune trecerii mele, atunci ați face bine să mă lăsați să trec fără să dați alarma.

— Asta n-o să ducă la nimic, Masbury.

— E treaba mea ! Îmi dai cuvîntul că n-o să alertezi pe nimeni mai devreme de zece minute ?

Woolish ridică din umeri:

— Te prindem înainte de a părăși Londra... Ai cuvîntul meu !

Imogène fu indignată de această cedare neașteptată a patronului. În locul lui, ea ar fi preferat să riște ucl-derea mai degrabă, decât să-l lase să se salveze. Canalia asta de Masbury nu merita să trăiască ! Spionul, fixându-l întruna pe *sir* David spre care-și îndrepta în continuare arma, vru să se retragă rapid spre ușă, dar *miss McCarthery*, pe care el comisese greșeala de-a o ignora, întinse brusc piciorul și-i puse piedică, făcându-l să se lungească pe spate. Imogène nu-i lăsă timpul să-și revină, fiindcă, înhățind greaua riglă de metal pusă pe biroul lui *sir* Woolish, își oferî luxul de a-i aplica o lovitură zdravănă pe scăfîrlie. Masbury deveni brusc dezinteresat de tot ceea ce se petrecea în jurul lui. *Sir* David rîdea cu lacrimi:

— *Miss* McCartery, sînteți magnifică !

— Nu voiam să scape !

— Fiți sigură că n-avea nici o șansă ! Uitați-vă în spatele dumneavoastră !

Imogène se întoarse și scoase un urlet de groază văzîndu-l în prag pe Herbert Flootypol cu revolverul în mînă. Cu degetul întins, ea urlă:

— Galezul ! Arestați-l ! Ajutor !

Sir David se ridică și, așezîndu-se între scoțiană și Flootypol, zise:

— *Miss* McCarthery, permiteți-mi să vi-l prezint pe inspectorul șef Douglas Skinner de la Scotland Yard, care a avut misiunea să vegheze asupra dumneavoastră în timpul călătoriei în Scoția.

Inspectorul o salută pe Imogène:

— Ce mai faceți, *miss* McCarthery ?

Nu mai știa deloc ce face, biata *miss McCarthery*, cum era luată de valul rapid al evenimentelor. Cu un aer detașat, *sir David* adaugă:

— L-am ales pe inspectorul șef *Skinner* fiindcă e un agent de primă mână și este, de asemenea... scoțian.

Zîbind, *Skinner* preciză:

— De la *Dornoch*, în *Highlands*...

Cînd *miss McCarthery* intră în biroul ei, toate colegile se ridicară cîntînd în cor „La mulți ani !” *Imogène* îi dădură lacrimile. *Janice Lewis* veni s-o îmbrățișeze și *Archtaft* o felicită în numele tuturor. Zîbind printre lacrimi, *miss McCarthery* strigă simulînd mînia :

— Să nu încercați să mă supărați nici una din voi ! O și să vedeți diferența dintre un galez și o scoțiană și o să vedeți cum știu eu să-i pun la muncă pe englezi !

Prefăcîndu-se terorizată, *Janice* imploră:

— Nu-ți ieși din fire, *Imogène* !

În ziua aceea nu se munci prea tare în biroul *Imogène McCarthery*.

În seara aceleiași zile memorabile, care văzuse triumful său și rușinea dușmanilor ei, *Imogène* se întoarse acasă puțin îmbătată de glorie. Chiar înainte de a se dezbrăca, se îndreptă spre fotografia tatălui ei:

— Tăticule, sper că ești mîndru de fiica ta !

Apoi aruncă o otheadă complice lui *Robert Bruce* cu care, acum, se simțea pe picior de egalitate. În vreme ce și pune capodul, puse la gramofon discul ei preferat, cu cimpoițele *Gărzii Scoțiene*, singura muzică potrivită cu starea ei sufletească din acel moment. Sunetul ascuțit al instrumentelor era atît de puternic, încît *miss McCart-*

hery avu nevoie de ceva timp ca să audă că se ciocănea la uşă. Se duse să deschidă şi-l văzu pe Douglas Skinner în prag, cu melonul în mână, şi părînd foarte stînjedit. Imogène nu putea uita că-l luase drept duşman în zilele grele pe care tocmai le trăise. Primirea ei reflectă această stare de spirit :

—Domnule Skinner..:

În faţa răcelii acestor cuvinte, el păru foarte nenorocit.

— Aş putea intra, vă rog, dacă nu vă deranjez...

Nevrînd să fie grosolană, *miss McCarthery* trebui să se incline:

— Vă rog...

Îl precedă în salon.

— Dacă vreţi, luaţi loc...

El se aşeză pe fotoliu.

— *Miss McCarthery*, am venit să vă prezint scuze fiindcă nu mi-am revelat identitatea, dar aveam ordine stricte şi înţelegeţi că nu le puteam ignora.

— Natural.

— Țineam de asemenea să vă spun cît v-am admirat în timpul probelor la care aţi fost supusă.

Imogène se dezgheţă :

— Să nu exagerăm, domnule Skinner..

— Ba da. ba da ! Prin meseria mea am fost în măsură să văd acţionînd tot felul de oameni, dar n-am întîlnit niciodată o femeie care să fi avut calităţile dumneavoastră, *miss McCarthery*... Dacă-mi permiteţi această cugetare, aş spune că numai o fiică a Highlandrului putea să se arate așa cum v-aţi revelat dumneavoastră !

Imogène recunoaștea că băiatul ăsta era mult mai bine decît părea la prima vedere. Era în ochii lui albaștri o dulceață copilărească... Cît despre mustăți, cineva pe care l-ar fi ascultat... și căruia ținea să-i placă, n-ar fi avut, fără îndoială, nici o greutate în a-l face să și le tundă...

— Domnule Skinner, luați o ceșcă de ceai ?

Această propoziție păru să-l transporte pe inspectorul șef în al nouălea cer și *miss McCarthery* se gîndi că era foarte ușor de mulțumit. Tot bînd ceai și mîncînd biscuiți, ei retrăiră ceasurile tragice de la Callander și Douglas îi explică Imogènei cum n-o scăpa din ochi — ca să zicem așa — nici o clipă și era mereu în măsură să intervină la momentul oportun. Îi mărturisi întristarea lui cînd ea își închipuise că venise s-o ucidă atunci cînd lupta cu Ross, după dispariția lui Andrew Lyndsay în lac, plictiseala cînd Allan îi căutase ceartă la „Mindrul Highlander“, dar și cu bucuria resimțită cînd se bătuse cu el...

— Bucuria, domnule Skinner ?...

— Da, bucuria, fiindcă-mi închipuiam că-l iubiți !

Se făcu o tăcere subită, Imogène realizînd semnificația acestei mărturisiri spontane și Douglas înțelegînd că tocmai se trădase. *Miss McCarthery* ținu să se refugieze într-o glumă :

— A... dacă vă înțeleg... domnule Skinner, aș putea crede că dumneavoastră... erați gelos ?...

— Eram gelos, *miss* !

Imogène trebui să bea o gură de ceai spre a avea timpul să-și revină. Vreme de cinzeci de ani, bărbații nu-i acordaseră deloc atenție și uite că în toamna vieții nu încetau să-i vorbească de iubire ! E adevărat că dragostea celorlalți trei nu era decît violenție și minciună, dar poate acum...

— Miss McCarthery, dacă nu mă găsiți prea îndrăzneț, v-aș mărturisi că, fiind ațășat în mod deosebit de departamentul lui sir David, v-am remarcat de multă vreme... Aș fi vrut să vă devin prieten, dar nu îndrăzneam să vă abordez și nici să cer să vă fiu prezentat... Din cauza acestei timidități m-am și permis un gest care-mi apasă conștiința și de care mă rog să fiu iertat...

— Un gest... în ce mă privește?... întrebă Imogène intrigată.

— Da... biletul pe care vi l-am strecurat în geantă în timp ce dormeați...

— Zău?... Deci dumneavoastră erați...

— Eu eram...

Imogène nu mai știa dacă-i vine să ridă ori să plângă amintindu-și de teroarea pe care i-o inspira falsul Herbert Flootypol, iubitul ei...

— Vă... vă supărați pe mine ?

— Dimpotrivă... Sint foarte flatăată să primesc la vîrsta mea mesaje atît de fermecătoare... Am vreo cînzeci de ani, Douglas...

Inspectorul șef roși, iar miss McCarthery se întristă :

— Eu o să am luna viitoare cînzeci și trei, Imogène...

Se făcu tăcere încă o dată și atunci se decise destinul lor comun...

— Imogène, nu te-ai gîndit niciodată să te măriți ?

Ea nu îndrăzni să-i spună că se gîndise adesea la asta, dar că nimeni altcineva nu se mai gîndise... Spuse deci :

— N-am întîlnit niciodată pe omul în care aș fi putut avea încredere...

— Și crezi că... ca-i putea avea încredere în mine ?

Ea nu răspunse imediat, fericită de anxietatea lui, apoi, cu gravitate, îi întinse mîna :

— Da, cred, Douglas...

Două ceasuri mai târziu, lămuriseră totul între ei și nu mai ignorau nimic din situația fiecăruia. Conveniră să se căsătorească la Callander în timpul concediului Imogènei, afacere menită s-o enerveze pe doamna McGrew, băcăneasa și să-i invite la nuntă pe Archibald McClostaugh, Samuel Tyler, Ted Boolitt cu nevasta.

Miss McCarthery declarând că nu se va putea îmbrăca în alb în ziua căsătoriei — deși ar fi avut dreptul, preciză plecînd-și pudic ochii — avea să poarte o rochie avînd culorile clanului său, aliat cu clanul Mac Gregor. Douglas o aproba cu voce înaltă, afirmînd că și el o să-și pună culorile propriului său clan, înrudit cu clanul McLeod. Imogène se ridică impetuos :

— Ce-ai zis ? !

Neînțelegînd nimic din această minie subită, Skinner se intimidă :

— Dar... pur și simplu o să-mi pun o cravată cu... cu..

— Culorile clanului McLeod ! Niciodată, auzi, niciodată o descendentă a clanului Mac Gregor nu se poate afla cu clanul McLeod ! Poți să te întorci la Scotland Yard și să mă lași în pace !

— Ei, hai, Imogène, n-ai să distrugi fericirea noastră pentru niște povești atît de vechi ! Trebuie ca aceste rivalități de altădată să ia sfîrșit într-o zi ! Prin ce sîntem noi vinovați, tu și cu mine, de aceste certuri din Evul Mediu ?

În adîncul inimii sale, miss McCarthery știa că el are dreptate, dar nu-i plăcea s-o recunoască.

— Te rog nu-ți ieși din fire, Imogène !

Ea zîmbi, mulțumită de această ieșire care-i menaja orgoliul și, așezîndu-se la loc, spuse cu duioșie :

— Îți promit să nu-mi mai ies din fire, Douglas...

Mințea !

FORUM

- Dar dacă vă spun că i-am culcat la pământ pe amândoi!
- De acord, i-ai omorât... ce poate fi mai normal și mai obișnuit, nu Tyler? Și mi-aș permite să vă întreb cu ce armă ați comis aceste două omucideri?
- Cu o tigaie!
- Poftim?!
- Cu o tigăie fierbinte!

